

Menneskerettigheder i islam og almindelige misforståelser

عبد الرحمن الشيحة

Menneskerettigheder i islam og almindelige misforståelser.

<https://islamhouse.com/329954>

- [Menneskerettigheder i islam og almindelige misforståelser](#)
 - [INTRODUKTION](#)
 - [Islam og beskyttelsen af livets Fem væsentlige behov](#)
 - [BESKYTTELSE AF JEG'ET](#)
 - [BESKYTTELSE AF FORSTANDEN](#)
 - [BESKYTTELSE AF ÆRE, FAMILIE OG SLÆGT](#)

- BESKYTTELSE AF FORMUE (EJENDOM)
- RETTIGHEDER OVERFOR GUD, DEN ALMÆGTIGE
- RETTIGHEDERNE OVERFOR PROFETEN MOHAMMED (FVMH)
- RETTIGHEDER OVERFOR ANDRE PROFETER OG BUDBRINGERE
- FORÆLDRES RETTIGHEDER
- MANDENS RETTIGHEDER OVERFOR SIN HUSTRU
- HUSTRUENS RETTIGHEDER OVERFOR SIN MAND
- BØRNS RETTIGHEDER

- SLÆGTNINGES
RETTIGHEDER
- Et ord om offentlige
rettigheder og pligter
- Det islamiske retssystem
- (HISBAH) ANSVARS
SYSTEM I ISLAM
- MISFORSTÅELSER
OMKRING MENNESKE-
RETTIGHEDER I ISLAM
- ANDEN MISFORSTÅELSE
- FJERDE MISFORSTÅELSE
- FEMTE MISFORSTÅELSE
- KONKLUSION

Menneskerettigheder i islam og **almindelige misforståelser**

af Abdul-Rahman al-Sheba

INTRODUKTION

Lovprist være Gud (Allah) og må Gud lovprise omtalen af Sin profet og yde ham og hans husstand, hans ledsagere og dem, der følger deres vej, sikkerhed mod alt ondt og skænke dem tryghed på dommedagen.

Ethvert samfund må sikre sine indbyggere de rettigheder, der garanterer dem deres grundlæggende behov og sikkerhed, og gør dem i stand til at føle et tilhørsforhold og bånd til den større sociale gruppe. Hver enkelt har behov for sikkerhed og en følelse af at høre til, for at være i stand til at udføre deres opgaver og pligter på tilfredsstillende vis.

Nu til dage kan tre udprægede tendenser opserveres i vores globale samfund. Den første tendens overdriver den enkeltes ret på bekostning af samfundets. Denne tendens giver den enkelte fuld frihed til at gøre, som det passer ham med minimale restriktioner. Desværre leder dette til en kaotisk social situation, fordi, når ubegrænset frihed er givet til den enkelte, vil egoistiske lyster være fremherskende og bringe modstridende resultater. Hele samfundet lider enorm skade grundet grådighed og egoisme. Denne tendens ses i det liberale, demokratiske, kapitalistiske samfund.

Den anden tendens, i modsætning til førnævnte, gør sig til talsmand for

samfundets ret over individet.

Sidstnævnte er frataget sine individuelle rettigheder. Kun rettigheder, der tjener det regerende regime, er givet til den enkelte, ifølge den herskende klasse eller gruppes dominerende ideologi. Denne tendens er udbredt i kommunistiske og totalitære samfund.

Den tredje tendens lægger ideelt hverken vægt på samfundets ret over individet, eller individets ret over samfundet. Enhver er givet, hvad der tilkommer en i livet, ifølge et givet system. Rettigheder og pligter er bestemt og kontrolleret af udtrykkelige regler og betingelser. Ved denne tendens får de offentlige interesser kun prioritet over

individets interesser i tilfælde af alvorlige konflikter.

I denne bog vil vi omtale menneskerettigheder i lyset af Islams perfekt balancerede system af love og principper. Disse rettigheder er baseret på åbenbaringer fra muslimernes guddommelige bog, Quranen og fra Sunnah (Guds budbringers skik og sædvane), som er de to vigtigste kilder i islamisk liv og juridik (retsvidenskab). Både Quranen og Sunnah sigter efter at skabe et ideelt individ i et ideelt samfund, alle påvirker hinanden, for at opnå den enkeltes harmoni med Gud, deres Herre og Skaber, men dem selv, med andre, med samfundet

generelt og andre samfund over hele kloden.

Vi tror fuldt og fast på, at anvendelsen af de individuelle og sociale principper i den tredje tendens, når vejledt af den perfekt åbenbarede lov fra Gud i Quranen og Sunnah, helt afgjort vil gøre menneskeheden lykkeligere og gunstigere stillet. Anvendelsen af disse principper vil gøre samfundet i stand til at opnå fred og sikkerhed. Disse sociale rettigheder og principper er ikke et resultat af tidligere erfaringer, sociale ideologier, midlertidige og øjeblikkelige behov og/eller politiske fremstød og motiver! Snarere er de fra Den Godgørende og Den

Alvidende, for menneskets fremskridt mod lykke i dette liv og frelse i det hinsides.

Vores faste tro på sandheden og retfærdigheden i de islamiske rettigheder og principper bygger på den kendsgerning, at Gud, Den Barmhjertigste og eneste Skaber af mennesket, åbenbarer dem. Han ved bedst, hvad er passende for Hans skabelse til enhver tid, hvad der gavner og skader mennesket, hvad der gør ham lykkelig eller ulykkelig, hvad der giver ham succes eller bringer ham elendighed. Ved Hans viden og godgørenhed han Han lovgivet, hvad der bedst passer til, og opfylder de grundlæggende behov hos alle Hans skabninger på jorden,

og gør deres liv succesfulde, sikre og lykkelige.

Quranen, der blev åbenbaret og nedsendt til Mohammed (fvmh), er det evige mirakel, der indeholder grundlaget for disse vigtige regler. Sunnah, Guds budbringers (fvmh) skik og sædvane, som er den anden kilde i islamisk lov, indeholder den detaljerede, åbenbarede vejledning. Disse regler og principper blev fremsat af Guds budbringer (fvmh) omkring fjorten hundrede år siden i den bedste form og stil, og vil forblive relevante til evig tid. Både Quranen og Sunnah hædrer mennesket og hans individuelle rettigheder i samfundet. Disse kilder i islamisk lov overså ikke samfundets

og de offentlige interessers behov og rettigheder. Faktisk erklærer Den Almægtige Gud i Quranen:

(Vi har hædret Adams børn. Vi bærer dem af sted på fastlandet og havet, og Vi forsørger dem med de gode ting. Vi har begunstiget dem frem for meget af det, som Vi har skabt.)
17:70

Mennesket vil kun opnå denne ære og disse privilegier, når han opfylder sine forpligtelser og giver ejerne deres behørig ret.

For at vi hver især kan udføre vores specielle plads her på jorden, er der et behov for at specifikke opgaver bliver udført af specifikke individer.

Dette begreb bliver illustreret af Den Almægtige Gud i Quranen:

(Han er den, der har indsat jer som efterfølgere på jorden og hævet nogle af jer over andre i rang for at prøve jer gennem det, som Han har givet jer. Din Herre er hurtig til at straffe. Han er tilgivende og barmhjertig.)

6:165

V1sse nationer og internationale organisationer opfordrer højlydt til principper, der søger at garantere menneskerettigheder. Islam etablerede, indenfor dens oplysende Shariah (lov og juridprudence) mange af disse menneskerettigheder for omkring fjorten århundreder siden. Rettighederne, der bliver opremset af

moderne internationale organisationer er karakteriseret ved fejl og mangler i "konceptualiseringen", svagheder i formuleringen og uretfærdigheder i udførelsen. De er underkastet politiske dagsordner, økonomisk pres og kulturelt fordomsfulde synspunkter. De bærer med sig rester af kolonialisme og imperialisme. Sådanne rettigheder er ofte grundlagt, ikke i ethvert menneskets interesse, men snarere til fordel for visse organisationer og magtfulde grupper med specielle interesser. Dette bliver mere evident, når, som vi kan se over hele verden, mange af vore medmennesker lider under de forfærdeligste grusomheder, og

alligevel er der ingen organisation, der virkelig forsvarer de fattige og de svage. Skrigende uligheder og misbrug mellem nationer og indenfor nationer bliver værre og værre for øjnene af os, og forskrifterne til bistand og udvikling fører dem dybere ind i elendighed, som om de kun blev brugt til at forevige deres elendighed og trældom.

Nogle af de humanitære organisationer ser sig måske ikke i stand til at hjælpe visse undertrykte personer af politiske og økonomiske årsager. Visse oprigtige organisationer er blevet forhindret i at deltage i humanitære bestræbelser, mens andre har fået tilladelse, for de reklamerer for dagsordner og

hverver proselytter for det sekteriske forbillede, eller grupper med special interesser, som er mere acceptable for de dominerende magter. Nogle organisationer

rejser sloganer som: "Grib ikke ind i de indenriske forhold i andre lande" eller "Vi må begrænse os til politiske realiteter" osv. Islam kalder til beskyttelse, forsvar og støtte til de undertrykte folk i verden, ved at fjerne de grundlæggende årsager til undertrykkelse og udnyttelse.

Islamisk lov er struktureret mod at fjerne enhver undertrykkelse og udnyttelse, ifølge regler, **der siger:** at påbyde det gode, og forbyde det onde, og stræbe på Gud, Den Ophøjedes vej.

Den Almægtige Gud omtaler i Quranen:

(Hvorfor vil i ikke kæmpe for Guds sag? Og for de undertrykte mænd, kvinder og børn, **der siger**: "Herre, få os ud af denne by, hvis befolkning handler uret. Giv os en ven fra Dig. Giv os en hjælper fra Dig.") 4:75

Det er vigtigt at pointere her, at håndhævelsen af lovene omkring menneskerettigheder i et muslimsk samfund er uløseligt forbundet med den oprigtige forpligtelse til at implementere islamiske love og principper i bogstav og ånd. Nogle tager kun, hvad der tjener deres egne interesser, andre igen vil måske kun foregive, at de implementere nogle

islamiske lærdomme og principper, men i realiteten prøver de at ødelægge eller forvrænge og manipulere Islam indefra, og hindre en retfærdig implementation af islamiske love. De er ikke eksempler for forsvaret af menneskerettigheder i Islam. Derfor vil vi her pointere, at dem, som gerne vil studere Islam objektivt, skulle forpligte sig til at studere det på Islams foreliggende kendsgerninger, som et fuldt udviklet system, og ikke lade sig påvirke af visse ulovligheder hos nogle, der hævder at være muslimer. Den afvigende opførsel og gerninger hos visse individer, grupper, folk, eller regeringer må ikke få indflydelse på en persons endelige vurdering.

Implementationen af islamiske principper og islamisk lov varierer alt efter, hvor meget folk forpligter sig til Islam, og evnen til praktisk at anvende dem under de lokale forhold. Selvom et system er godt, kan der være mangler og fejl i opfattelsen og udførelsen. Hvis vi lægger mærke til f.eks. løgn, snyd, brud af kontrakter, bedrag og korrupsion hos en person, må vi ikke anklage systemet for det. Siden Islam kategorisk forbyder disse onder, må man irettesætte selve personen for sine forbrydelser, men ikke systemet. Vi bør grundigt undersøge selve systemet og overveje frugterne af det. [Vi kan her give et simpelt eksempel:](#) Hvis en en person har brug for brød, vil han gå til

bageren, eller i det mindste til et sted, hvor brød bliver solgt, såsom en købmand eller et supermarked. Hvis en person, der har brug for brød, går til en slagter eller en frugtbutik, vil han ikke finde brød der. Der er et generelt udsagn i Quranen, der forklarer sådan et tilfælde. **Den Almægtige Gud erklæret i Quranen:**

(Hvis du adlyder de fleste af dem, der er på jorden, vil de lede dig vild, bort fra Guds vej. De følger kun løse formodninger, de kan kun gisne)
6:116

Desværre observerer vi, at mange muslimer over hele verden ikke er sande repræsentanter for Islam, fordi de begår forfærdelige fejl og har

mange alvorlig mangler i tro og udførelse. Vi nævner denne uheldige situation, for at advare dem, der studere Islam, om ikke at blive påvirket eller lade sig narre af holdningerne og fejlene hos enhver muslim, der misrepræsenterer Islam. Seriøse studerende bør ikke fortvivle, men se på repræsentative, retskafne muslimer og på kernen i den islamiske lære. Vi opfordrer muslimer til at opretholde den bedste opførsel og anvendelsen af deres tro i alle livets aspekter. Vi opfordrer ikke-muslimer til at studere Islam og forstå dets principper uden fordomme.

Der er en berømt historie om en nylig konverteret muslim, der under et

besøg i et muslimsk land, blev chokeret over at blive viden til den forfærdelige situation hos muslimer i vedkommende samfund. Han lagde mærke til, hvor langt de var fra de ideele lærdomme og principper i Islam. **Han sagde:** "Jeg takker Den Almægtige Gud, for at Han gjorde mig i stand til at acceptere Islam, før min ankomst til dette land. Hvis jeg var kommet her før, jeg accepterede Islam, ville jeg aldrig have overvejet at blive muslim." Han udtalte denne påstand, da han umiddelbart så den tøjleløse og uforsvarlige opførsel hos nogle muslimer. Dette er virkelig en meget uheldig situation, som vi stræber efter at rette. Et af de første

trin mod forbedring er viden og uddannelse.

Islam og beskyttelsen af livets Fem væsentlige behov

INDLEDNING

Som det sidste og perfekte budskab fra Gud til menneskeheden, sigter Islam efter at etablere, ud fra dens principper, en legal struktur og morallære, og et ideelt samfund, med balance mellem, på den ene side, beskyttelsen af den enkeltes rettigheder, og på den anden side, samfundets ret. En måde, ved hvilken, man kan opnå dette mål, er ved at tilvejebringe alle væsentlige nødvendigheder, som sikrer individet deres fulde rettigheder, uden skade på

Det offentliges vel. Hvis alle medlemmer af samfundet nyder deres legale rettigheder til fred, ro, frihed og den generelle tilstedeværelse af alle de nødvendige menneskelige behov, i balance med offentlighedens tarv, vil de have muligheden for at leve et frugtbart og tilfredsstillende liv.

Denne følelse af tilfredshed blev forklaret af Guds budbringer(fvmh), da han forklarede:

"Enhver, der vågner op (om morgenen) med en følelse af at være i sikkerhed i sit samfund, fri for ildebefindelse eller sygdomme i kroppen, og har provision nok for en

enkelt dag, er det, som om han ejer hele verden" [\[1\]](#)

Islam har formuleret et enestående system af rettigheder og pligter, som sørger for, [og beskytter de følgende fem grundlæggende behov til menneskelig eksistens:](#)

- (1) Beskyttelse af den åbenbarede religion
- (2) Beskyttelse af jeg'et
- (3) Beskyttelse af forstanden ([sind, sjæl, ånd, tanke](#))
- (4) Beskyttelse af ære og slægt ([afstamning](#))
- (5) Beskyttelse af formue ([ejendom](#))

Alle menneskelige samfund har udtænkt deres egne systemer, for at beskytte disse fundamentale behov, og vi vil sætte lys på de enestående aspekter i det islamiske system. Før vi diskuterer disse grundlæggende behov yderligere, vil vi gøre nogle generelle observationer omkring det ofte misforståede udtryk "lighed".

LIGHED I ISLAM

Mænd og kvinder er skabt lige i deres grundlæggende humanitet, og alle deler vi afstamning og værdighed i, at være Guds skabelse, og menneskets privilegium over de andre skabninger af Hans (Guds) skabelse.

Diskrimination grundet race, køn, farve, slægt, klasse, region eller sprog

er kategorisk forbudt i Islam, for at undgå den kunstige barriere mellem de privilegerede og de underprivilegerede. Lighed betyder ikke, at alle er nøjagtig ens, siden der ikke er nogen benægtelse af de naturlige forskelle. De to køn fuldender hinanden. Gud, **Den Ophøjede siger i Quranen:**

(I mennesker! Frygt jeres Herre, som skabte jer af et væsen, af dette skabte dets mage, og fra disse lod mange mand og kvinder udbrede sig! Frygt Gud, i hvis navn i beder hinanden om noget, og blodslægtskabet! Gud vogter over jer) 4:1

Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Å menneskeslægt! Jeres Herre en En. Jeres fader er en. I stammer alle fra Adam. Og Adam er skabt af jord. Sandelig, den mest ærede person i Gud, Den Almægtiges øjne, er den mest fromme blandt jer. En araber er ikke mere værd end en ikke-araber. En ikke-araber er ikke mere værd end en araber. En rød (race) person er ikke mere værd end en hvid person. Ligeledes er en hvid person ikke mere værd end en rød (race) person, undtagen i fromhed og gudsfrygt," [2]

Hele menneskeheden, ifølge Islam, med alle dens racer, har en original kilde, så hvordan kan nogle udnytte andre, under påskud af at være andre overlegne, eller have specielle

privilegier? Islam tolererer ikke falsk stolthed over slægt og social status. Guds budbringer (fvmh) siger:

"Den Almægtige Gud har fjernet den falske stolthed og arrogance, som blev praktiseret i den før-islamiske periode, hvor individuelle havde en falsk stolthed over deres aner. Hele menneskeheden stammer fra Adam. Og Adam er skabt af jord." [\[3\]](#)

Stolthed over race og klasse er udbredt i nogle samfund. F,eks, regner nogle jøder og kristne dem selv for at være af højere status, afstamning, race eller klasse end andre folk. Den Ophøjede og Almægtige Gud har afsløret

sandheden om denne arrogance, da Han erklærede i Quranen:

(Jøderne og de kristne siger: "Vi er Guds børn og dem, som Han elsker" Sig: "Hvorfor straffer Han jer da for jeres synder? Nej, i er mennesker blandt dem, som Han har skabt. Han tilgiver, hvem Han vil, og straffer, hvem Han vil." Herredømmet over himlene og jorden og alt derimellem tilhører Gud. Hos Ham ender alt.)

5:18

Islams love udrydder ethvert vildledende grundlag for racisme. F.eks sagde en af Guds budbringers (fvmh) følgere, Abu Dtharr engang til en sort slave: "Å søn af den sorte kvinde!" Da Guds budbringer (fvmh)

hørte dette, vendte han sig mod Abu Dtharr og sagde til ham:

"Forhåner du denne mand gennem hans moder? Sandelig, du er i besiddelse af nogle af egenskaberne fra uvidenhedens tidsalder (før-islamisk tid). Denne periode er færdig og slut. Der er ingen fortrin eller fordel for den hvide kvindes søn over den sorte kvindes søn, undtagen i fromhed og retskaffenhed, eller ved gode gerninger og handlinger" [\[4\]](#)

Det blev fortalt, at da Abu Dtharr hørte profetens (fvmh) kommentar, lagde han hovedet på jorden i ydmyghed, for at slaven skulle komme og træde på hans hoved med sin fod, som for at bøde på sin

misgerning, selvom profeten (fvmh) ikke bad ham om at gøre det. Abu Dtharr ønskede at disciplinere sig selv, ved at ydmyge sig selv på denne måde, så han aldrig ville gentage en sådan synd i fremtiden.

Alle mennesker i Islam er fuldstændig ens og lige, hvad angår pligterne til at foretage forskellige former for tilbedelse til Gud. Den rige og den fattige, lederen og bonden, den hvide og den sorte, den, der er beæret med store midler, og den med små midler, alle er ens og lige som mennesker i forhold til Gud. Den mest noble er den mest retskafne og den mest oprigtige og standhaftige med hensyn til tilbedelse og gode

gerninger. Som profeten (fvmh) sagde:

"Gud ser ikke på jeres kroppe og jeres farver, men på jeres handlinger og hjerter (dvs. Ydre handlinger og indre hensigter og oprigtighed) " [5]

Alle befalinger omkring pligter og forbud er gældende for alle uden skelnen til klasse, sociale status eller race. Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:

(Den, der handler ret, gør det til fordel for sig selv, og den, der handler ondt, gør det til skade for sig selv. Din Herre gør ikke tjenerne uret.) 41:46

Skellet mellem de enkelte i Guds øjne er baseret på deres niveau af fromhed, retskaffenhed og efterkommelse af Gud, Den Godgørendes befalinger. **Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:**

(I mennesker! Vi skabte jer af mand og kvinde, og Vi gjorde jer til folkeslag og stammer, så i kunne genkende hinanden. Den fornemste af jer er i Guds øjne den af jer, der er mest gudfrygtig. Gud er vidende og indsigtfuld) 49:13

Alle mennesker er lige overfor den islamiske lovgivning og den udnævnte muslimske dommer. Straffene, vurderingerne og juridiske domme er gældende for alle racer og

alle folkeklasser uden forskel, og uden at visse personer får særrettigheder og opnår immunitet. Et fremragende eksempel vil her blive omtalt. A'esha fortalte, at Quraish (stammen) var dybt bekymret, da en fornem kvinde fra Makhzum klanen begik tyveri, og Guds budbringer (fvmh) ønskede at anvende den dertil hørende straf i hendes sag ved at amputere hendes hånd. Quraish (stammen) rådførte sig med hinanden og sagde: "Den bedst mulige person til at tale med profeten (fvmh) angående den kvindelige tyv fra Makhzum, er hans elskede "kompagnion" (og søn af hans elskede kompagnion) Usamah ibn Zaid." Derfor sendte de Usamah hen

for at tale med profeten (fvmh) og få ham til at få i forbøn for denne Makhzum kvinde. Efter at have lyttet til Usamah, sagde Guds budbringer (fvmh):

"Å Usamah! Er du kommet for at gå i forbøn ang. En straf fastsat af Gud?" Guds budbringer (fvmh) rejste sig op, da han havde fuldført sin samtale med Usamah, og leverede en tale, sigende: "Folkeslagene (eller nationerne) før jer blev tilintetgjort grundet den kendsgerning, at når en fornem person blandt dem stjal, lod de ham gå ustraffet, men hvis en fattig, svag og ubetydelig person blandt dem stjal, ville de udføre straffen af ham. Ved Gud! Hvis Fatimah, Mohammeds (fvmh) datter

stjal, vil jeg afhugge hendes hånd."

[6]

Ingen har ret til få monopol (eneret) , udnytte eller handle udfra personlige interesser ang. Nationale ressourcer. Alle medlemmer af nationen har ret til at få gavn af nationale ressourcer, enhver ifølge retfærdige og lige rettigheder og pligter. De vil dog ikke være lige med hensyn til arbejde og den gavn, de gør for det offentliges vel. Den islamiske regering må gøre sit yderste for at sikre jobmuligheder for sine vælgere, og organisere udnyttelsen af nationale ressourcer.

Islam erklærer alle mennesker lige, hvad angår menneskelige værdier, dog er enhver person belønnet alt

efter, hvad han skænker sit samfund og fællesskab. Den eneste forskel mellem folk er i forhold til den service, som de tilbyder. F.eks ser det ikke ens på en hårdt-arbejdende person og en doven, med hensyn til betaling og økonomisk belønning. **Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:**

(Der findes rangtrin for enhver, ud fra det, som de har gjort. Din Herre overser intet af, hvad de gør.) 6:132

Islam og fundamentale,
grundlæggende behov

Vi vil nu fortsætte med udformningen af de grundlæggende menneskelige behov, som Islam garanterer gennem

sit åbenbarede og enestående retssystem.

BESKYTTELSE AF DEN ÅBENBAREDE RELIGION

Islam er den komplette og perfekte åbenbaring fra Den Almægtige Gud til menneskeheden, for at give ham lykke , fremgang og frelse. Alle Guds tidligere profeter, såsom Noa, Abraham, Moses og Jesus (må Guds fred være med dem alle) var muslimer, sendt til deres respektive folk med Islams almene religion – tilbedelse af Gud uden partner eller afgudsdyrkelse – og det specielle sæt af love passende til deres folk.

Gud, **Den Ophøjede siger:**

(Før dig har Vi kun sendt udsendinge ud, til hvem Vi har åbenbaret: "Der er ingen anden gud end Mig, Så tjen Mig") 21:25

Mohammed ibn Abdullah (fvmh) er Guds sidste profet og budbringer med den sidste komplette version af Islam, og en åbenbaret lov for menneskeheden før dommedagens komme. Han er sendt til hele menneskeheden med det islamiske lovsæt, givet af Gud, den mest Vise og Alvidende.

Gud, **Den Ophøjede siger:**

(Mohammad er ikke fader til nogen af jeres mænd, men han er Guds

udsending og profeternes segl. Gud ved alting.) 33:40

Og Gud, **Den ophøjede siger:**

(....i dag har Jeg fuldkommengjort jeres religion for jer og fuldbyrdet Min nåde over jer. Jeg finder velbehag i overgivelsen til Gud som religion til jer....) 5:3

(this day I have perfected your religion for you, and completed my favor upon you, and have chosen for you al-Islam as your religion) 5:3

Og Han siger:

(Religionen er hos Gud overgivelsen til Gud...) 3:19

(Truly, the religion before Allah is al-Islam.) 3:19

Og han siger:

(Hvis nogen ønsker sig en anden religion end overgivelsen til Gud, så bliver den ikke godtaget fra ham, i det hinsides vil han være en af de fortabte.) 3:85

(And whoever seeks a religion other than Islam, it will never be accepted of him and in the Hereafter he will be one of the losers.) 3:85

Guds sendebud (fvmh) forklarede hans lighed med Guds tidligere profeter, [sigende](#):

"Mit eksempel og eksemplet på profeterne før mig, er som en person,

der byggede et smukt hus. Huset var perfekt og storslået

Med undtagelse af manglen på en enkelt mursten (i et hjørne). Folk, som så huset, beundrede det, men undrede sig....hvorfor har ejeren ikke fuldendt arbejdet med den manglende mursten? Jeg er den manglende mursten. Jeg er den sidste profet (for mennekeheden på jorden) " [7]

Hele menneskeheden er enig om det generelle princip, at sandhed, retfærdighed og godhed må opretholdes og må forsvares overfor angreb fra falskhed, tyrannni og ondt. Muslimer tager denne pligt meget alvorligt, og stræber efter at fremme sandhed, retfærdighed og godhed

med alle lovlige midler til rådighed. For det sekulære samfund bliver religion betragtet som en fuldstændig privat affære. Legalt må det offentlige liv være vejledt af sekulære principper og institutioner, og aldrig af religion eller religiøs lov. Vi må huske, at udviklingen af sekularisme i sig selv var en reaktion på ekstravagance og konflikter indenfor den kristne kirke og adskillige herskere og konger i Europa.

Dette fører os frem til det ømfindtlige emne: "Jihad" (**kamp, stræbning**). Det er et ord, der er meget ondskabsfuldt omtalt og meget misbrugt. Det følgende vers i Quranen, når læst i sin fulde sammenhæng, **giver en generel regel omkring Jihad:**

(Kæmp for Guds sag mod dem, der kæmper mod jer! Men i må ikke begå overtrædelser! Gud elsker ikke dem, der begår overtrædelser.) 2:190

Kortfattet betyder Jihad, at kamp er tilladt for muslimer, for at beskytte mod angreb, udnyttelse og undertrykkelse, og dog, i alle disse er al overtrædelse forbudt. Den arabiske kilde til ordet Jihad betyder at stræbe (anstreng sig), og det inkluderer ikke kun kamp mod undertrykkere og tyranner, men også i det hele taget kamp for at fremme godt og bekæmpe ondt. Ved hjælp af Jihad bliver religionen Islam, med dens endelige sandhed og godhed, beskyttet, og muslimerne selv bliver forsvaret mod dem, som ønsker at

skade dem. Det er en pligt for alle muslimer at tro på, **og praktisere Jihad til en vis grad:** større pligter for dem med større evner, men selv den fattige og handicappede giver deres moralske støtte og anmoder ved hjælp af bøn om sejr.

-Jihad blev også praktiseret i de tidligere religioner. Siden ondskab er til stede over hele verden, og gennem hele menneskehistorien, blev Jihad etableret og defineret for at stoppe tyranni og uretfærdighed. Det er også for at forbyde folk tilbedelse af falske guder og halvguder, og i realiteten præsentere dem for tilbedelsen af Gud alene, som ikke har nogen søn, partner eller medarbejdere. Jihad er etableret for at fjerne

uretfærdigheder, og præsentere mennesket for barmhjertigheden, retfærdigheden og freden i Islam som levemåde. Dette er i menneskets interesse på jorden, og ikke for specifikke grupper af arabere eller andre nationale muslimske grupper interesse, siden Islam er universel, og ikke har nogen geografiske eller ydre grænser. Som traditionen beretter, sagde Guds udsending (fvmh):

"Hjælp den bror, hvorvidt han er en undertrykker eller undertrykket." En mand spurgte: "Å Guds budbringer! Jeg hjælper ham, når han er en undertrykket, men hvordan kan jeg hjælpe ham, når han er en undertrykker?" Han (fvmh) sagde: "Du kan forhindre ham i at udføre

undertrykkelse. Det vil være din hjælp til ham." [\[8\]](#)

Budskabet og Islams invitation er international og universel for hele menneskeheden, med et omfattende trossæt og morallære for enhver social position. Islam fastlagde principperne for retfærdighed, ærlighed, lighed, frihed, fremgang, succes og sandfærdighed for mennesket på jorden. Jihad giver ikke lov til at tvinge folk til at slutte sig til Islam mod deres egen vilje, men snarere som et redskab og mekanisme til at hjælpe med at opretholde den fred, som tillader den fredelige spredning af budskabet om religionen, der handler om monoteisme, retfærdighed og lighed,

til hele verden, og beskytte den mod angreb. Efter at folk har modtaget budskabet, er det op til dem, om de vil acceptere Islam eller ikke. Det vigtigste formål med Jihad er, at åbne vejen for en fredelig udbredelse af Islams budskab til folk. **Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:**

(Der er ingen tvang i religionen. Den rette vej er blevet tydelig over for vildfarelsen. Den, der fornægter afguderne og tror på Gud, holder fast i det stærkeste håndtag uden revner. Gud hører alt og ved alt.) 2:256

Princippet, som cementerer det indbyrdes forhold mellem regeringer og folket, er baseret på retfærdighed og fred, siden der ikke kan være

nogen vedvarende fred uden retfærdighed. Jihad er ikke nogen "Hellig krig", som beskrevet i de vestlige medier, men det er en ærefuld "kamp" (stræben) og modstand mod undertrykkere, og dem, der modsætter sig den fredelige spredning af Guds ord, og troen på Ham og Hans religion Islam. "Krig" begynder som regel som en higen efter personlige eller nationale interesser, efter land, ressourcer, og/eller af politiske eller økonomiske grunde. Islam forbyder denne form for "krig" og tillader Jihad i tre situationer, nemlig:

1) Forsvar af liv, ejendom og nationale grænser, uden at gå for vidt.

Gud siger i Quranen:

(Kæmp for Guds sag mod dem, der kæmper mod jer! Men i må ikke begå overtrædelser! Gud elsker ikke dem, der begår overtrædelser.) 2:190

2) Fjernelse af undertrykkelse og forsvar af de undertrykte folks velfortjente rettigheder.

Pligten til at modsætte sig undertrykkelse og tyranni er nævnt i et vers i Quranen:

(Hvorfor vil i ikke kæmpe for Guds sag? Og for de undertrykte mænd, kvinder og børn, **der siger:** " Herre, få os ud af denne by, hvis befolkning handler uret! Giv os en ven fra Dig! Giv os en hjælper fra Dig.") 4:75

Guds profet (fvmh) sagde:

"Den bedste Jihad er et sandhedens ord overfor en tyrannisk, uretfærdig leder." [\[9\]](#)

3) Forsvar af tro og religion.

Gud, [Den Ophøjede siger i Quranen:](#)

(Bekæmp dem, indtil der ikke længere er nogen fristelse til frafald, og indtil al religion tilhører Gud! Hvis de holder inde, så ser Gud, hvad de gør.) 8:39

(and fight them on until there is no more tumult or oppression, and there prevails justice and faith in Allah altogether and everywhere! But if they cease, verily Allah does see all that they do.) 8:39

En "Mujahid" (muslimske kæmper for Guds sag) må rens sine intentioner (hensigter) for at behage Gud alene. Han har en klar forståelse af, at Jihad kun bruges af retfærdige grunde: for at beskytte Islam og muslimerne, og for at sprede budskabet om Islam og Guds ord. Hvis Islams fjender, som bekæmper muslimerne, holder inde med deres angreb, og accepterer betingelserne for en retfærdig fred, så har de muslimske kæmpende ordre til at stoppe fjendtlighederne.

Gud siger også:

(Hvis de viser tilbøjelighed til at ville slutte fred, så skal du vise dig tilbøjelig til det samme. Sæt din lid til

Gud! Han er Den Hørende og Den Vidende.) 8:61

Og Han, Den Ophøjede siger:

(Men hvis de holder sig borte fra jer og ikke kæmper mod jer, men tilbyder jer at holde fred, så giver Gud jer ikke lov til at gøre dem noget.) 4:90

Islam har tilladt kamp kun af førnævnte særlige grunde, og har fastlagt strenge regler for adfærd i "krigsførelse". Alle andre årsager til "krig" er totalt forbudte i Islam, f.eks. til landudvidelse, koloniale interesser og hævn o.s.v. Islam tillader ikke de kæmpende at dræbe tilfældigt, men tillader kun drab på militært personale og direkte hjælpende

kræfter. Islam tillader ikke, og accepterer ikke, og kan ikke tilgive drab på ældre mennesker, børn, kvinder, dem under medicinsk behandling, sygehuspersonale og munke, der har afsondret dem selv for at tilbede Gud. Islam forbyder lemlæstelse og skamfering af afdøde fjenders kroppe og organer. Islam forbyder også at dræbe kvæg eller enhver form for dyr, tilhørende fjenden, at ødelægge folks hjem og forurene drikkevand, floder, søer, kilder og brønde, der tilhører de kæmpende fjender. Disse begreber er baseret på de mange vers i Quranen, [inklusive dette vers](#):

(Stræb efter den hinsidige bolig med det, som Gud har givet dig, men glem

ikke din andel i denne verden! Gør godt, ligesom Gud har gjort godt mod dig! Stræb ikke efter fordærv på jorden! Gud elsker ikke dem, der skaber fordærv.) 28:77

Det er også baseret på mange af udsagnene fra Guds udsending (fvmh) f.eks. [denne erklæring](#):

"kæmp for Guds sag, og i Hans navn, mod dem, der ikke tror på Gud. Bekæmp dem, men bryd ikke jeres kontrakter eller våbentilstande, lemlæst ikke, og dræb ikke et nyfødt barn..." [\[10\]](#)

Og han (fvmh) sagde:

"...dræb ikke en kvinde eller slave."
[\[11\]](#)

Dette er også i overensstemmelse med anvisningerne og henstillingerne fra den første kalif, Abu Bakr til hans militære ledere, da han udrustede dem til Jihad. Det blev berettet, **at han sagde:** "Lyt og følg de følgende ti bud og instruktioner: Forråd ingen (hvis du giver et løfte). Stjæl ikke fra krigsbyttet. Bryd ikke dit løfte om troskab. Skamfer (lemlæst) ikke kroppende af de dræbte fjendekrigere eller afdøde. Dræb ikke et barn eller mindreårig. Dræb ikke en ældre mand eller kvinde. Dræb ikke en kvinde. Ryk ikke en dadelpalme (eller andre træer) op med rode, og brænd dem heller ikke. Fæld eller ødelæg ikke et frugttræ. Slagt ikke et får, en ko eller en kamel, undtagen til

jeres nødvendige mad. I vil sikkert passere folk, som isolere sig selv, og i ensomhed tilbeder Gud, såsom munke eller andre, så lad dem i fred og forstyr dem ikke. I vil sikkert standse hos nogle folk på vejen, som vil frembringe for jer alle former for mad. Hver gang i spiser af deres mad, fremsig Guds navn. I vil sikkert passere en gruppe af folk, som har barberet håret på midten af deres hoveder, **og ladet resten af håret i lange fletninger**: det er tilladt at bekæmpe og dræbe disse folk, da de er fjendens krigere, som bærer deres sværd mod jer. Gå fremad i Guds navn."

Krigsfanger må ikke tortureres, ydmyges eller lemlæstes. De må ikke

fængsles i snævre klaustrofobiske fængselsceller uden fornøden mad og drikke til de dør af det. **Quranen erklærer:**

(de giver en fattig, en forældreløs og en fange mad, selvom de selv elsker den.) 76:8

Den islamiske regering har ret til, enten at sætte sådanne krigsfanger fri uden nogen som helst løsesum, eller for en aftalt løsesum, eller udveksle dem med muslimske krigsfanger.

Dette er baseret på et vers i Quranen:

(Når i møder dem, der er vantro,(i krig) så giv dem hug over halsen! Når i så har slået dem ned, stram da lænkerne, indtil krigen lægger sine byrder, med henblik enten på

benådning eller på løskøbelse bagefter! Sådan er det. Hvis Gud ville, havde Han besejret dem, men Han ville sætte nogle af jer på prøve gennem andre. De, der bliver dræbt for Guds sag, deres handlinger vil Han

Ikke lade gå tabt.) 47:4

De besejrede folk, som omfatter de ikke-muslimske indbyggere og deres

Familier, ejendele og ejendomme er, ifølge islamisk lov, berettigede til beskyttelse mod krænkelse. Ingen har ret til at bemægtige sig ejendele eller formuer tilhørende de ikke-muslimske indbyggere, eller ydmyge dem, eller gøre indgreb mod deres ære. Ingen har ret til at angribe dem

uretfærdigt. Tro og religiøse skikke hos ikke-muslimske indbyggere i en islamisk stat er respekteret, indenfor de legale rammer. F.eks. [siger Gud i Quranen](#):

(Til dem, som hvis Vi giver dem magt på jorden, vil holde bøn, give almisse, påbyde det rette og forbyde det forkastelige. Sagernes udfald ligger hos Gud.) 22:41

De ikke-muslimske indbyggere i en islamisk stat er påbudte at betale en minimal skal kaldet "Jizjah". Det er en speciel kopskat ([head tax](#)) opkrævet fra enkeltpersoner, som ikke accepterer Islam, og ønsker at beholde deres religion, mens de bor i en islamisk stat og under islamisk

ledelse. F.eks. i de tidligste islamiske stater, mens velhavende muslimer betalte 2,5% af deres indsamlede formue, betalte ikke-muslimske indbyggere Jizjah i tre kategorier: den rige og velhavende klasse, svarende til en sum af (48) otte og fyrrer Dirhams [12] om året! Middelklassen, såsom købmænd, næringsdrivende og

bønder, en sum, svarende til (24) fire og tyve Dirhams om året! Og arbejderstanden, såsom bagere, tømrere, blikkenslagere og lignende, en sum, svarende til (12) tolv Dirhams om året. Jizjah er opkrævet til gengæld for beskyttelse af de ikke-muslimske indbyggere og deres formue i en islamisk stat. Den

muslimske leder og kommandør, General Khalid bin al-Waleed afgav engang et løfte om troskab til de ikke-muslimske indbyggere i datidens islamiske stat. **Han sagde:** "Jeg tilbyder jer mit troskabsløfte for at beskytte jer mod kopskat (**jizjah**), der bliver opkrævet fra jer. Hvis vi stiller den nødvendige sikkerhed til rådighed, er vi berettiget til at modtage kopskat.

Ellers behøver i ikke at betale det." Da så de muslimske styrker var nødt til at rømme arealet for kamp andetsteds, tilbagebetalte de den Jizjah, de havde modtaget, siden de ikke var i stand til at tilbyde den aftalte sikkerhed. [\[13\]](#)

Jizjah er ikke gældende for enhver ikke-muslimsk indbygger i en islamisk stat, derimod må det kun opkræves af dem med indkomst.

Mange kategorier af folk er undtaget fra at betale jizjah, inklusive de fattige, mindreårige, kvinder, munke, blinde folk og handicappede. Islam har gjort det obligatorisk for den islamiske regering at sørge for fuld beskyttelse af disse kategorier af folk, og tilbyde dem passende leveomkostninger. Trokabsløftet, givet af General Khalid bin al-Waleed, til de ikke-muslimske indbyggere i byen ved navn Heerah i Iraq, under islamisk ledelse, erklærede følgende:

"Enhver ældre person, handicappet arbejder, uhelbredelig syg person, eller en rig person, der er gået fallit, og på grund af dette, fortjener de almisser fra deres religiøse medmennesker, alle disse kategorier af folk er ikke påkrævet at betale kopskat. Desuden er alle disse kategorier berettiget til et passende underhold fra det islamiske skatkammer (nu til dage finansministerium) til ham selv og hans afhængige familiemedlemmer."

[\[14\]](#)

Et andet eksempel er, da den anden kalif, Omar bin al-Khattab, passerede forbi en ældre jødisk mand, der tiggede. Omar spurgte til ham og blev informeret om, at han var en ikke-

muslimsk indbygger i den islamiske stat. Omar sagde øjeblikkeligt: "Vi har ikke været fair overfor dig! Vi har taget kopskat fra dig, da du var ung og i stand til at arbejde, og har forsømt dig på dine gamle dage."

Omar bragte den gamle jøde til hans eget hjem og tilbød ham alt, hvad han fandt af madvarer og tøj. Senere instruerede Omar dem, der

var ansvarlig for skatkammeret, sigende:

"Følg op, og overvåg situationen hos lignende folk, tilbyd dem assistance fra det islamiske skatkammer, tilstrækkelig for dem og deres familiemedlemmer."

Gud siger i Quranen:

(Almisserne skal kun gå til de fattige og nødlidende---) 9:60

[dvs. Begyndelsen på det berømte vers om Zakah (**obligatorisk almisser**)] I en anden fortolkning af dette vers, er de fattige- muslimerne, og de trængende er de ikke-muslimske indbyggere i en islamisk stat. [\[15\]](#)

BESKYTTELSE AF JEG'ET

Fysisk sikkerhed og Beskyttelse:

Menneskeliv er helligt og en gave fra Gud, Skaberen. For at beskytte menneskeliv har Islam fastsat dødsstraf og korporlige straffe og straffe for kriminelle, der overtræder loven, myrder og fysisk skader andre. **Drab falder under tre typer:** tilsigtet

(forsætlig) og/eller overlagt mord, (uagtsomt) manddrab og total fejltagelse. Islam påbyder henrettelse af dem, som begår et forudbestemt og overlagt mord på en uskyldig person. Islam søger at foregive et så stærkt afskrækkende middel som muligt, for at udrydde fristelsen til overlagt mord. Uoverlagt manddrab og mord ved fejltagelser er særskilte kategorier med egne, mindre straffe og blodpenge er betalt til den dræbte persons nære slægtninge. Den dræbte persons familie eller arvinger bliver givet "Ddiyyah" – blodpenge – som erstatning for offerets sjæl, medmindre de vælger at tilgive drabsmanden. Drabsmanden soner sin skyld overfor Gud ved at sætte en

muslimsk slave fri, og hvis dette ikke er muligt, så ved at faste i to på hinanden følgende måneder. Alle sådanne straffe er pålagt for at bevare muslimernes liv. Ingen har ret til at manipulere med menneskeliv, ejendele eller ejendom uden nogen legitim grund. Alle individer, der undertrykker eller misbruger andre, må advares mod uretfærdigt at dræbe, bedrage eller pine andre uskyldige medlemmer af det islamiske samfund, og disse strenge straffe bør tydeliggøres. Hvis straffen ikke ligner selve forbrydelsen, giver det de kriminelle mod på deres kriminelle aktiviteter. Alle andre håndgribelige straffe har den samme begrundelse, hvor straffen svarer til forbrydelsen

med specifikke afmålte straffe, forudbestemt, for at standse alle argumenter og forvirring. Alle dødsstraffe og korporlige straffe er vendt mod bevarelsen af menneskeliv og ejendom i et islamisk samfund. Gud, [Den Ophøjede erklærer i Quranen:](#)

(Ved at gengælde lige for lige sparer i liv. I forstandige! Måske bliver i gudfrygtige!) 2:179

Straffen i det hinsides, for den, der begår overlagt mord, og som ikke angrrer, vil være Guds vrede. Gud, [Den Ophøjede erklærer i Quranen:](#)

(Den, der med overlæg dræber en troende, vil få Helvede til gengæld, der skal han forblive til evig tid. Gud

vredes på ham og forbander ham, og Han bereder ham en vældig straf.)

4:93

Islam har pålagt alle mennesker visse bestemte pligter, med hensyn til beskyttelse af menneskeliv. **Følgende er nogle af disse pligter:**

1. Mennesket ejer ikke sin egen sjæl eller sin egen krop, derimod er det en ukrænkelig eksistens, som er ham midlertidigt betroet. Det er ikke tilladt ham forsætligt at torturere og skade sig selv, eller agte at udføre nogen form for forbrydelse, der kan føre til selvmord, eller dumdristige handlinger, førende til hans undergang. Liv må kun ofres for

Guds sag. Gud, Den Ophøjede erklærer i Quranen:

(I, der tror! I skal ikke fortære jeres ejendom ved falskhed indbyrdes, men det skal være handel til jeres gensidige tilfredshed! I må ikke slå jeres egne ihjel! Gud er barmhjertig imod jer.) 4:29

(O you who believe! Eat not up your property among yourselves unjustly: but let there be among you trade by mutual good-will: nor kill (or destroy) yourselves: for verily Allah has been to you Most Mercifull.) 4:29

2. Mennesket må opretholde en passende omsorg for sin ernæring, for at tilfredsstille minimumskravene for et godt helbred. Det er ikke tilladt for

ham at nægte sig selv tilladte fødevarer, drikke, tøj, ægteskab og passende pleje under nogen påskud, hvis dette vil skade ham. Gud, **Den ophøjede** erklærer i Quranen:

(Sig: "Hvem har forbudt jer Guds pynt, som Han har frembragt til sine tjenere, **og de gode ting af underhold?**" **Sig:** "Det tilkommer dem, der tror, i det jordiske liv, men især på opstandelsens dag." Således fremlægger Vi tegnene nøjagtigt for folk, der har viden) 7:32

Gud, Den Ophøjede advarede profeten (**fvmh**), da han forbød sig selv at spise honning, for at glæde en af sine hustruer, og dette blev en evig

irettesættelse for alle muslimer. Gud erklærer i Quranen:

(Profet! Hvorfor forbyder du dig selv, hvad Gud har tilladt dig, i ønsket om at gøre dine hustruer tilpas? Gud er tilgivende og barmhjertig.) 66:1

Moderation er mellem gerrighed og ekstravagance. Det er tilladt mennesket at nyde Guds lovlige gaver, sendt til mennesket på jorden, med mådehold, indenfor de islamiske loves rammer og uden spild. Gud, Den Ophøjede erklærer i Quranen:

(Adams børn! Pynt jer ved ethvert bedehus! Spis og drik! Men i må ikke gå for vidt! Han elsker ikke dem, der går for vidt.) 7:31

Det er forbudt at forsømme ens fysiske behov og skade sig selv ved forsømmelse eller selvtortur. Gud, **Den Ophøjede erklærer i Quranen:**

(Gud pålægger ingen mere, end han kan bære. Enhver får, hvad han har fortjent, og bliver draget til ansvar for, hvad han har bedrevet.) 2:286

Det bliver fortalt, **at Anas bin Malik sagde at:** "Tre mænd kom hen til profetens (fvmh) hustruers hus for at spørge, hvordan profeten (fvmh) tilbad Gud. Da de fik svaret, **fandt de deres egen tilbedelse ubetydelig og sagde:** " Hvor er vi i sammenligning med profeten (fvmh), da Gud allerede har tilgivet ham hans tidligere såvel som fremtidige synder." **En af dem**

sagde: "Med hensyn til mig, så vil jeg bede hele natten." En anden sagde: "Jeg vil faste uafbrudt og vil ikke bryde fasten." Den tredje sagde: ""Jeg vil holde mig fra kvinder og vil aldrig gifte mig." Profeten (fvmh) kom hen til dem og sagde:

"Er det jer, der har sagt sådan og sådan? Ved Gud, jeg frygter Gud mere end i gør, og jeg er den mest lydige og pligtopfyldende af jer overfor Gud, men alligevel, jeg faster og bryder den! Jeg beder og sover om natten og jeg tager hustruer. Så enhver, der vender sig bort fra min Sunnah (profetens (fvmh) skik og sædvane) tilhører ikke mig." [16]

FRED OG SIKKERHED:

Retten til sikkerhed og beskyttelse for en person og hele hans familie er den mest grundlæggende af alle rettigheder. Alle indbyggere i det islamiske samfund må legalt ikke blive skræmt eller truet med ord, handlinger eller nogen form for våben. Guds budbringers (fvmh) tradition siger:

"Det er ikke tilladt for en muslim at skræmme en anden muslim." [\[17\]](#)

Sikkerhed for personen gør den enkelte i et samfund i stand til frit at bevæge sig omkring for at arbejde og tjene et ærligt levebrød. Korporlig straf og dødsstraf er blevet fastsat for at pålægge strenge straffe til dem, som forsøger at forstyrre freden,

sikkerheden og stabiliteten i et muslimsk samfund. Guds sendebud (fvmh) erklærede i sin afskedstale:

"I sandhed, jeres blod, ære og jeres formue er ulovlig overfor hverandre. Det er ulovligt at manipulere med dem, som det er ulovligt at manipulere med denne (ærede og hellige) dag (dagen for "Arafah" i løbet af Hajj), i denne hellige måned (måned for pilgrimsrejse "Dthul-Hijjah") og i denne hellige by (byen Mekka)" [\[18\]](#)

UNDERHOLD OG SUND MAD OG DRIKKE TIL ALLE:

Sund ernæring må sikres for alle mennesker i et islamisk samfund ved at skabe anstændige og passende

jobmuligheder for arbejdskraften i samfundet. Tilstedeværelsen af passende erhvervsmuligheder er afgørende for mennesker, for at tilfredsstille deres grundlæggende behov. Dem, som er ude af stand til at arbejde, grundet alderdom, invaliditet, kroniske sygdomme eller manglen på en familieforsørger, bliver berettiget til offentlig hjælp fra den islamiske regering. Zakah (obligatoriske almisser og velgørenhed) givet af samfundets mere velhavende, skal stilles til rådighed for de trængende, som ikke er i stand til at tjene en rimelig indkomst af legitime årsager. Zakah er en obligatorisk almisse, som tages fra de rige og gives til specifikke

kategorier af de fattige og trængende medlemmer af samfundet. Dette er baseret på en "Hadith" af Guds sendebud (fvmh), da han rådede en af hans følgere Muaadth bin Jabal, der blev sendt afsted for at invitere til Islam i Yemen, sigende:

"---Fortæl folkene i Yemen--- at den Almægtige Gud har foreskrevet en vis procentdel af deres formue som Zakah (obligatorisk almisser), der skal tages fra de rige medlemmer blandt dem, og gives til de fattige og trængende." [19]

Andre frivillige donationer, gaver, økonomiske forpligtelser og lignende, er givet til en god sag, for at glæde den Almægtige Gud, og

skænket villigt til de fattige og trængende medlemmer af samfundet. Dette er også baseret på mange skrifter, inklusive denne Hadith fra Guds budbringer (fvmh):

"Den er ikke en troende, som spiser sig mæt, mens hans nabo sulter." [\[20\]](#)

Disse fattige og trængende er også berettiget til en rimelig andel af det islamiske "skatkammer". Dette er også baseret på en Hadith fra Guds budbringer (fvmh):

"Enhver som efterlader en arv (formue og ejendom) vil hans arvinger være berettigede til den. Med hensyn til den person, som efterlader fattige og nødtrængende familiemedlemmer, så vil Gud og

hans budbringer (fvmh) sørge for dem. "[21]

PASSENDE OG TILSTRÆKKELIGE SUNDHEDSFACILITETER:

Islam forbyder alle grunde, der kan føre til skade for den offentlige sundhed.

Islam bandlyser alle former for skadelige narkotiske og berusende midler. Islam bandlyser spisning af blod, ådsler (selvdøde dyr), urene dyr, usundt kød som f.eks. svin og alle dens biprodukter o.s.v. Islam bandlyser alle umoralske handlinger, såsom utugt, ægteskabsbrud og homoseksuelle aktiviteter, Islam pålægger karantæne i tilfælde af pest

for både indkommende og udgående trafik af folk, for at sikre sig, at ingen epidemier eller skadelige sygdomme bliver spredt i det større samfund. Guds sendebud (fvmh) sagde:

"Hvis du hører om en epidemi i et land, rejs ikke dertil, og hvis du opholder dig på et sted med en epidemisk sygdom, forlad det ikke." [\[22\]](#)

Og han (fvmh) sagde:

"En syg person må ikke blive bragt hen for at besøge en person i bedring." [\[23\]](#)

BESKYTTELSE AF FORSTANDEN

Intelligens er basis for alle meningsfulde og ansvarlige handlinger. Islam forbyder berusende midler, som svækker hjerneaktiviteten og degraderer mennesket. Ordet for vin og berusende midler hedder på arabisk "Khamr", **hvilket betyder:** "det der tildækker hjernen". Alkohol og andre narkotiske midler er en af hovedgrundene til frygtelige forbrydelser med katastrofale følger for samfundet. I islamisk lov er straffen for offentlig beruselse pisk, for at udrydde moralsk fordærv, og tjene som advarsel for andre. **Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:**

(I, der tror! Vin, hasardspil, offersten og orakelpile er urent og af

Satans værk. Undgå det! Måske vil det gå jer godt. Ved vin og hasardspil ønsker Satan kun at stifte fjendskab og had mellem jer og at afholde jer fra ihukommelsen af Gud og fra bønner. Vil i holde inde.) 5:90-91

Islam forbyder produktionen og salg af alle alkoholiske drikke og berusende midler. Det søger endda at hindre, at sådanne alkoholiske drikke bliver reklameret i samfundet, også selvom den, der reklamerer eller sælgeren af det ikke selv drikker eller bruger det. Dette forbud er baseret på en Hadith fra Guds budbringer(fvmh):

"Guds forbandelser tilfælder ti folkegrupper, som har med "Khamr"

(alle berusende midler) at gøre. Den som presser det, den som destillere det, den som det bliver presset for, den som sælger det, den som køber det, den som transporterer det, den det bliver transporteret til, den der benytter pengene fra det, den som drikker det, og den der serverer det."

[\[24\]](#)

Basis uddannelse for alle:

Gud, [Den Ophøjede siger i Quranen:](#)

(Sig: "Er de, der har viden, på lige fod med dem, der ingen viden har? " Kun de forstandige lader sig påminde.) 39:9

Og Han siger:

(I, der tror! Når man siger til jer: "Gør plads!" i forsamlingen, så skal i gøre plads, og da vil Gud gøre plads for jer. Når man siger: "Rejs jer!" så skal i rejse jer, og da vil Gud hæve dem af jer, der tror og har fået viden, i rang. Gud er fuldt vidende om, hvad i gør.) 58:11

Uddannelse er i det islamiske samfund en ret for alle individer, og en påbudt moralsk forpligtelse, for enhver person, der er i stand til det. Alle duelige, intelligente og dygtige individer, i det islamiske samfund, er påbudt at uddanne dem selv i den grundlæggende viden om deres religion og de nødvendige verdslige anliggender. Det bliver forlangt af regeringen, at den så vidt muligt

tilvejebringer alle midler, der hjælper til med at fremme en passende uddannelse. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"At søge viden er obligatorisk for enhver muslim (mand eller Kvinde)" [\[25\]](#)

Han sagde også:

"Den, som rejser ud for at søge enhver form for (nyttig) viden, bliver regnet for en person, som kæmper i "Jihad" for Guds sag, indtil han vender hjem." [\[26\]](#)

En anden overlevering med denne mening er udsagnet fra Guds budbringer (fvmh):

"Enhver, som anstrenger sig for at søge viden (eller bedre og nyttig uddannelse), vil Gud bane vejen for denne person til Jannah (himmelske haver)." [27]

Det er ulovligt for en lærd at tilbageholde nyttig viden, som Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Enhver, som tilbageholder udbredelse af (nyttig) viden, vil få et seletøj af ild placeret på sig på Dommedagen." [28]

BESKYTTELSE AF ÆRE, FAMILIE OG SLÆGT

Familieenheden er basen for et sundt samfund, og dette kan kun blive bevaret

ved at opretholde ukrænkeligheden af ægteskabet. For at beskytte den moralske renhed blandt mænd, kvinder og børn i samfundet, forbyder Islam udtrykkeligt ægteskabsbrud, utugt og homosexualitet. Islam er enig med tidligere åbenbarede religioner i dette forbud, men går videre ved at bandlyse mange handlinger, som kan føre til udførelsen af denne synd, som uanstændig klædedragt og fri mixing af kønnene i offentlige eller private arealer. Disse levemåder og forholdsregler afskærer vejene, der leder mod fristelser. Gud, [Den Almægtige siger i Quranen:](#)

(I må ikke nærme jer utugt! Det er en skamløs handling og en ond vej.)

17:32

Og Han, **Den Ophøjede** siger:

(Sig: "Kom, lad mig læse op, **hvad jeres Herre har forbudt jer**: I må ikke sætte noget som helst ved Hans side! Vær gode mod jeres forældre! Dræb ikke jeres børn på grund af fattigdom, for Vi sørger både for jer og for dem! Indlad jer ikke på skamløse handlinger, hverken åbenlyst eller i det skjulte! Dræb ingen, hvilket Gud har forbudt jer, med mindre det sker med rette! Dette har Han pålagt jer. Måske kommer i til fornuft") 6:151

Abdullah ibn Mas'ood fortalte, **at han sagde**: Å Guds budbringer, hvilken

synd er den alvorligste i Guds øjne?
Han (fvmh) sagde; " At du gør andre
lig

Med Gud, også selvom (Han alene)
har skabt dig." Jeg spurgte så: Og
hvad så? Han (fvmh) sagde: "At
dræbe dit barn af frygt for , at barnet
vil spise sammen med dig." (her
menes, at du ikke har råd). Så spurgte
jeg: Og hvad så? Han sagde: "At
bedrive utugt eller ægteskabsbrud
med din nabos hustru." Så reciterede
Guds budbringer (fvmh) de følgende
vers fra Quranen (for at bekræfte,
hvad han lige havde sagt)

(--som ikke ved siden af Gud
påkaldet nogen anden gud, ikke med
urette dræber noget menneske, som

Gud har gjort det forbudt at dræbe, ikke bedriver utugt, hvis nogen gør dette, vil han komme til at bøde derfor. Han vil på opstandelsens dag få straffen fordoblet, og med skam skal han lide under den for evigt. Med mindre han omvender sig, tror og handler ret. For sådanne vil Gud ombytte deres onde gerninger med gode. Gud er tilgivende og barmhjertig.) 25:68-70

Straffen ved pisk er foreskrevet for en ikke tidligere gift mand eller kvinde, som begår utugt. Gud, [Den Ophøjede](#) erklærer i Quranen:

(Hvis en kvinde og en mand bedriver utugt, skal i give dem hundrede piskeslag hver! Lad ikke medfølelse

med dem gribe jer, når det drejer sig om Guds religion, hvis i tror på Gud og på den yderste dag! Lad en gruppe af de troende være vidne til deres straf.) 24:2

Med hensyn til den gifte mand eller kvinde, som begår ægteskabsbrud, mens vedkommende er gift, eller efter skilsmisse, er straffen for sådan en kriminel person, som i skrifterne fra den jødiske Tora (**Gamle Testamente**): stening til døde. For at udføre denne straf, skal dommeren enten have den fulde tilståelse eller vidneudsagn fra fire trofærdige øjenvidner, som erklærer, at de klart så en sexuel indtrængen.

Tilståelse betyder, at forbrydelsen bliver tilstået åbenlyst af den, der har begået utugt eller ægteskabsbrud, overfor den muslimske dommer eller leder. Tilståelsen skal gentages fire gange for at fjerne enhver tvivl. I tilfælde af vidneudsagn, skal fire troværdige, ærlige og fornuftige personer erklære overfor den muslimske dommer eller leder, at de så gennemtrængning hos de skyldige, et scenarium som er meget sjældent under normale forhold.

Islams tidligste historie beretter om nogle få tilfælde af tilståelse ang. Ægteskabsbrud, hvor de involverede åbenlyst tilstod deres forbrydelse, på grund af, at deres stærke tro på Gud drev dem mod ønsket om en oprigtig

anger og renselse (for deres synder). Som traditionen gør klar, vil Gud ikke straffe nogen to gange for den samme forbrydelse, og de ønskede at være fritaget for at få straffen i det hinsides. Det bør bemærkes, at hvis gennemtrængning og samleje ikke fuldt ud finder sted – hvis en person f.eks. kun kysser, omfavner eller berører – så er der ingen anvendelse af straf.

Straffen for falsk anklage for dem, der ikke frembringer bevis til understøttelse af deres påstand og anklager, er firs piskeslag, og en yderligere straf er, at deres vidneudsagn derefter er afvist. Som Gud siger i Quranen:

(Hvis nogen retter beskyldninger mod ærbare kvinder uden at kunne fremføre fire vidner, så skal i give dem firs piskeslag og aldrig siden godtage vidnesbyrd fra dem! De er gudløse.) 24:4

Spot, latterliggørelse og nedsættende ord og handlinger, som krænker æren, værdigheden og respekten hos andre i samfundet er forbudt, **som Gud siger i Quranen:**

("I, der tror! Folk skal ikke gøre nar af andre folk, for måske er disse bedre end dem selv! Og heller ikke kvinder ad andre kvinder, for måske er disse bedre en dem selv! I skal ikke se skævt til jeres egne og ikke give hinanden øgenavne! Hvilken

ulykke er det ikke at blive kaldt gudløs efter at være blevet troende! De, der ikke omvender sig, handler uret. I, der tror! Undgå for mange løse formodninger! Nogle løse formodninger kan være en synd! I må ikke snage, og i må ikke bagtale hinanden! Ville nogen af jer bryde sig om at spise sin broders kød, når han var død? Det finder i afskyeligt. Frygt Gud! Gud er tilgivende og barmhjertig.) 49:11-12

Et andet vers i Quranen erklærer:

(Den, der begår en forseelse eller synd og derpå skyder skylden på en uskyldig, bebyrder sig med falsk anklage og åbenlys synd.) 4:112

Islam beskytter ukrænkeligheden af forplantning, for opretholdelsen af den menneskelige race på jorden. Menneskeracen er blevet betroet formynderskabet over hele jorden, og repræsentationen af guddommelig visdom, ved at virke som den Almægtige Guds stedfortræder på jorden. Ødelæggelse af midlerne til forplantning på nogen som helst måde, uden nogen legitim grund, er en ulovlig praksis ifølge Islam. Den Almægtige Gud erklærer i Quranen.

(Når han har vendt sig bort, stræber han efter at skabe fordærv på jorden og ødelægge afgrøde og afkom. Gud elsker ikke fordærv.) 2:205

Islam regner tilsigtet abort af fosteret, efter fire måneder, for overlagt mord, ensbetydende med barnemord, som berettiger til straf for alle involverede. Utsigtet abort kan måske kræve blodpenge i stedet for det aborterede foster og faste i to på hinanden følgende måneder, for at angre overfor Gud, dette hvis skyldes uheld eller uagtsomt manddrab.

Mange hadith opfordrer en muslim til at gifte sig og få børn. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Gift jer med den kærlige , venlige og frugtbare kvinde, for virkelig vil jeg brilliere med min nation på "belønningens" dag" (grundet den store mængde af mine følgere) [30]

Islam placerer en speciel værdi på stærke familieband og gode forhold mellem familiemedlemmer. Siden familien er basen og grundstenen i samfundet, er der mange regler, der hjælper med at beskytte denne familie imod opløsning. Pårørende (slægtninge) har pligter og rettigheder. Man må anerkende de pårørendes rettigheder og følgelig give hver slægtning hans behørig rettigheder på passende måde.

Mixing mellem mandlige og kvindelige familiemedlemmer, som legalt har tilladelse til at gifte sig med hinanden, kan føre til mange familie og sociale problemer. For at undgå denne uønskede situation, påbyder Islam adskillelse mellem de mandlige

og kvindelige familiemedlemmer, som har tilladelse til ægteskab. For en kvinde er det kun tilladt at vise sig uden hendes "overtøj" (**hijab**) overfor hendes far, brødre, onkler, bedsteforældre, svigerfar og svigersønner.

I den førislamiske tidsalder, Jahiliyyah (**uvidenhed**) var familiesystemet korrump og i forfald. Islam tog initiativet til afgørende reformationer og tilintetgjorde alle eksisterende malpraktisser. Nogle af anordningerne, som er bandlyst i Islam, vil blive nævnt som eksempler.

Islam forbyder den form for legale adoption, hvorved et barn tager

familienavnet fra adoptivfaderen eller adoptivforældrene, og vil være berettiget til alle de samme rettigheder og pligter, som et barn med blodslægtskab. Selvfølgelig bliver det stærkt opfordret at tage sig af forældreløse og forsømte børn, og denne form for velgørenhed har en speciel fortjeneste. [Et vers i Quranen siger:](#)

(Gud har aldrig givet en mand to hjerter i brystet eller gjort jeres hustruer til jeres mødre, når i skiller jer fra dem med ordene. [\[31\]](#) "Du er for mig som min moders ryg" Lige så lidt har Han gjort jeres adoptivsønner til jeres sønner. Det er de ord, som i tager i jeres mund, men Gud siger sandheden. Han viser vejen.

Opkald dem efter deres fædre! Det er rigtigst i Guds øjne. Hvis i ikke ved, hvem deres fædre er, skal de være jeres brødre i religionen [\[32\]](#) og under jeres beskyttelse. I begår ingen overtrædelse ved noget, som i gør ved en fejltagelse, men kun ved det, som i af hjertet tilsigtet. Gud er tilgivende og barmhjertig.) [33:4-5](#)

Islam forbyder, at en mand tager et barn til søn, uden at manden indrømmer at være faderen, fordi sådan en påstand bringer ægteskab og familieliv i fare. En kvinde skal beskyttes mod falske anklager, der pletter hendes ære og værdighed, som illegitime seksuelle aktiviteter med en anden mand end hendes egen ægtemand. Derudover kan en sådan

falsk anklage fra en mand skabe uvished, og derved en kløft mellem resten af familiens børn, ikke vidende legitime fra illegitime børn. Ethvert barn, der er legalt udkom af en ægteskabskontrakt bliver tillagt faderen uden brug for yderligere beviser eller benægtelse. En kvindes mand behøver ikke at bekendtgøre, at barnet er hans. Denne praksis er baseret på et udsagn fra Guds budbringer (fvmh)

"Et barn (født som et resultat af et lovligt ægteskab) tilhører faderens (seng) " [\[33\]](#)

Den eneste undtagelse fra denne regel er, når det er bevist, uden skygge af tvivl, at hustruen har forrådt sin

mand, og er blevet gravid med en anden end hendes ægtemand. I sådan et tilfælde er der specielle regler, hvor fornægtelse af barnet vil anvendes. Efter fornægtelsen vil barnet blive en total fremmed overfor manden. Dette betyder, at hvis barnet er en pige, kan hun ikke frit vise sig overfor manden, rejse sammen med ham, leve sammen med ham eller handle frit overfor ham.

En muslimsk kvinde beholder sit pigenavn efter ægteskab, ifølge islamisk ret. Ifølge islamisk lære og lov, er det ulovligt for en kvinde at bære hendes mands familienavn efter ægteskab. Hvis man ser nærmere på dette, kan man forstå den store ære, værdighed og respekt, der bliver

tildelt kvinder i Islam. Denne skik bevarer ligheden og lige rettigheder for en muslimsk kvinde overfor en muslimsk mand, med retten til at bære hendes eget selvstændige navn, specielt i tilfælde af skilsmisse.

At bevare og ære de svage og uarbejdsdygtiges rettigheder:

Islam ærer de ældre medlemmer i det islamiske samfund og befaler folk at respektere og assistere de ældre. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Han er ikke anset som værende blandt os muslimer, som ikke viser barmhjertighed overfor vore unge og respekt overfor vore ældre." [\[34\]](#)

Islamisk lov påkræver hjælp til
forældreløse, som Gud, **Den**
Barmhjertigste siger i Quranen:

(Den forældreløse må du ikke
undertrykke.) 93:9

Og Han, **den Ophøjede sagde:**

(I må ikke nærme jer den
forældreløses formue, med mindre
det sker for det bedste, før han når
myndighedsalderen! Hold pagten!
Man bliver draget til ansvar for
pagten.) 17:34

Og Han sagde:

(De, som fortærer forældreløses
ejendom med urette, fortærer kun ild
i maven. De vil brænde i en
flammende ild) 4:10

Gud omtalte beskyttelsen af rettighederne for de uskyldige børn, hvis forældre måske kunne begå en kriminel handling, ved at dræbe dem, grundet fattigdom og total uvidenhed. Gud siger i Quranen:

(Sig:" Kom, lad mig læse op, hvad jeres Herre har forbudt jer: I må ikke sætte noget som helst ved Hans side! Vær gode mod jeres forældre! Dræb ikke jeres børn på grund af fattigdom, for Vi sørger både for jer og for dem! Indlad jer ikke på skamløse handlinger, hverken åbenlyst eller i det skjulte! Dræb ingen, hvilket Gud har forbudt jer, med mindre det sker med rette! Dette har han pålagt jer. Måske kommer i til fornuft!) 6:151

På denne vis, kan vi se den yderste respekt og beskyttelse af den svage, mindrebemidlede og sygdomsramte i det islamiske samfund.

BESKYTTELSE AF FORMUE **(EJENDOM)**

Privat formue og ejendom danner grundlaget for økonomien og levebrødet hos samfundets medlemmer. Islam beskytter personlig ejendom og pålægger meget strenge straffe for røveri og tyveri og ethvert brud på ukrænkeligheden af ejendom. Snyderi, underslæb, monopol, hamstring og mange andre skadelige skikke er også forbudte. Dette er gjort udfra hensigten om at sikre

beskyttelsen af formue og den enkeltes personlige ejendele. Islamisk lov pålægger korporlig straf ved at amputere hånden på tyven, som stjæler andres ejendom, udfra strenge krav og lovens bogstav. Gud, [Den Almægtige siger i Quranen](#):

(En tyv, mand eller kvinde, skal i hugge hænderne af som gengældelse for, hvad de har begået, og som et advarende eksempel fra Gud! Gud er mægtig og vis.) 5:38

Det må dog bemærkes, at proceduren med at amputere en tyvs hånd kun bliver implementeret under strenge betingelser, [som omfatter følgende](#):

De stjalne ting eller værdigenstande skal opbevares på et beskyttet sted,

hvorved tyven bryder ind i det private areal. Hvis en tyv stjæler en ting, som er efterladt udenfor og forsømt, og ikke er beskyttet, er der ingen straf, indeholdende amputering. I dette tilfælde kan tyven blive underkastet straffen for "bortrivning" (**snatching**), hvorved myndighederne bestemmer en passende straf eller "Ta'zeer".

Det begåede tyveri må ikke involvere mad, stjålet for at undgå sult. Den anden kalif Omar bin al-Khattab, under hungersnøden i "Ramadah året" anvendte ikke straffen mod tyveri, grundet vidtspredt sult.

Den stjalne tings værdi skal være over den værdiorden, der er fastsat

for tyveri, som fordrer amputation af hånden.

Den fysiske straf må ikke udføres uden velfunderet bevis (**dvs. Ingen tvivl om forbrydelsen**) og at det er strafbart ifølge islamisk lov.

Dog, under udsoningen af korporlig straf af en kriminel for hans forbrydelse, vil islamisk resvidenskab erstatte det med en anden form for disciplinær straf. Disciplinær straf er normalt mindre end korporlig straf, og er fastsat af den muslimske dommer, alt efter typen, graden, kategorien og alvorligheden af forbrydelsen og af selve forbryderen og hans straffeattest. Disciplinær straf kan være fængsel, offentlig pisk,

irettesættelse (reprimande) eller en bøde for forbrydelsen.

Foruden tyveri har Islam bandlyst alle former for forseelser mod private ejendele, ejendom og ejendomsret over land. Dette er baseret på verset i Quranen:

(I skal ikke fortære jeres formue ved falskhed inbyrdes, eller ved at give den til dommerne for syndigt og mod bedre vidende at fortære en del af andre menneskers ejendom!) 2:188

Derfor vil synderen blive underkastet en voldsom og hård straf på dommedagen. Dette er baseret på Guds budbringers (fvmh) udtalelse:

"Enhver, der uretfærdigt tilegner sig penge eller formue tilhørende en anden muslim uden ret, vil Gud møde sådan en person med vrede" [\[35\]](#)

En anden udtalelse af Guds udsending ([fvmh](#)) er:

"Enhver, der tilraner sig en håndfuld land, vil Gud få denne undertrykker til at blive omringet af syv verdener ([om halsen](#)) på Dommedagen" [\[36\]](#)

Islamisk lov kræver, at undertrykkeren skal tilbagegive, hvad han uden ret har konfiskeret fra en anden muslims land eller ejendom, eller som et alternativ er han tvunget til at betale værdien af sådanne uretfærdigt konfiskerede ejendele. Desuden er undertrykkeren i sådan en

situation underkastet en piskestraf, fastsat af den muslimske dommer. Islam berettiger ejeren af formue eller ejendom at forsvare alt, hvad han ejer, også selv om det betyder drab på undertrykkeren, hvis det er den eneste måde at stoppe angrebet på. Hvis ejeren dræber undertrykkeren, vil han ikke blive dræbt for at have slået undertrykkeren ihjel, hvis han kan bevise, at han dræbte ham, mens han forsvarede sin ejendom. På den anden side, hvis angriberen dræbte ejeren, der forsvarede sig selv, så er den dræbte ejer en martyr, og angriberen er morder. Dette er baseret på en udtalelse af Guds budbringer (fvmh)

"Enhver, der bliver dræbt, forsvarende sin ejendom (eller ejendom) er en martyr." [\[37\]](#)

NOTAT OM BEVARELSEN OG SIKKERHEDEN AF DE NATIONALE RESOURCER:

Reserverne af nationale resourcer er offentlig ejendom, og indtægter affødt af disse nationale resourcer skal placeres i det offentliges "skatkammer" for at financere det offentliges behov. Sådanne resourcer bør ikke være i privateje af en speciel gruppe eller folkeklasse eller individuelle med specifikke fordele. Disse ressourcers indtægter skal alene bruges til det offentliges vel. Det bliver det islamiske samfunds fælles

ansvar at være på vagt overfor enhver, der antaster eller angriber denne ejendom. Enhver ulovlig udnyttelse af de fælles naturlige ressourcer er forbudt, ifølge de islamiske lærdomme og principper. Gud, [Den Almægtige siger i Quranen](#):

(---og lav ikke ulykker på jorden, idet i skaber fordærv!) 2:60

Derudover, er det baseret på udtalelsen af Guds budbringer (fvmh):

"Muslimer har partnerskab i tre (naturlige ressourcer): vand, græsgange og ild (brændstof) [\[38\]](#)

NOTAT OM OFFENTLIGE OG PRIVATE RETTIGHEDER I ISLAM:

Islam bestræber sig på at styrke de sociale bånd blandt medlemmerne i det islamiske samfund. Islam henvender sig først til de nærmeste familiemedlemmer, dernæst slægtninge, som har pligter og rettigheder overfor hinanden, alt efter hvor tæt slægtskabet er. Værdien og vigtigheden af sådanne rettigheder varierer alt efter graden af slægtskabet. Gud, [Den Almægtige](#) erklærer i [Quranen](#):

(I mennesker! Frygt jeres Herre, som skabte jer af et væsen, af dette skabte dets mage, og fra disse to lod mange

mænd og kvinder udbrede sig! Frygt Gud, i hvis navn i beder hinanden om noget, og blodslægtskabet! Gud vogter over jer.) 4:1

Og Gud siger i forbindelse med arveregler:

(---i ved ikke, hvem der står jer nærmest i nytte, jeres forældre eller jeres børn. Dette er en forpligtelse fra Gud. Gud er vidende og vis.) 4:11

Islam har heller ikke forsømt andre forhold og forbindelser mellem mennesker, siden de alle er del af det netværk, som forbinder mennesker og knytter dem sammen, både på det personlige og det sociale plan. Folk længere fra hinanden har også brug for en form for bånd, der bringer dem

sammen indenfor netværket, for at de kan hjælpe og værdsætte hinanden og opbygge et "kohæsivt" samfund. Gud, [Den Almægtige erklærer i Quranen:](#)

(Til dem som, hvis Vi giver dem magt på jorden, vil holde bøn, give almisse, påbyde det rette og forbyde det forkastelige. Sagernes udfald ligger hos Gud.) 22:41

En udtalelse af Guds budbringer giver også vejledning om styrkelsen af forholdet mellem folk:

"Missund ikke hinanden, driv ikke priserne i vejret overfor hverandre, had ikke hinanden, vend jer ikke bort fra hinanden, og underbyd ikke hinanden, men vær i alle, i Guds

tjenere, brødre. En muslim er en anden muslims broder, han hverken undertrykker eller svigter ham, han hverken lyver overfor ham eller ringeagter ham. Fromhed er lige her – og han pegede på sit bryst tre gange. Det er ondskab nok, hvis en mand ringeagter sin broder (i Islam). En muslim overfor en anden muslim er ukrænkelig: hans blod, hans ejendom, og hans ære." [39]

Og han (fvmh) sagde:

"Som eksempel på de troende, er deres kærlighed, hengivenhed, samarbejde og sympati som EN krop. Hvis en del af kroppen har ondt, vil det influere på hele kroppen, f.eks. ved søvnløshed og feber." [40]

Derfor er der veletablerede offentlige og private rettigheder i det islamiske samfund. I sektionen herunder vil vi kaste lys over de vigtigste offentlige og private rettigheder indenfor islamisk lov og lærdomme:

1. Den Almægtige Guds (Allahs) rettigheder

2. Profeten Mohammeds (fvmmh) rettigheder

3. Andre profeter og budbringeres rettigheder

4. Forældres

rettigheder

5.

Mandens rettigheder overfor sin
hustru

6. Hustruens rettigheder overfor
sin
mand

7. Børns
rettigheder

8.

Slægtninges

rettigheder

RETTIGHEDER OVERFOR GUD, DEN ALMÆGTIGE

Menneskets væsentligste rettigheder overfor Gud er, at tilbede Ham (Gud) alene, uden konkurrenter eller partnere, og uden at tillægge Gud

sønner eller døtre. Den evige sandhed i hele vores eksistens er at LA ILAHA ILAL-ALLAH. Der er ingen anden gud værdi at tilbede undtagen Allah (**Gud**) , hvilket betyder, at der ikke er nogen såkaldt "gud" eller guddom eller væsen, værdig vores tilbedelse og absolutte lydighed (**undtagen Allah**). Dette er en muslims trosbekendelse, **som involverer de følgende betingelser:**

Kun Gud alene fortjener at blive tilbedt og adlydt i den absolutte betydning. Ingen har ret til at blive tilbedt sammen med eller foruden Ham. Alle udtalelser, handlinger og skjulte intentioner må stemme overens med, hvad Den Almægtige har angivet. Alle mennskets

handlingerne må udføres for Guds skyld. Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:

(Jeres Herre siger: "Påkald Mig, og Jeg vil bønføre jer! De, der er hovmodige til at tjene Mig, vil være små, når de går ind i Helvede.")

40:60

En muslim er påbudt at tro på "navnene og egenskaberne", som Gud har givet Sig selv, eller dem, som er tillagt Ham gennem åbenbaring af Hans profet og budbringer (fvmh). Ingen har tilladelse til, af sig selv, at tilskrive noget som helst navn eller egenskaber til Gud, som ikke hverken Gud eller Hans profet og budbringer

har tillagt Ham. Han må ikke fremsætte nogen utilbørlig forklaring eller sammenligning, for at udtrykke en mening omkring disse navne og egenskaber, tilhørende Gud. Gud, **Den Ophøjede siger i Quranen:**

(---Der findes intet som Ham. Han er Den Hørende og Den Seende.) 42:11

Mennesket må underkaste sig troen på Gud (**Allah**), og med en total og oprigtig tro erklære med sin tunge, acceptere med sit hjerte og vise ved sine handlinger, sandheden i den erklæring, som Gud, **Den Almægtige siger i Quranen:**

(Du skal vide, at der ikke er nogen anden gud end Gud! Bed om tilgivelse for din synd og for de

troende mænd og kvinder! Gud ved, hvor i drager omkring, og hvor i opholder jer.) 47:19

Mennesket er forpligtet til fuldt ud at underkaste sig Guds vilje. Dette er baseret på instruktionen i et vers i Quranen:

(Når Gud og Hans udsending har truffet en beslutning om en sag, tilkommer det ingen troende mand eller kvinde at vælge frit i deres sag. Den, der trodser Gud og Hans udsending, befinder sig i åbenlys vildfarelse.) 33:36

En muslim må have en ægte kærlighed til Gud, såvel som til Hans profet og budbringer (fvmh). Denne kærlighed bør dominere over

kærligheden til andre og til ham selv i tider af konflikter og uoverensstemmelser. Gud, **Den Ophøjede** siger i et vers i Quranen:

(Sig: "Hvis jeres fædre og jeres sønner, jeres brødre, jeres hustruer og jeres nærmeste! Hvis de rigdomme, i har erhvervet, og handelsvarer, som i frygter at brænde inde med, og boliger, hvori i finder behag – hvis alt dette er jer kærere end Gud og Hans udsending og kampen for Hans sag, så vent, til Gud kommer med Sin befaling." Gud retleder ikke de gudløse folk.) 9:24

Mennesket må tilbede Gud på den måde og form, lovgivet af Gud, gennem

Hans budbringer og profet (fvmh).
Det er ikke tilladt at opfinde en form
for tilbedelse udfra spekulation, og
derefter henføre denne til den sande
religion. Al tilbedelse bør være i
overensstemmelse med Islams
åbenbarede religion. F.eks. ved at
udføre "Salah" (obligatoriske bønner)

.

En af frugterne ved at udføre og
opretholde sådanne bønner er, at det
er en hjælp til at påbyde det gode og
stoppe alle onde handlinger. Gud,
Den Almægtige erklærer i Quranen:

(Læs op, hvad der er blevet åbenbaret
dig af Skrifterne, og hold bøn!
Bønnen forhindrer det skamløse og
forkastelige, men det er vigtigere at

ihukomme Gud. Gud ved, hvad i gør.) 29:45

Betalingen af "Zakat" (obligatorisk almisse, eller velgørenhed) til de fattige og nødlidende medfører en selvrenselse og elimineringen af elendighed, og gerrighed, såvel som lindringen af de mindre heldiges lidelser og prøvelser. Gud, **Den Almægtige** erklærer i Quranen:

(som giver sin ejendom bort for at rense sig selv, selvom ingen har nogen velgerning til gode hos ham, men kun i tragten efter sin højeste Herres åsyn. Han vil blive tilfreds.) 92:18-21

Ved at observere Saum (faste) sætter det mennesket i stand til at opnå

bedre kontrol og selvdisciplin overfor fristelser og lidenskaber. Mennesket bliver mere opmærksom på sanserne omkring fromhed og gudfrygt, og på de fattiges og mindre heldiges behov.

Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:

(I, der tror! Jeres forskrift er at faste, ligesom det var foreskrevet før jer, måske bliver i gudfrygtige.) 2:183

Hajj, pilgrimsrejse, har mange fordele, som Gud, Den Almægtige erklærer i Quranen:

(for at de kan se fordelene for sig selv og på bestemte dage udtale Guds navn over de stykker kvæg, som Han har forsørget dem med! Spis deraf, og

giv den fattige stakkel noget at spise!) 22:28

Alle disse, og andre former for obligatorisk tilbedelse i Islam, er ment for menneskets egen fordel. Der er aldrig overdrevne besværligheder, når udført under normale omstændigheder. Gud, [Den Almægtige erklærer i Quranen:](#)

(...Gud ønsker at gøre det let for jer og ikke svært...) 2:185

Guds udsending ([fvmh](#)) sagde til understøttelse af dette begreb:

"Hvis jeg beordrer jer til at gøre noget, gør så meget, som i kan" [\[41\]](#)

Og han ([fvmh](#)) sagde:

"Religion er let..." [\[42\]](#)

I tilfælde af sygdom eller andre legitime prøvelser, bliver tilbedelsen enten fuldstændig fritaget eller opretholdt med visse indrømmelser. F.eks. er det påbudt at udføre de daglige bønner stående, men hvis man er ude af stand til det, kan man udføre dem siddende, og hvis dette heller ikke er muligt, ved at ligge ned på den mest passende og komfortable måde. Hvis den bedende ikke er i stand til at udføre sine bønner på nogen af de førnævnte måder, kan han bede, ved at bevæge hænderne eller endda ved brug af øjnene. Det er påkrævet at udføre rituel afvaskning før udførelsen af bøn, men dette krav frafalder, hvis en muslim ikke kan

finde vand, eller brugen af vand kan skade ham. Han udfører TAYAMMUM (med rent støv) istedet, og udfører sine bønner nøjagtigt, som havde han udført afvaskning med vand. En kvinde under sin menstruation, eller en kvinde med efterfødsels blødning er fritaget for sine bønner indtil blødningen stopper fuldstændigt, og der er ingen krav om at opveje de mistede bønner. En muslim, mand eller kvinde, som ikke er i besiddelse af NISAB (det nødvendige fornødne minimumsbeløb, på hvis basis det er obligatorisk at betale zakat) er ikke påkrævet at betale zakat. En ældre person, som er ude af stand til at faste, og en syg person, som heller

ikke kan faste, disse er bekvemt fritaget for at faste. De bør betale et beløb istedet, hvis de er i stand til det. Dette opvejes ved at bespise en trængende person et måltid for hver mistet fastedag. Ligeledes er det tilladt for en rejsende at bryde sin faste under rejsen, da rejser involverer strabadser og træthed. En kvinde under menstruation eller efter en fødsel faster ikke, før hendes blødning stopper fuldstændigt, hvorefter hun opvejer de mistede dage. Hajj (**pilgrimsrejse**) er ikke obligatorisk for en person, som er fysisk og økonomisk ude af stand til det, siden personen, der agter at rejse på pilgrimsrejse (**Hajj**) skal have tilstrækkelige midler til sine egne og

sin families fornødenheder, udover udgifterne til pilgrimsrejsen. Gud, **Den Ophøjede siger i Quranen:**

(Deri findes tydelige tegn. Det er Abrahams sted, og enhver, der træder ind i det, er i sikkerhed. Menneskene er forpligtede over for Gud til at valfarte til Huset, hvis de har nogen mulighed for det. Hvis nogen er vantro! Gud er selvtilstrækkelig, uden brug for alverden.) 3:97

Et andet eksempel på formildende omstændigheder i Islam er, når en person står overfor mangel på lovlige fødevarer, **og er på randen af sultedøden:** Det er ham tilladt at spise selv ulovlige madvarer, såsom blod og kød fra selvdøde dyr, nok til at

holde ham i live. Denne regel er også baseret på instruktionerne i et vers i Quranen:

(Han forbyder jer kun selvdøde dyr, blod og svinekød samt det, hvorover der er udtalt en andens navn end Guds. Men hvis nogen bliver tvunget, uden at gøre det af lyst eller for at overtræde forbudet, da begår han ingen synd. Gud er tilgivende og barmhjertig.) 2:173

RETTIGHEDERNE OVERFOR PROFETEN MOHAMMED **(FVMH)**

Gud sendte alle Sine udsendinge for at vejlede menneskeheden, og hvis mennesket tror på dem, adlyder dem og giver dem alle deres behørrige ret,

så har Gud lovet succes i dette liv og det hinsides som belønning. Disse rettigheder er sammenfattet i det følgende vidnesbyrd, sammen med den førnævnte erklæring (der er ingen anden gud værdig at blive tilbedt, undtagen Allah) "Mohammed (fvmh) er Guds tjener og budbringer". Denne deklARATION kræver følgende:

En troende må efterkomme profetens (fvmh) befalinger, og skal stræbe efter at undgå enhver handling, der viser ulydighed overfor Gud, Den Ophøjede, som siger i Quranen:

(Tag imod det, som Udsendingen giver jer, og giv afkald på det, som han forbyder jer! Frygt Gud! Gud er streng til at straffe.) 59:7

En muslim må følge profetens (fvmh) autentiske traditioner (sunnah) så godt, han kan. Ingen er bemyndigede til at forandre, lægge til eller trække fra nogen af disse sunnah traditioner fra Guds budbringer (fvmh). Gud, Den Ophøjede siger i Quranen:

(Sig: "Hvis i elsker Gud, så følg mig, og Gud vil elske jer og tilgive jeres synder! Gud er tilgivende og barmhjertig.) 3:31

En muslim må ære den specielle status og værdighed, som Gud har givet Hans profet (fvmh). Ingen må ophøje eller degradere denne status. Profeten (fvmh) sagde:

"Ophøj mig ikke, som de kristne ophøjede Marias søn! Da jeg ikke er

mere end Guds tjener ...så sig: Guds tjener og Hans budbringer [43]

O g han (fvmh) sagde:

"Å folk! Sig hvad i må sige, og tillad ikke jer selv at blive forført af Satan. Jeg er Mohammed, Guds tjener og Budbringer. Jeg bryder mig ikke om, at i hæver mig over den status, tildelt mig af Gud, Den Almægtige." [44]

Og det er rapporteret, at han (fvmh) sagde:

"Pris mig ikke mere, end jeg fortjener. Gud skabte mig som en tjener, før Han kaldte mig profet og budbringer." [45]

En muslim må vise accept og tilfredshed overfor enhver dom,

udtalt af Guds profet (fvmh), som Gud, [Den Ophøjede siger i Quranen:](#)

(Men nej, ved din Herre! Troende vil de ikke være, før de udpeger dig til opmand i de stridigheder, der er imellem dem! Før de i deres sind ikke finder nogen indvending mod din afgørelse, som du træffer, og før de underkaster sig helt.) 4:65

Troen på almengyldigheden af profeten Mohammeds budskab til hele menneskeheden. Islam er ikke vendt mod en speciel kategori af mennesker, som var tilfældet med tidligere profeter og budbringere (fred være med dem alle). [Dette kan udledes af et vers i Quranen:](#)

(Sig: "I mennesker! Jeg er sendt ud til jer alle fra Gud, hvem herredømmet i himlene og på jorden tilhører. Der er ingen anden gud end Ham. Han giver liv og Han bringer død. Tro på Gud og Hans udsending. Profeten af sit folk, der tror på Gud og på Hans ord! Følg ham! Måske bliver i retledte!")
7:158

(Say: "O mankind! Verily, I am sent to you all as the Messenger of Allah – to Whom belongs the dominion of the heavens and the earth. La ilaha ila Huwa (there is no god but He)! It is He Who gives life and causes death. So believe in Allah and His Messenger, the prophet who can neither read nor write, who believes in Allah and His Words, the Taurah

(Torah) and the Injeel (Gospel) and also Allah's Word: "Be!" – and he was, i.e. Iesa (Jesus) son of Maryam (Mary), and follow him (Muhammad), so that you may be guided.) 7:158

Troen på, at Guds budbringer og profet, Mohammed (fvmh) var beskyttet af Gud, mod mulige menneskelige fejl, i relation til hans mission overfor menneskeheden. Dette inkluderer troen på, at profeten (fvmh) aldrig udelod eller tilføjede noget til Guds komplette budskab. Dette er baseret på et vers i Quranen:

(Han taler ikke ud af egen lyst.) 53:3

Troen på, at profeten Mohammed (fvmh) er den sidste profet og

udsending fra Gud til menneskeheden, og at ingen anden profet eller budbringer vil komme efter ham (fvmh). Gud siger i Quranen:

(Muhammad er ikke fader til nogen af jeres mænd, men han er Guds udsending og profeternes segl! Gud ved alting.) 33:40

Og Guds budbringer (fvmh) sagde:

"...og der er ingen profet efter mig."
[\[46\]](#)

Troen på, at de religiøse pligter og åbenbarede befalinger, som Gud sendte menneskeheden, er komplette, og at profeten (fvmh) har leveret Guds budskab i sin helhed, og gav de

bedste råd til sin "Ummah" (nation) og den bedste vejledning: at gøre godt og undgå alt ondt. Dette er baseret på et vers i Quranen:

(...I dag har de, der er vantro, opgivet håbet over for jeres religion, så frygt ikke dem! Frygt Mig! I dag har Jeg fuldkommengjort jeres religion for jer og fuldbyrdet Min nåde over jer. Jeg finder velbehag i overgivelsen til Gud som religion for jer.) 5:3

(This day, those who rejected faith have given up all hopes of your religion, so fear them not, but fear Me. This day I have perfected your religion for you, completed My favor upon you, and have chosen for you Islam as your religion.) 5:3

Troen på, at islamisk lovgivning er godkendt af Gud, og at alle de forskellige former for tilbedelse er baseret på, og omhandler disse åbenbarede love. Uafhængige menneskelige handlinger bliver ikke accepteret, Gud ved bedst, medmindre, og indtil, de er i overensstemmelse med disse åbenbarede love. Dette er baseret på verset i Quranen:

(Hvis nogen ønsker sig en anden religion end overgivelsen til Gud, så bliver den ikke godtaget fra ham! I det hinsides vil han være en af de fortabte.) 3:85

(And whoever seeks a religion other than Islam (submission to Allah),

never will it be accepted of him, and in the Hereafter he will be among the losers.)3:85

En muslim må "tilbyde" Guds profet og budbringer (fvmh) den behørig hilsen, når hans navn bliver nævnt, som en form for respect, som vi bliver instrueret om I et vers I Quranen:

(Gud og Hans engle velsigner Profeten. I, der tror! Velsign ham og ønsk ham fred!) 33:56

En troende må have sand kærlighed og hengivenhed overfor Guds profet og budbringer (fvmh), hævet over kærligheden til alt andet, siden informationerne og udførelsen af Guds sande religion, plus de mange

velsignelser, som profeten (fvmh) bragte til vejledning, er de eneste midler til frelse ved Guds vilje. Dette er baseret på instruktionen i et vers i Quranen:

(Sig: "Hvis jeres fædre og jeres sønner, jeres brødre, jeres hustruer og jeres nærmeste, hvis de rigdomme i har erhvervet, og handelsvarer, som i frygter at brænde inde med, og boliger, hvori i finder behag – hvis alt dette er kærere end Gud og Hans udsending og kampen for Hans sag, så vent, til Gud kommer med sin befaling!" Gud retleder ikke de gudløse folk.) 9:24

En muslim må sætte al sin kraft, og enhver mulighed ind på at kalde alle

andre til Mohammeds (fvmh) budskab, med visdom og tålmodighed. Han bør stræbe efter at informere dem, der ikke er klar over det, og forkert underrettet, og styrke troen hos folk med svag, vaklende tro. Som Gud, [den mest Vise siger i Quranen](#):

(Kald til din Herres vej med visdom og smuk formaning! Og du skal strides med dem på en endnu smukkere måde! Din Herre ved bedst, hvem der har forvildet sig bort fra vejen til Ham, og Han ved bedst, hvem der er retledte.) 16:125

Dette er også baseret på en udtalelse af Guds profet og budbringer (fvmh):

"Udbred, på mine vegne, om det bare er et vers." [\[47\]](#)

RETTIGHEDER OVERFOR ANDRE PROFETER OG BUDBRINGERE

En muslims tro på Islam er ikke komplet og accepteret, medmindre han erklærer sin tro på sandheden i alle Guds tidligere profeter og budbringere. En muslim skal tro på, at alle de tidligere profeter og udsendinge var sendt for bestemte grupper af folk, over en bestemt tidsperiode, hvorimod Islams budskab er universel og for alle tider og steder, indtil Dommedagen. [Gud siger i Quranen:](#)

(Udsendingen tror på det, der er blevet sendt ned til ham fra hans Herre, og ligeså de troende. Hver og en tror på Gud og på Hans engle, på Hans skrifter og på Hans udsendinge. "Vi gør ikke forskel på nogen af Hans udsendinge." De siger: " Vi hører og adlyder. Giv os Din tilgivelse, Herre! Hos Dig ender alt.")
2:285

Muslimer er påkrævet at meddele Islams budskab til andre, men aldrig ved magt at tvinge andre til at acceptere det, som Gud, Den Ophøjede siger i Quranen:

(Der er ingen tvang i religionen...)
2:256

FORÆLDRES RETTIGHEDER

Forældres rettigheder indbefatter respekt, kærlighed og lydighed. Lydighed er dog betinget af, at det ikke strider imod lydighed overfor befalingerne fra Gud og Hans udsending. Det involverer omsorg og venlighed overfor ældre forældre. Ydmyghed og respekt overfor begge forældre er ligeledes en pligt, og enhver form for hovmod eller uforskammethed er forbudt. Tålmodighed og udholdenhed er påkrævet, når man passer sine forældre, under alle forhold. **Gud siger i et vers i Quranen:**

(Din Herre har bestemt, at i ikke må tjene andre end Ham og skal være gode mod jeres forældre. Hvis den ene eller begge når en høj alder under

dit tag, må du ikke vrisse ad dem og skælde ud, men skal tale ærbødigt til dem") 17:23

Guds budbringer (fvmh) instruerede os:

"Guds velbehag (over en person) er baseret på personens forældres glæde. Guds vrede er baseret på personens forældres vrede. " [\[48\]](#)

Begge forældre er berettiget til disse rettigheder, selv hvis de ikke er muslimer, så længe de ikke befaler deres børn at være ulydige overfor Gud. Aishah-profetens(fvmh) hustru – sagde: "Min moder kom på besøg, mens hun stadig ikke var muslim. Jeg spurgte Guds profet (fvmh) ang. hendes besøg, og sagde: min moder

er ivrig efter at besøge mig. Skal jeg (eller skal jeg ikke) vise

imødekommenhed (som vært) overfor hende?" Han (fvmh) sagde: Ja, vis imødekommenhed." [\[49\]](#)

Moderen har førsteret med hensyn til venlighed, sympati, medfølelse, kærlighed og hengivenhed, som nævnt af Guds profet (fvmh). "En mand kom og spurgte Guds profet (fvmh): Å Guds profet! Hvem er den mest værdige og den, der mest fortjener god behandling og kammeratskab? Han (fvmh) svarede, "din moder". Manden spurgte, hvem derefter fortjener mit kammeratskab? Guds budbringer (fvmh) svarede, "din moder". Manden spurgte, hvem

så? Guds budbringer (fvmh) svarede, "din moder". Manden

Spurgte, hvem så? Guds budbringer (fvmh) svarede, "din fader." [50]

Guds budbringer (fvmh) tildelte moderen en tredobbelt del af retten til kammeratskab. Faderen, derimod, modtager kun en del. Årsagen til dette er, at mødre er udsat for flere prøvelser under gravividet og fødsel og under omsorgen for børnene. Gud siger i Quranen:

(Vi har pålagt mennesket at være god mod sine forældre. Hans moder bar ham med ulyst, og hun fødte ham med ulyst ...) 46:15

(And We have enjoined on man kindness to his parents: in pain did his mother bear him, and in pain did she give birth.) 46:15

Dette nedværdiger på ingen måde faderens rettigheder, da profeten (fvmh) sagde:

"Ingen søn kan tilbagebetale (faderens rettigheder), med mindre han finder ham en slave, køber ham og frigiver ham." [\[51\]](#)

MANDENS RETTIGHEDER OVERFOR SIN HUSTRU

En ægtemand har ret til den endelige autoritet ang. ledelsen af hjemmet, da han er ansvarlig for familiens medlemmer, og er ansvarlig for

opretholdelsen af alle aspekter indenfor husholdningen. Hans lederrolle bør udføres med retfærdighed, tålmodighed og visdom. **Som Gud siger i Quranen:**

(Mænd står over kvinder, fordi Gud har givet nogle fortrin frem for andre, og fordi de har givet ud af deres ejendom...) 4:34

En af grundene, blandt mange, for denne grad af ansvarlighed er, at mænd generelt er stærkere og mere rationelle, hvor kvinder generelt er fysisk svagere og mere følelsesladede, karaktertræk, givet dem af deres Skaber, for at tjene deres supplerende roller i livet og i familien. Hustruen er påkrævet at

adlyde sin mands instruktioner, så længe disse ikke involverer handlinger, der går imod Guds befalinger og profetens (fvmh) instruktioner. Aishah, Profetens hustru, spurgte ham:

"Hvem har den største ret over en kvinde? Han (fvmh) svarede: "En kvindes mand." Budbringeren (fvmh) blev spurgt: Hvem har den største ret over en mand? Han (fvmh) svarede: "Hans moder." [\[52\]](#)

En kvinde bør ikke kræve af sin mand ting, som han ikke har råd til, som han ikke er i stand til at lave, eller opgaver, der går over hans evner. En hustru er påbudt at beskytte børnene og sin mands slægt, ved at

tage vare på sig selv og være fuldstændig ærbar. Hun bør være en pålidelig beskytter af hans formue. Hun bør ikke forlade hjemmet uden hans viden og godkendelse, eller tillade personer ind i hjemmet, som manden ikke bryder sig om. Dette er for at beskytte familiens ære og harmoni, som Guds budbringer (fvmh) instruerede om:

"Den bedste blandt kvinder er den der, hvis du ser på hende, er du glad for hende, hvis du beder hende om noget (enhver lovlig handling), adlyder dig, og hvis du ikke er til stede, vil hun beskytte og bevare din formue og din slægt." [53]

HUSTRUENS RETTIGHEDER OVERFOR SIN MAND

Hustrurettigheder, hvad angår deres mænd, er mange og kan summeres op som følgende:

Medgift: En hustru er berettiget til at modtage en medgift fra sin mand, uden hvilken ægteskabskontrakten er ugyldig. Hun kan ikke miste retten til medgift, men efter udfyldelsen af ægteskabskontrakten, kan hun afgive denne ret, som Gud siger i Quranen:

(Giv kvinderne deres brudepenge, men hvis de frivilligt overlader jer noget deraf, så brug det, og vær glade til!)4:4

Økonomisk støtte: En mand er forpligtet til , indenfor hans økonomiske rammer, at sørge for alle vigtige og nødvendige fornødenheder til sin hustru, børn og hele husstanden. Gud, [Den Ophøjede siger i Quranen](#):

(En velhavende mand skal give bort af sin velstand, og den, hvis underhold er knapt tilmålt, skal give bort af det, som Gud har givet ham. Gud pålægger ingen mere, end Han har givet ham. Gud vil give medgang efter modgang.) 65:7

For at fremme gavmildhed mod hustruerne, har Islam benævnt denne økonomiske støtte som en velgørende gerning, der er højt belønnet af Gud.

Profeten (fvmh) sagde til Sa'ad ibn Abi Waqas:

"Ethvert beløb, som du bruger på din familie, søgende Guds belønning, vil Han belønne dig med, om det så bare er en bid mad, som du putter i din hustrus mund." [\[54\]](#)

En hustru har ret til at tage et rimeligt beløb fra sin mands ejendom til sig selv og sine børn, uden sin mands viden, hvis han er gerrig overfor dem. Dette

ifølge en hadith, [hvor Hind bint Utbah sagde](#): Å Guds budbringer! Sandelig Abu Sufyan er gerrig og giver mig ikke nok til mig selv og mine børn, undtagen

hvad jeg tager fra hans formue uden hans viden, så han (fvmh) sagde:

"Tag hvad er rimeligt til dig og din søn." [55]

Kammeratskab og intimt forhold: En af en hustrus vigtigste rettigheder fra sin mand, er at sikre sig en tilfredsstillende grad af et intimt forhold og at han tager sig tid til hende, indenfor rimelighedens grænser. Denne ret overfor hustruen og familimedlemmer bør opretholdes fuldstændigt, da en hustru har behov for en kærlig og hengiven mand til at tage sig af hende og opfylde hendes fundamentale behov. Som fortalt af Jaber, da profeten (fvmh) sagde til Jaber: "Har du giftet dig Jaber? " Jeg

sagde: ja. **Han spurgte:** "Jomfru eller tidligere gift kvinde?" Jeg sagde: en tidligere gift. **Han sagde:** "Hvorfor giftede du dig ikke med en jomfru, så at du kunne lege med hende, og hun kan lege med dig. Eller du får hende til at le, og hun får dig til at le?" [\[56\]](#)

Beskyttelse af alle hustruens hemmeligheder: En mand må ikke afsløre nogen af sin hustrus mangler eller fejl, og holde alt, hvad han ser og hører fra sin hustru hemmeligt, som aldrig bør røbes. Det intime forhold mellem mand og kone i Islam bliver værnet om og beskyttet.

Ægteskabelige forhold er hellige forhold ifølge Islam, som vi læser i instruktionerne fra Guds udsending (fvmh).

"En af de værst stillede i Guds øjne på Dommedagen, er en mand, der har et intimt forhold med sin hustru, og derefter spreder hendes hemmeligheder offentligt." [57]

Lighed og retfærdighed: Den mand, der er gift med mere end en kone, skal sørge ligeligt for dem alle, tilbyde dem ens eller relativt ens boligforhold og klæder. Han skal dele sin tid ligeligt mellem hver af dem. Enhver uretfærdighed i denne henseende er strengt forbudt, som Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Den, som har to hustruer og ikke behandler dem ligeligt, vil fremkomme på Dommedagen halvejs lammet." [58]

Retfærdig og venlig behandling: En mand må yde retfærdig behandling overfor hustru og husstand. En mand bør udvise omsorg, venlighed og løse ethvert problem, alt efter hans midler, mens han er tålmodig overfor sin hustrus mangler og fejl, søgende Guds belønning i begge verdner. En mand bør rådføre sig med sin hustru vedrørende deres liv og fremtidige behov og planer. Det er ham påkrævet at sikre og sørge for, at hans hustru og husstand har alle midlerne til et fredeligt miljø hjemme og ude. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"De troende, der har den bedste karakter, har den bedste tro, og er

De bedste blandt jer, er dem, der behandler deres hustruer bedst." [\[59\]](#)

Beskyttelse og værn: Ved brug af alle de tilstedeværende muligheder må en mand ikke placere eller udsætte sin kone og familiemedlemmer for nogen umoralsk situation eller et dårligt miljø. Dette er baseret på instruktionerne i et vers i Quranen:

(I, der tror! Vogt jer og jeres folk for en ild, hvis brændsel er mennesker og sten! Over den står skånselsløse, strenge engle, der ikke sætter sig op imod Gud i det, som Han har befalet dem, men gør, hvad de bliver befalet.) 66:6

BØRNS RETTIGHEDER

Børns rettigheder er talrige, startende med retten til at få ærefulde navne.

Profeten (fvmh) sagde:

"Sandelig, i vil blive benævnt med jeres navne og jeres fædres navne på Dommedagen, så giv jer selv gode navne." [\[60\]](#)

Deres rettigheder inkluderer anskaffelse af alle livsnødvendigheder, som rimelige boliger, lovlig mad, gavnlig uddannelse og passende opdragelse. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Det er en tilstrækkelig synd, at miste og forspilde dem, som du er forpligtet til at forsørge (dvs. Ved ikke at give den fornødne omsorg og opdragelse.)" [\[61\]](#)

Forældre bør lære deres børn en god moralsk opførsel og beskytte dem mod dårlige vaner, såsom løgn, snyderi, bedrageri, egoisme o.s.v. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Enhver af jer er en hyrde og er ansvarlig for dem under hans varetægt." [\[62\]](#)

Børn er berettigede til at modtage en retfærdig og jævnbyrdig behandling, uden at en bliver foretrukket fremfor en anden, med hensyn til handlemåder, gaver, tilskud, arv. o.s.v. Uretfærdig behandling af børn kan resultere i dårlig opførsel overfor den ene eller begge forældre og de andre søskende. Nu'man b. Basheer sagde, at min fader havde tilbudt mig

en gave fra hans formue, så min moder Umrah bint Rawah sagde: Jeg ville ikke tillade dette, før Guds profet (fvmh) er vidne til det. Så min fader gik hen og bad ham om at bevidne min gave. Guds profet (fvmh) spurgte: "Har du tilbudt det samme til alle dine børn?" Manden svarede, "Nej". Guds budbringer (fvmh) sagde til ham: "Frygt Gud og vær retfærdig i omgangen med dine børn." Så min fader vendte tilbage og lagde gaven væk igen. [\[63\]](#)

SLÆGTNINGES RETTIGHEDER

Slægtninge har specifikke rettigheder, der berettiger dem til speciel opmærksomhed, besøg og

hjælp. En velhavende muslim er forpligtet til at hjælpe hans eller hendes slægtninge, med førsteprioritet givet til de nærmeste slægtninge, og derefter, hvor nært slægtskabet er. En muslim hjælper sine brødre og slægtninge i nødssituationer og deler deres bekymringer. I Quranen finder vi, at Gud, **Den Almægtige siger:**

(I mennesker! Frygt jeres Herre, som skabte jer af et væsen, af dette skabte dets mage, og fra disse to lod mange mænd og kvinder udbrede sig! Frygt Gud, i hvis navn i beder hinanden om noget, og blodslægtskabet! Gud vogter over jer.) 4:1

Islam opmuntre muslimer til venlighed overfor slægtninge, selv hvis de er uvenlige overfor ham, og beder ham om at fortsætte forholdet, selv hvis de afbryder forholdet til ham. At boykotte slægtninge og familimedlemmer falder ind under kategorien, en større synd, i Islam, som Gud siger i Quranen:

(Vil i måske, hvis i vender jer bort, skabe fordærv på jorden og sønderrive blodets bånd? Det er dem, som Gud forbander. Han gør dem døve og tager synet fra dem.) 47:22-23

Et ord om offentlige rettigheder og pligter

1. En leders rettigheder overfor offentligheden.
2. Folkets rettigheder overfor regeringen.
3. Naborettigheder.
4. Venners rettigheder.
5. Gæsters rettigheder.
6. De fattiges rettigheder.
7. Funktionæreres og arbejderes rettigheder.
8. Arbejdgivers rettigheder.
9. Dyrers rettigheder.
10. Planter&træers rettigheder (miljøet)

11. Diverse rettigheder.

Islam instruerer en troende om, at dele bekymringer og prøvelser med hans muslimske brødre verden over, og at hjælpe dem efter bedste evne. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"En troende overfor en anden er, **som murstenene i en bygning**: Hver og en styrker de andre." Da han sagde dette, krydsede han fingrene på begge hænder. [\[64\]](#)

Islam lærer en muslim at respektere andre muslimers omdømme og undgå unødvendig mistanke. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Undgå mistanke. Mistanke er den værste løgn. Følg ikke de dårlige

nyheder, mangler og fejl om dine muslimske brødre. Udspioner ikke dine muslimske brødre. Konkurer ikke (med onde tanker og hensigter) mod dine muslimske brødre. Had ikke dine muslimske brødre. Vend dig ikke bort fra dine muslimske brødre (når de har brug for din hjælp og assistance). Å Guds tjenere! Vær brødre overfor hinanden, som Han befalede jer at være. En muslim er bror til en anden muslim. En muslim skal være retfærdig overfor sin muslimske broder. En muslim må ikke svigte og forsage sin broder. Alt, som en muslim ejer, er ulovlig for andre muslimer at bruge (uden ejerens samtykke) eller misbruge (uden nogen ret). Fromhed (og

retskaffenhed) er her, og han pegede på sit bryst (dvs. Hjerte). Fromhed er her. Det er en tilstrækkelig synd for en muslim at afsløre sin muslimske broder. Alt, hvad en muslim ejer eller er i besiddelse af, er ulovlig for en anden muslim at manipulere med! Hans blod (dvs. at dræbe hinanden), hans beskyttede ting (med hensyn til værdighed, ære og familimedlemmer) og hans formue og ejendele. Sandelig, Gud ser ikke på jeres kroppe, former og figurer, men snarere hvad angår jeres hjerter, gerninger og handlinger." [\[65\]](#)

En anden vejledning om dette findes i ordene fra Guds budbringer:

"En muslim bliver ikke en sand troende, før han ønsker for sin muslimske broder, hvad han ønsker for sig selv." [\[66\]](#)

De rettigheder, som er fælles for alle muslimer i det islamiske samfund er følgende:

1. En leders rettigheder overfor offentligheden

Denne ret er simpelthen baseret på indholdet af et vers i Quranen:

(I, som tror! Adlyd Gud! Adlyd udsendingen og dem blandt jer, der har myndighed!...) 4:59

Følgende er nogle af de direktiver, som en muslim er påkrævet at følge:

-
Lydighed overfor lederen (herskeren) i det, der ikke er forbudt. Dette er på Guds budbringers (fvmh) instruktioner:

"Lyt og adlyd, selv om en slave fra Etiopien er blevet udpeget (til leder), så længe han handler ifølge Guds bog." [\[67\]](#)

- At adlyde en muslim leder, som handler ifølge Guds bog, er en forlængelse af lydigheden overfor Gud, og vice versa. Enhver ulydighed overfor befalingerne fra en leder, som handler ud fra Guds bog, er i realiteten ulydighed overfor Gud.

En muslim leder skal tilskyndes oprigtige råd, som er til gavn for ham, samfundet og hele nationen. En muslim leder skal mindes om sine pligter og tilskyndes til at være tro overfor sit løfte. Dette er baseret på direktiver i Quranen:

(Tal mildt til Ham! Måske vil han lade sig påminde eller føle frygt!)
20:44

Og profeten (fvmh) sagde:
"Religionen er at give råd." Vi sagde:
For hvem? Han sagde: "For gud og Hans bog og for hans profet og for muslimernes ledere og for deres folk."

Folket skal støtte en muslimsk leder under kriser. Muslimer bliver bedt om

at rette sig efter deres leder eller regent, og ikke forsage ham eller ægge folk mod ham, for at ophidse til uro og ondskab. Dette er baseret på Guds budbringers (fvmh) instruktioner:

"Hvis en person kommer til jer, mens i er regeret af en enkelt leder, og han forsøger at ødelægge jeres sammenhold, så dræb

Ham." [\[68\]](#)

2. Folkets ret overfor regeringen

Muslimere i en islamisk stat har visse rettigheder overfor regeringen. [Disse kan summeres op på følgende måde:](#)

Absolut retfærdighed: Dette medfører, at enhver person skal have

en retfærdig behandling i det islamiske samfund. Alle mennesker, der er berettigede specifikke rettigheder, har ret til de behørlige rettigheder. Alle mennesker, der er påbudt at udføre visse pligter, skal behandles retfærdigt og upartisk. Ansvarlige stillinger blandt folk skal også fordeles på en retfærdig måde. Ingen individuel, klasse eller kategori af folk, eller sektion indenfor samfundet, må blive givet prioritet eller begunstigelser fremfor andre.

Gud siger i Quranen:

(I, der tror! I skal varetage retfærdigheden som vidner foran Gud, selvom i går mod jer selv, mod forældre eller mod slægtninge! Hvad enten det er en rig eller fattig, så er

Gud dem begge ganske nær. Følg ikke jeres lyst i stedet for at være retfærdig! Hvis i fordrejer noget eller vender jer bort!-Gud er fuldt vidende om, hvad i gør.) 4:135

Og Guds budbringer sagde:

"Den mest elskede af Gud på Dommedagen, og den, der er Ham nærmest, er en retfærdig leder eller dommer. Og den mest hadede af Gud, og den, der længst fra Ham, er en uretfærdig og tyrannisk leder."

[\[69\]](#)

Rådførelse: Folk har ret til at blive rådført om sager, der vedrører deres økonomiske og sociale affærer. Denne metode med rådgivning bør udføres på en ordentlig måde.

Offentligheden skal gives muligheden for at udtrykke deres synspunkter og ideer ang. spørgsmål, der har relation til det islamiske samfund. Disse synspunkter kan så accepteres, hvis de tjener det offentliges interesser. **Gud siger i Quranen:**

(Ved Guds barmhjertighed var du mild over for dem. Havde du været rå og hårdhjertet, var de blevet spredt rundt omkring dig. Tilgiv dem derfor, og bed om om tilgivelse for dem! Rådfør dig med dem om sagen.)
3:159

I mange tilfælde fulgte Guds budbringer (fvmh) de råd, givet af hans følgere.... under kampen for

Badr, foreslog en af hans følgere at flytte stedet for muslimernes kampplads. En af muslimerne spurgte profeten under kampen: Å Guds profet! Er dette et sted, hvor Gud har befalet dig at campere, og derfor har vi ingen ret til at udskifte det, eller er det en krigsstrategi og plan? Guds budbringer (fvmh) svarede straks: "Nej, det er snarere min krigsstrategi." Manden, som spurgte, foreslog. Å Guds profet! Dette er ikke det rette valg som kampplads. Lad os søge efter vore fjenders nærmeste vandreservoir og slå lejr der. Vi bør tildække alle andre vandresourcer, og så bygge et bassin eller et vandreservoir til os. Når kampen starter, vil vi have adgang til

vand, hvor vore fjender ikke vil. Derfor vil vi være i stand til at drikke og gøre brug af vandet, mens vore fjender ikke vil. Guds budbringer (fvmh) kommenterede: "Du har virkelig givet det bedste råd." [70]

Islamiske lovkendelser: Basis for islamisk lov og juridiske domme er Shariah, islamisk lov. En muslimsk stats forfatning skal baseres på Quranen og Sunnah, som er de islamiske juridiske kilder, der er enighed om. Der bør ikke være plads til personlige meninger, hvis en autentisk tekst er til stede. Islamisk lov er et omfattende system indenfor retsvidenskab, iberegnet personlig og familielov, strafferet, national og international lov, som opfylder

menneskets behov på den bedste måde, da det er baseret på åbenbaringer fra Gud til Hans udsending for at bringe vejledning til mennesket.

Åben dør politik: En muslimsk leder skal ikke holde sig på afstand og fjernt fra sit folk, og heller ikke udpege mellemænd, som har en forkærlighed for at tillade visse personer at møde lederen, mens han forhindrer andre. Dette er baseret på en instruktion fra Guds budbringer:

"Hvem, der end er betroet ledelsen over muslimske affærer, og alligevel holder sig væk fra dem, og ikke reagerer overfor deres behov, vil Gud ikke svare på sådan en leders bøn, og

vil lade ham undgælde med fattigdom, (på Dommedagen)." [71]

Barmhjertighed overfor folk: En muslimsk leder skal være venlig og barmhjertig mod sit folk, og aldrig bebyrde dem over evne. Han må gøre det let for sit folk at leve og overleve på den bedst mulige måde i samfundet. En muslimsk leder skal behandle en ældre mand som en fader, en ung mand som en søn, og en person på samme alder, som en broder. En muslimsk leder skal have respekt for de ældre, være venlig og barmhjertig mod de unge, og hensynsfuld overfor personer i hans egen aldersgruppe. Quranen informerer os om karaktertrækkende hos Guds budbringer (fvmh), som var

den første leder i den muslimske nation.

(Nu er en udsending kommet til jer, en af jeres egne, som døjer, når i har modgang, som er bekymret for jer, og som er medfølende og barmhjertig over for de troende.) 9:128

Guds budbringer (fvmh) rådede også:

"Dem, som er barmhjertige (og venlige mod andre), må Gud blive barmhjertig (og venlig) mod dem. Vær barmhjertig mod folk på jorden, og Gud vil være barmhjertig mod jer." [\[72\]](#)

Omar bin al-Khattab, den anden muslimske kalif, var så bekymret for sit ansvar overfor Gud, [at han engang](#)

sagde: "Ved Gud! Hvis et mulddyr snublede i Iraq, ville jeg være bange for at blive spurgt om det af Gud (på Dommedagen) ..." Å Omar! Hvorfor jævne du ikke vejen for mulddyret."

3. Naborettigheder

Gud har bestemt i Quranen:

(Tjen Gud, og sæt intet ved Hans side! I skal være gode imod jeres forældre og slægtninge, forældreløse og fattige, imod den nabo, der beslægtet, og den nabo, der ikke er beslægtet, imod ledsageren ved jeres side, imod den vejfarende og de slaver, i ejer! Gud elsker ikke den, der er indbildsk og pralende.) 4:36

Islam klassificerer naboer i tre kategorier, som er følgende:

En slægtninge nabo. Denne type nabo har tre rettigheder: slægtnings rettighed, nabos rettighed og Islams rettighed.

En muslimsk nabo. En muslimsk nabo har to rettigheder, naborettigheder og Islams rettighed.

En ikke-muslimsk nabo nyder naborettigheden. Abdullah bin Omar kom engang hjem og fandt, at hans familiemedlemmer havde slagtet et får. Han spurgte straks: "Har i tilbudt vores jødiske nabo noget af fårekødet som gave? For jeg hørte Guds budbringer (fvmh) sige:

"Englen Gabriel fortsatte med at råde mig til at være venlig mod min nabo, indtil jeg troede, at han ville give ham (naboen) en del i arven." [73]

At besvære naboen er imod troen. Profeten (fvmh) sagde: "Ved Gud han tror ikke, ved Gud han tror ikke, ved Gud han tror ikke!" Det blev sagt: Hvem Å Guds budbringer? Han sagde: "Den som, hans nabo ikke er i sikkerhed for. " [74]

Det er rapporteret, at Guds budbringer (fvmh) belyste en nabos rettigheder som følgende:

"Ved i, hvad der er en nabos rettigheder? (De er følgende): Hvis en nabo søger din hjælp, giv ham

den. Hvis en nabo beder dig om et lån, så lån ham det (hvis du har midlerne). Hvis din nabo bliver fattig, så hjælp ham økonomisk og vær opmærksom på hans fattigdom, hvis du kan. Hvis din nabo bliver syg, så besøg ham (spørg til hans helbred og velvære). Hvis din nabo er glad for en vis fremgang, så lykønsk ham. Hvis din nabo er udsat for en katastrofe, så vis din deltagelse. Hvis din nabo dør, så gå med til begravelsen (hvis du kan). Lad ikke din bygning overskygge hans bygning, så at han ikke er udsat for solen eller vinden. Gener ikke din nabo med duften af din madlavning, med mindre du har til hensigt at byde ham noget (af den færdige mad)" [75]

Selv hvis en nabo er til gene, er en god opførsel tilrådet. **En mand beklagede sig til Abdullah ibn Abbas:** Min nabo generer mig og forhåner mig. **Så han sagde til ham:** "Han adlød ikke Gud med hensyn til dine affærer, så gå du og adlyd Gud med hensyn til hans affærer."

4. Venners rettigheder.

Venner nyder visse rettigheder ifølge Islam. Dette er baseret på direktiverne fra Guds budbringer (fvmh):

"Den bedste kammerat i Guds øjne, er den, der er bedst overfor sin kammerat, og den bedste nabo i Guds øjne er den, der er bedst overfor sin nabo." [\[76\]](#)

5. Gæsters rettigheder.

En vært er forpligtet til at ære sine gæster i Islam. Profeten (fvmh) sagde:

"Enhver, der tror på Gud og den sidste dag, han skal ære sin nabo. Og enhver, der tror på Gud og den sidste dag, han skal ære sine gøster ifølge gæstens ret."

Manden spurgte: Og hvad er hans ret, Å Guds budbringer ?

"En dag og en nat og gæstfrihed i tre dage, og hvad, der går ud over dette, så er det en almisse fra værtens side. Og enhver, der tror på Gud og den sidste dag, han skal tale godt eller tie." [77]

Måden, på hvilken man ærer gæsterne, indbefatter en varm velkomst med et glad ansigt. Det er ligeledes obligatorisk for gæsten at være hensynsfuld overfor værtens vilkår, og ikke overbebyrde ham, som profeten (fvmh) sagde:

"Det er ikke tilladt for en muslim at forblive hos sin broder, indtil han får ham til at synde."

De sagde: Å Guds budbringer! Og hvordan får han ham til at synde? Han sagde:

"Han forbliver hos ham, og han har intet at tilbyde." [\[78\]](#)

6. De fattiges og nødlidendes rettigheder.

Gud lovpriser dem, der giver penge ud for Hans skyld, for at hjælpe de fattige og nødlidende i det islamiske samfund. Dette er baseret på instruktionerne i et vers i Quranen:

(af hvis ejendom en fastsat andel, og til tiggeren og den fattige,) 70:24-25

Faktisk så regner Islam almisse givet til de fattige og nødlidende, som en af de frommeste handlinger. Desuden advarer Islam dem, som skjuler eller sparer deres formue op, uden at bruge den for Guds skyld. Gud siger i Quranen:

(Fromhed er ikke, om i vender jeres ansigt mod øst eller vest. Fromhed er, når man tror på Gud og den yderste dag, på englene, Skriften og

profeterne, når man til trodt for, at man elsker sine rigdomme, giver dem bort til slægtninge, de forældreløse og de fattige, den fejfarende, til tiggerne og slaverne.) 2:177

Den, som ophober sig formue, uden at give de fattige og nødlidende deres behørlige del, som befalet af Gud, har Gud lovet, at de vil få en streng straf på Dommedagen. **Gud siger i Quranen:**

(...De, der puger guld og sølv sammen og ikke giver det bort for Guds sag, dem skal du forkynde en pinefuld straf!) 9:34

Det er af denne grund, at Zakah blev foreskrevet, som en af de grundlæggende principper i Islam.

Zakah er en fastsat procentdel (2,5%) af den akkumulerede formue over en tidsperiode på et år. Muslimer giver villigt det behørigte beløb, i lydighed overfor Guds befalinger. De betaler det til de fattige og trængende. Zakah er obligatorisk overfor dem, der ejer det behørigte beløb, af hvilket Zakah skal betales. **Gud erklærer i Quranen:**

(Det blev kun befaleet dem at tjene Gud og vie religionen til Ham alene, som gudsøgende, at holde bøn og give almisse, det er den sande religion.) 98:5

Zakah er foreskrevet udfra følgende principper:

1. Personen, der betaler Zakah, skal eje "Nisab" (det bestemte beløb, som er fastsat i Islamisk Shariah) .

2. En periode på et år skal passere, hvor ejeren har dette beløb i sin besiddelse. Hvis mindre end et år passerer, er Zakah ikke påkrævet.

Islam definerer den type af folk, der er berettigede til at modtage Zakah.

Dette er baseret på Quranverset:

(Almisserne skal kun gå til de fattige og nødlidende, til dem, der arbejder dermed, til dem, hvis hjerte skal vindes, til slaverne og de forgældede, til Guds sag og til vejfarende, dette som forordning fra Gud. Gud er vidende og vis.)9:60

Islam pålægger Zakah for at udrydde fattigdom fra det islamiske samfund, og for at løse problemer, som er resultatet af fattigdom, så som tyveri, mord, angreb på folk og deres ejendom. Derudover giver det nyt liv til det fælles sociale velfærd og støtte blandt medlemmerne i det islamiske samfund. Desuden bliver Zakah brugt til at opfylde behov hos de trængende, de fattige og til at betale af på gæld hos dem, der har gæld og er ude af stand til at betale deres gæld, af god og lovlig grund.

Desuden renser betalingen af Zakah ligeledes ens hjerte, sjæl og formue. Ejeren af formue bliver mindre egoistisk, grådig og gerrig, når han eller hun betaler denne almisse med

et rent hjerte. Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:

(Så frygt Gud, alt hvad i kan! Hør efter, adlyd og giv det gode bort til fordel for jer selv! De, der er forskånet for grådighed, dem vil det gå godt.) 64:16

Zakah renser hjerterne hos dem, der er mindre bemedlede, siden de vil føle mindre had, jalousi og bitterhed mod den rige og velhavende klasse indenfor samfundet, da de ser, at de rige betaler deres behørigte afgifter (**Zakah**), som er de fattigere brødres ret.

Den Almægtige Gud advarer dem, der nægter at betale deres skyldige

Zakah, om en streng straf. Den Almægtige Gud erklærer i Quranen.

(De, der er gerrige med, hvad Gud har givet dem af sin overflod, skal ikke regne med, at dette er godt for dem. Nej, det er dårligt for dem! De vil på opstandelsens dag få det, som de har puget sammen, lagt rundt om deres hals. Himlenes og jordens arv tilkommer Gud. Gud er fuldt vidende om, hvad i gør,) 3:180

7. Funktionæres og arbejderes rettigheder.

Islam har defineret et sæt regler for arbejde og for arbejdskraften. Ifølge islamisk lære, skal en arbejdsgiver etablere et retfærdigt og hjerteligt forhold

til sine funktionærer og til arbejdskraften som helhed. Et sådant forhold skal baseres på lighed, velvilje og Islams broderskab. Dette er baseret på en hadith fra Guds budbringer (fvmh):

"Dine arbejdere og slaver (tjenere) er dine brødre, som Gud har sat under dig. Enhver, som har en under sig, skal føde ham med det samme, som han spiser, beklæde ham som sig selv og må ikke bebyrde ham over evne. Men hvis du bebyrder dem, så hjælp dem." [\[79\]](#)

Derudover opretholder Islam arbejderens ære og værdighed. Guds budbringer (fvmh) har sagt:

"Den bedste indtægt er den, der kommer fra ærligt arbejde." [\[80\]](#)

Desuden kræver Islam, at en arbejdsgiver skal bekendtgøre en arbejders løn, før arbejderen begynder det påkrævede arbejde. [\[81\]](#)

Guds budbringer (fvmh) har garanteret arbejderens rettigheder, og den løn, han får. Det er rapporteret, at Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Jeg er en fjende overfor tre personer på Dommedagen: En, der gav i mit navn og derefter forrådte det, en der gjorde en fri mand til slave og modtog prisen, og en mand, som ansætter en arbejder, men ikke

betaler ham hans retsmæssige løn."

[\[82\]](#)

Guds budbringer (fvmh) har instrueret arbejdsgiveren i at betale arbejderen sin løn, før hans sved tørrer ind. [\[83\]](#)

8. Arbejdsgiverens rettigheder.

Islam afkræver ligeledes arbejderne at opretholde et godt forhold til deres arbejdsgiver. Islam påkræver arbejderne at udføre deres pligter overfor deres arbejdsgiver så godt, de kan, alt efter deres evner. Arbejdere må ikke forsømme eller skade deres arbejdsgiver eller hans arbejde på nogen måde. Det er rapporteret, at Guds budbringer (fvmh) har sagt:

"Gud kan lide, når en arbejder gør sit arbejde perfekt." [84]

For at fremme oprigtigheden i arbejdet, og for at beskytte hans værdighed, har Islam gjort en arbejders indtægt den bedste form for indtægt, hvis han var oprigtig i sit job. Profeten (fvmh) sagde:

"Den bedste form for indtægt er den, der er tjent ved håndens arbejde med oprigtighed." [85]

9. Dyrs rettigheder.

Alle kæledyr skal være velfodrede, have en ordentlig pleje og behandles venligt. Det er rapporteret, at Guds budbringer (fvmh) sagde:

"En kvinde kom i Helvede på grund af en kat, som hun lukkede inde, indtil den døde. Kvinden fodrede ikke katten, eller gav den vand at drikke...hun tillod den heller ikke at strejfe om, så den kunne spise af jordens insekter." [\[86\]](#)

Transportdyr må ikke overlæsses på en sådan måde, at de ikke kan bære læsset. Dyr må ikke tortureres, skades eller prygles af nogen som helst grund. Det er rapporteret, at Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Gud forbander en person, som brændemærker og tattoverer et dyr." [\[87\]](#)

Islam forbyder folk at bruge et dyr som et levende mål (skydeskive). Det

er rapporteret, at Ibn Omar passerede forbi en gruppe af unge mænd fra Quraish, som brugte en fugl til skydeskive. Ibn Omar spurgte efter personen, der havde gjort det. [Og kommenterede så](#): "Må Gud forbande den person, der

gør sådan." Guds budbringer ([fvmh](#)) bad Gud om at forbande den person, der bruger et levende væsen som skydeskive. [\[88\]](#)

Islam fordømmer folk, som lemlæster dyr efter de har dræbt dem. [\[89\]](#)

Islam forbyder også , at mishandle eller skade dyr, som nævnt i en hadith, [rapporteret af Ibn Masoud](#): "Vi rejste i selskab med Guds budbringer ([fvmh](#)). Han forsvandt for

at besvare naturens kald. Mens han var væk, så vi en fugl med sine to små babier. Vi tog de små fugle, så moderen begyndte at kredse over os. Da Guds budbringer (fvmh) kom tilbage, lagde han mærke til, hvad vi

Havde gjort. Han (fvmh) spurgte,

"Hvem har ophidset denne (fugl) ved at tage dens babier, giv babierne tilbage." Og han så en koloni af myrer, som havde brændt, så han sagde: "Hvem har brændt dette?" Vi sagde: Vi har. Han sagde: "Sandelig, ingen bør pine med ild undtagen Herren over ilden." [90]

Islam befaler desuden barmhjertighed ved slagtning af dyr til spisning. Det er ikke tilladt at hvæsse kniven foran

dyret, der skal slagtes, eller foran de andre dyr. Det er heller ikke tilladt at dræbe dem ved at brække halsen, slå dem ned, dræbe ved elektricitet o.s.v. eller begynde at flå dem, før de er fuldstændig

døde. Profeten (fvmh) sagde:

"Sandelig Gud har fastsat, at i skal være venlig overfor alt. Så hvis i dræber, dræb på en god måde, og hvis i slagter, slagt på en god måde. Så hvæs kniven for at gøre slagteprocessen nem og hurtig." [\[91\]](#)

På samme tid befaler Islam os, at dræbe farlige og skadelige dyr og/eller insekter, for at beskytte mennesket mod skade fra dyrene, fordi menneskeliv er helligt i Guds

øjne, da Gud har gjort ham den mest ærede skabning på jorden. Derfor, hvis dyrenes rettigheder er vigtige i Guds øjne, er menneskerettigheder endnu vigtigere. **Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:**

(Vi har hædret Adams børn. Vi bærer dem af sted på fastlandet og havet, og Vi forsørger dem med de gode ting. Vi har begunstiget dem frem for meget af det, som Vi har skabt.)

17:70

Denne venlige og retfærdige behandling er ikke kun befalet for at beskytte dyrene mod enhver form for grusomhed, men det soner også en muslims synder, og bliver måske årsagen til, at han kommer i Jannah

(himmelske haver, altså Paradis). Det er rapporteret, at Guds budbringer (fvmh) har sagt:

"Mens en mand var på vej, følte han en frygtelig tørst. Så han fandt en brønd, og steg ned i brønden, slukkede sin tørst og kom op igen. Ved toppen af brønden, så han en hund, gispende og prøvede på at slikke mudderet på grund af stærk tørst. Manden tænkte ved sig selv, denne hund må føle den samme tørst, som jeg gjorde. Så han steg ned i brønden igen, fyldte sin sko med vand, og holdende skoen i sin mund, klatrede han op igen og lod hunden drikke af vandet. Gud, Den Ophøjede lovpriste ham og accepterede hans gerning (for denne

barmhjertighedsgerning) og tilgav ham hans synder." De spurgte: Å Guds udsending! Bliver vi belønnet for hvad, vi gør for dyr? Han (fvmh) svarede: "Ja, virkelig. I enhver levende sjæl er der belønning." [92]

10. Planter & træers rettigheder.

Islam tillader os at drage nytte af træernes frugter, men forbyder at fælde dem

eller brække grenene af uden god grund. Tværtimod befaler Islam os at bevare træer og opmuntrer enhver formeringsproces, eller aktiviteter, der hjælper til dyrkning af flere træer. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Hvis timen (den sidste dag) sker, mens en af jer holder et palmetræs "frøplante" (stikling) (for at plante i jorden), så hvis han kan plante det, før han rejser sig op, bør han gøre det." [93]

Islam regner plantningen af nyttige planter og gavnlige træer for en velgørende gerning, for hvilken en muslim bliver belønnet. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Aldrig planter en muslim noget, eller opdyrker noget, hvoraf fugle, mennesker eller dyr spiser, uden at han bliver belønnet for denne godhed." [94]

11. Diverse rettigheder.

Islam regulerer visse rettigheder ang. vejkanter og offentlige passager. Det er rapporteret, at Guds budbringer (fvmh) har sagt:

"Undgå at sidde ved vejkanter (eller fortove)"

Profetens følgere, som var tilstede kommenterede, Å Guds budbringer! "Vejkanter er steder, hvor vi kan sidde og nyde det og snakke." Da Guds budbringer (fvmh) hørte denne kommentar, svarede han: "Hvis i ikke kan undgå at sidde ved vejkanten (eller på fortovet), så giv vejkanterne (fortovene) deres behørig rettigheder." Hans følgere spurgte så: "Å Guds budbringer. Hvad er vejkanternes (fortovenes)

rettigheder? Guds budbringer (fvmh) svarede: "Sænk blikket (når en kvinde passerer forbi), fjern alle skadelige ting på stedet, returner hilsen (islamisk hilsen), tillad det gode og forbyd det onde." [95]

Det er også rapporteret, at Guds budbringer (fvmh) har sagt:

"At fjerne enhver skadelig ting på vejen, er en velgørende gerning (som er belønnet og højt skattet af Gud.)" [96]

Udover dette, er det rapporteret, at Guds budbringer (fvmh) gav instruktionen, "Frygt de to gerninger, som forårsager, at i bliver forbandet." De tilstedeværende følgere spurgte: "Å Guds budbringer! Hvad er disse

forbandede gerninger?" Guds budbringer (fvmh) svarede:

"Den person, der besvarer naturens kald i offentlige passager, eller i skygger, hvor folk søger hvile." [97]

Generelt gør Islam det obligatorisk for muslimer at være hensynsfulde og vise omsorg for hinanden, lige meget, hvor de er. Profeten (fvmh) sagde:

"De troende i deres gensidige omsorg, kærlighed og venlighed overfor hinanden, kan sammenlignes med den menneskelige krop: Hvis et organ er lidende, driver det hele kroppen mod feber og søvnløshed." [98]

Og han befalede muslimer at arbejde på at forbedre deres muslimske brødres tilstand.

"Ingen af jer er en troende, før han ønsker for sin muslimske bror, hvad han ønsker for sig selv." [\[99\]](#)

I svære tider, sagde profeten (fvmh).

"De troende, overfor hinanden, er som en stærk bygning, understøttende hverandre." Så sammenflettede han sine fingre. [\[100\]](#)

Det er forbudt for muslimer at svigte hinanden, som profeten (fvmh) sagde:

"Enhver, der ikke støtter en anden muslim, når hans hellige rettigheder bliver angrebet og hans ære

nedværdiget, bliver forsaget af Gud, på et tidspunkt, hvor han har brug for Guds hjælp. Ingen hjælper en muslim, når hans ære bliver nedværdiget og hans (ukrænkelige) rettigheder bliver angrebet, uden at Gud vil hjælpe ham, når han har brug for hjælp." [\[101\]](#)

Dog, hvis disse regler eller rettigheder ikke blev håndhævede, ville de kun forblive idealer og drømme i folks tanker. Hvis der ikke er en autoritet til at håndhæve disse, vil de kun forblive utopiske idealer. Det er rapporteret, at Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Du bør stoppe en uvidende person i ondskab. Du bør tvinge en sådan

uvidende person til godhed, ellers vil Gud snart fremskynde

en omgående straf for dig." [\[102\]](#)

For at beskytte og bevare disse menneskerettigheder i det islamiske samfund, har den Almægtige Gud derfor åbenbaret relevante bud til Sin budbringer. Gud befaler os, ikke at overskride disse rammer, og har fastsat straffe og love, som er kendt under navnet HUDOOD (**foreskrevne straffe**) eller dødsstraffe. Han kan også pålægge en specifik straf i det hinsides.

Herunder er en liste over nogle få af de bud på "Gør" og "Gør ikke", [som Islam har foreskrevet](#):

Islam forbyder drab eller mord på enhver person. Islam kategoriserer en sådan handling som en af de store synder. Dette er baseret på et vers i Quranen:

(I må ikke tage et menneskes liv, med mindre det sker med rette. For det har Gud erklæret forbudt. Hvis nogen bliver dræbt med urette, giver Vi den, der står ham nærmest, bemyndigelse! Men denne skal ikke gå for vidt med drab! Den anden skal blive hjulpet!)
17:33

Islam forbyder ethvert angreb mod folks ære, værdighed og privatliv. Faktisk regnes sådanne angreb for store synder i Islam. Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:

(Sig: "Kom, lad mig læse op, hvad jeres Herre har forbudt jer: I må ikke sætte noget som helst ved Hans side! Vær gode mod jeres forældre! Dræb ikke jeres børn på grund af fattigdom, for Vi sørger både for jer og for dem! Indlad jer ikke på skamløse handlinger, hverken åbenlyst eller i det skjulte! Dræb ingen, hvilket Gud har forbudt jer, med mindre det sker med rette! Dette har Han pålagt jer. Måske kommer i til fornuft!) 6:151

Islam forbyder desuden alle handlinger, der er kategoriseret som skamfulde gerninger, eller som et middel til at fremme usømmelighed i et samfund. Derfor er alle handlinger, der fører til usømmelighed, også forbudte i Islam.

Gud, Den Ophøjede erklærer i Quranen:

(I må ikke nærme jer utugt! Det er en skamløs handling og en ond vej.)

17:32

Islam forbyder alle former for angreb mod andres formue og ejendom.

Derfor er alle former for tyveri og bedrag o.s.v. bandlyst i Islam. Dette er baseret på en hadith fra Guds budbringer (fvmh):

"Enhver, der snyder os, er ikke en af os." [\[103\]](#)

Åger og alle renter på valuta er bandlyst i Islam, på grund af den uretfærdighed det spreder i det økonomiske system, til skade for alle,

og specielt de fattige. Gud, **Den Ophøjede** erklærer i Quranen:

(...**For de siger: "At drive handel er det samme som at tage rente."** Men Gud har erklæret det tilladt at drive handel og forbudt at tage rente.)

2:275

Gud forbyder alle former for bedrag og forræderi. **Gud erklærer i Quranen:**

(I, der tror! Vær ikke troløse mod Gud og Udsendingen og troløse med det gods, der er betroet jer, når i dog ved besked!) 8:27

Islam forbyder monopol. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Kun en forbryder (kun en, der forser sig) monopoliserer." [\[104\]](#)

Islam forbyder alle former for bestikkelser og returkommision. Som en hadith fra Guds budbringer (fvmh) fortæller os:

"Må Gud forbande den, der betaler bestikkelse, og den, der modtager det." [\[105\]](#)

Lignende forbud er pålagt mod de uærlige og ulovlige midler, hvorved penge bliver taget. [Gud erklærer i Quranen:](#)

(I skal ikke fortære jeres formue ved falskhed indbyrdes, eller ved at give den til dommerne for syndigt og mod

bedre vidende at fortære en del af andre menneskers ejendom!) 2:188

Islam fordømmer misbrug af magt, position og autoritet for personlig vinding. Faktisk giver Islam en leder bemyndigelse til at kræve alle værdier tilbage, som er opnået ved misbrug, og derefter deponere dem i det islamiske "skatkammer" (vore dages finansministerium). Guds budbringer (fvmh) udpegede en mand, ved navn Ibn-ul-Lutbiyyah, til Zakah-indsamler. Da indsamleren bragte Zakahbeløbet, sagde han: "Dette er til dig (det islamiske skatkammer), og dette er blevet givet til mig som gaver." Guds budbringer (fvmh) blev meget vred ved at høre

dette fra indsamleren. Guds.
Budbringer (fvmh) sagde:

"Havde han siddet i sin faders eller moders hus, ville han så have modtaget nogle af disse gaver? Ved Ham, i Hvis hænder er min sjæl, ingen ville tage noget af dette, uden at han vil bære det på sin nakke på Dommedagen, om det så er en kamel." Så løftede han sine hænder, til vi så hans armhulers hvidhed, og sagde: "Å Gud! Bevidn at jeg har overbragt budskabet tre gange." [\[106\]](#)

Islam forbyder alle former for berusende midler, der påvirker sindet eller hjernen hos brugeren. [Det er befaleet i Quranen:](#)

(I, der tror! Vin, hasardspil, offersten og orakelpile er urent og af Satans værk. Undgå det! Måske vil det gå jer godt!) 5:90

Alle måder at skade en person eller dyr på, så som prygl og andet moralsk fordærv, så som bagtalelse, sladder, falsk vidnesbyrd o.s.v. er også forbudte. [Et vers i Quranen advarer:](#)

(I, der tror! Undgå for mange løse formodninger! Nogle løse formodninger kan være en synd. I må ikke snage, og i må ikke bagtale hinanden! Ville nogen af jer bryde sig om at spise sin broders kød, når han var død? Det finder i afskyeligt!

Frygt Gud! Gud er tilgivende og barmhjertig.) 49:12

Det opretholder andres værdighed og ære, og forbyder bagvaskelse af dem.

Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:

(De, der krænker troende mænd og kvinder på grund af noget, de ikke har begået, pådrager sig bagtalelsens skyld og åbenlys synd.) 33:58

Islam lægger stor vægt på en persons privatliv, og enhver form for krænkelser af privatlivet, er forbudt.

Gud erklærer i Quranen:

(I, der tror! Gå ikke ind i andre huse end jeres egne uden at vise pli og hilse på folkene der! Sådan er det

bedst for jer. Måske lader i jer påminde!) 24:27

Retfærdighed er en af grundpillerne i religionen Islam. Det er ikke tilladt at være uretfærdig overfor nogen, selv ikke mod sig selv. **Gud befaler i Quranen:**

(Gud påbyder retfærdighed, at handle godt og at give til slægtninge! Han forbyder skamløshed, det forkastelige og vold. Han formaner jer. Måske lader i jer påminde! Overhold pagten med Gud, når i har sluttet den! Bryd ikke ederne, når i har bekræftet dem og gjort Gud til garant for jer! Gud ved, hvad i gør.) 16:90-91

I tillæg hertil, siger Gud i en Hadith Qudsi (hellig åbenbaring fra anden kilde end Quranen) :

"Å, Mine tjenere! Jeg har bandlyst uretfærdighed for Mig selv. Jeg har erklæret uretfærdighed ulovligt mellem jer. Derfor gør ikke nogen uretfærdig handling overfor hinanden." [\[107\]](#)

Faktisk er Gud imod uretfærdighed, selv mod dem, der afviger fra muslimer i tro og religion. Gud har befalet muslimer at være venlige og retfærdige mod ikke-muslimske indbyggere i en islamisk stat. [Gud erklærer i Quranen:](#)

(Gud forbyder jer ikke at være venlige og handle retfærdigt mod

dem, der ikke bekæmper jer i religionen, og som ikke har fordrevet jer fra jeres boliger. Gud elsker dem, der handler retfærdigt.) 60:8

Islam forbyder nedrakning af ikke-muslimers tro, da dette provokerer den anden side til gensidig nedrakning. **Gud siger:**

(I skal ikke spotte dem, som de påkalder ud over Gud, så de også spotter Gud i fjendskab og uvidenhed.) 6:108

I stedet instruerer Gud muslimer om at gøre brug af en retfærdig og veludviklet dialog med disse folk: **Gud siger:**

(Sig, "I skriftens folk" Kom, lad os enes om et ord, der er fælles for os og jer. At vi tjener Gud alene, at vi ikke sætter noget andet ved Hans side, og at ingen af os tager andre til herrer foruden Gud." Hvis de så vender sig bort, **skal i sige**: "Vær vidner til, at vi overgiver os til Gud!") 3:64

(.....If then they turn back, **say you**: "Bear witness that we are Muslims (submitting to Allah's will.) 3:64

Yderligere bandlyser Islam alle former for social, politisk og moralsk corruption og fortræd. **Det er befalet i Quranen:**

(Skab ikke fordærv på jorden, efter at den blev bragt i orden! Påkald Ham i frygt og længsel! Guds

barmhjertighed er nær for dem, der handler godt.) 7:56

Islam forbyder at tvinge ikke-muslimer til at konvertere til Islam.
Gud erklærer i Quranen:

(Hvis din Herre ville, troede alle på jorden. Vil du tvinge menneskene til at tro?) 10:99

Dette betyder ikke, at muslimer ikke bør invitere andre til at slutte sig til den islamiske monoteistiske tro, ved at aflevere Guds budskab til folk, men det indikerer, at muslimer bør kalde til Islam på en forstandig, venlig og smuk måde. Islam har en international mission, og det er hverken et regionalt eller etnisk kald.

Men retledningen er i Guds Hænder alene, og ikke i folks.

Islam befaler folk at lede deres regeringer ved hjælp af samråd (konsultation). Princippet i konsultationen bliver brugt i situationer, hvor der ikke er noget klart skrift fra Quranen og Sunnah. Gud erklærer i Quranen:

(...hvis sag kommer til rådslagning blandt dem...) 42:38

Islam befaler, at alle rettigheder, i forbindelse med folk, skal gives til de rette folk. Islam kræver også fuld retfærdighed mellem folk. Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:

(Gud befaler jer at udlevere betroet gods til de rette ejermænd og, hvis i dømmer mellem andre, da at dømme retfærdigt. Hvor herligt er det, **som Gud formaner jer til: Gud hører alt og ser alt.**) 4:58

Islam befaler folk at hjælpe en undertrykt person, selv ved brug af magt, når nødvendigt. Dette er baseret på et vers i Quranen, **hvis mening er oversat som:**

(Hvorfor vil i ikke kæmpe for Guds sag? Og for de undertrykte mænd, kvinder og børn, **der siger:** "Herre, få os ud af denne by, hvis befolkning handler uret! Giv os en ven fra Dig! Giv os en hjælper fra Dig!") 4:75

Islam etablerer et udøvende system eller myndighed for fælles bedste. I lyset af den kendsgerning, at der er en vis kategori af mennesker, som udpeget tidligere, der aldrig vil opføre sig godt, uden at anvende magt mod deres kriminelle aktiviteter...Dette system arbejder for at sikre, at alle individer nyder deres respektive rettigheder. Det arbejder også på at føre tilsyn med, og udførelsen af sådanne rettigheder, for at forhindre enhver strid og at sørge for en passende straf af lovovertrædere. Følgende er et sammendrag af nogle af de forskellige islamiske systemer, **der udgør det samlede udøvende system:**

Det islamiske retssystem

Domstolene er et uafhængigt administrativt system i den islamiske regering. Det er orienteret mod løsning af alle former for juridiske stridigheder blandt diverse fordringhavere. Systemet er struktureret mod at garantere etableringen af retfærdighed blandt folk, stoppe undertrykkelse og straffe undertrykkere. Det islamiske system følger vejledningerne fra Gud og Profeten (fvmh) fra Quranen og Sunnah (traditionerne).

Der er specielle kriterier for en dommer, der søger en stilling indenfor det islamiske retssystem. Ansøgeren skal være moden, forstandig, mentalt egnet, fysisk sund og rask, for at overvinde

vanskelighederne og udfordringerne ved jobbet. Han skal være veluddannet og velinformeret i Shariah (de islamiske regler og principper, for hvad, der er lovligt og ulovligt i Islam). Ligeledes skal han være velinformeret i verdslige anliggender, for ikke at lade sig narre, eller bliver forkert underrettet. Han bør have evnen til at udstede domme på både de verdslige og religiøse områder. Han skal være ærlig, værdig, retskaffen og af høj moralsk karakter. Han bør være en mand, med retskaffen adfærd, så at hans dømmekraft bliver vel accepteret af de stridende parter.

Islam foreskriver en speciel adfærdskode for dommere, der bør

følges. Følgende brev, sendt af den anden kalif, Omar bin al-Khattab, til en af de ansatte dommere, **foreskriver retninglinierne for alle muslimske dommere:**

"Fra den anden kalif, Omar bin al-Khattab, Guds tjener, til Abdullah bin Qais, assalamu aleikum (**fred være med dig**). Domfældelse mellem stridende folk er en klar og obligatorisk handling, der bør følges og udføres på en passende måde. Du bør gøre dit yderste for at forstå de tilstedeværende folk. Desuden vil ingen få gavn af en rettighed, som ikke er ført ud i livet. Giv lige betydning til alle, og ens siddearrangementer for folk i din retssal, så at en indflydelsesrig person

ikke tænker på at benytte sig af sin status. Og en svag person vil ikke miste håbet om retfærdighed i din retssal. Sagsøgeren skal præsentere bevismateriale. Den sagsøgte skal tages i ed, hvis han har afvist og benægtet sagsøgerens påstand. De stridende parter kan vælge at indgå et forlig med hinanden. Dog, intet forlig er acceptabelt, hvis det gør en ulovlig ting lovlig eller vice versa. Hvis du fælder en dom en dag, men efter en gennemgang af den, den næste dag, finder, at du har begået en fejl, og at den rigtige dom ikke er hvad du gav, så genåbn sagen og afgiv den rigtige dom. Du bør forstå, at ved at vende tilbage til den rette dom, er meget bedre end at tillade sig at give efter

for usandhed. Prøv at forstå de forvirrende områder, hvor der ikke findes nogen tekst eller skrift til at underbygge dem, hverken fra Quranen eller Sunnah (profetens traditioner) og studer lignende kendelser, domme og sager, og efter opnåelse af den korrekte viden, vurder så dine sager. Vælg derefter den bedste dom i Guds øjne, og den, der er mest sandfærdig i dine øjne. Giv chancen for en sagsøger, som klager over en ting, som i øjeblikket ikke er til stede, ved at fastsætte et bestemt tidspunkt for ham til at bevise det. Hvis sådan en sagsøger producerer sit bevis, fæld så dommen i hans favør. Hvis ikke, så døm imod ham. Alle muslimer er troværdige,

for så vidt som hvad angår vidneudsagn, undtagen en person, som har fået pisk for at udføre en skamfuld handling i det islamiske samfund, eller en person, kendt for falsk vidnesbyrd, eller en person, som er enten en nær slægtning eller beslægtet langt ude med sagsøgeren. Gud skal nok tage sig af alle folks skjulte hemmeligheder og hjælpe dig (med at dømme), ved at sørge for beviser. Derudover må du ikke være bekymret, være intolerant,

eller beklage dig over stridende folk, ang. lovlige ting, hvor Gud vil belønne dig for din tålmodighed og er tilfreds med resultaterne. Hvis en person har en god og ren sjæl overfor Gud, så vil Gud (helt sikkert)

forbedre denne mands forhold til omverdenen." [\[108\]](#)

Enhver person i det islamiske samfund, uanset hans tro eller religiøse tilhørsforhold, position eller sociale status, har visse uforanderlige rettigheder, [som inkluderer følgende:](#)

1. Retten til at søge straf mod undertrykkere. En person kan sagsøge sin undertrykker hos domstolen.

2. Retten til en ligelig domsforhandling foran dommeren. Dette er baseret på en hadith af Guds budbringer (fvmh), hvor han instruerede Ali, [da denne blev overdraget stillingen som dommer:](#)

"Sandelig, Gud vil vejlede dit hjerte og binde din tunge (til sandheden). Når anklageren og forsvareren sidder foran dig, udsted ikke en dom for en, før du har hørt erklæringen fra den anden, som du hørte den første."

[\[109\]](#)

3. Retten til at blive regnet for uskyldig indtil bevist skyldig. Guds budbringer

(fvmh) sagde:

"Hvis folk bliver dømt ud fra deres påstande, vil du se folk, kræve andres blod og deres formue. Dog den sagsøgte skal aflægge en ed." [\[110\]](#)

Og i Baihaq's version af traditionen, er slutningen:

"Bevismaterialet skal føres af anklageren og en ed skal aflægges af den sagsøgte."

4. Retten til at bar mistanke ikke fratager den mistænkte hans behørig retsproces og specielle rettigheder. For eksempel må en mistænkt ikke blive tortureret på nogen måde, eller udsat for vold, grusomheder eller prøvelser, for at tvinge ham til at tilstå, Guds budbringer (fvmh) forbød dette, da han sagde:

"Gud frikender min Ummah (nation) fra det følgende: fejltagelse, forglemmelse og alt, hvad de er tvunget til at gøre." [\[111\]](#)

Den anden kalif, Omar bin al-Khattab erklærede: "En person er ikke

ansvarlig for sin tilståelse, hvis du påførte ham smerte eller skræmte ham eller fængslede ham (for at opnå en tilståelse)." [\[112\]](#)

5. Retten til, at kun den skyldige vil blive straffet for hvad, der er deres personlige ansvar. Dette betyder, at ingen skal holdes ansvarlig for andres fejl. Anklage, mistanke og straf skal begrænses til den skyldige person og ikke udvides til dennes familiemedlemmer. Gud, [Den Retfærdige siger i Quranen:](#)

(Den, der handler ret, gør det til fordel for sig selv, og den, der handler ondt, gør det til skade for sig selv. Din Herre gør ikke tjenerne uret.) [41:46](#)

Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Ingen bør tages (som skyldig) for forseelser begået af hans broder eller fader." [\[113\]](#)

(HISBAH) ANSVARS SYSTEM I ISLAM

Hisbah er det frivillige ansvarligheds system i Islam, hvorved en muslim påbyder det gode og forbyder det onde, for at håndhæve Shariahs love, og for at disiplinere dem, der begår synder offentligt, gør skamfulde gerninger og praktisere umoralske aktiviteter, såsom at sælge, reklamere for og handle med ulovlige ting, monopol på folks livsnødvendigheder, bedrag og mange andre illegale aktiviteter.

Dette bliver gjort for at implementere
Guds befaling i Quranen:

(I er det bedste fællesskab, der er
blevet frembragt for menneskene. I
påbyder det rette, forbyder det
forkastelige og tror på Gud.) 3:110

Ifølge dette system, fører forskere og
inspektører frivilligt tilsyn med den
offentlige lov og orden situation og
opretholdelsen af offentlige faciliteter
til beskyttelse af den enkelte mod
fysisk overlast på offentlige steder.

En muslim bør frygte ansvarlighed og
Guds straf, som i de mange
eksempler om dem, der var før os,
nævnt i Quranen:

(De af Israels børn, der var vantro, blev forbandet af David og Jesus, Marias søn. For de var opsætsige, og de begik overtrædelser. De forbød ikke hinanden noget forkasteligt, som de gjorde. Ulykkeligt var det, som de gjorde.) 5:78-79

I lyset af en hadith fra Guds budbringer (fvmh) er enhver person i det islamiske samfund påbudt at indtage en aktiv rolle i pligten til Hisbah, alt efter evne. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Enhver blandt jer, der ser en ond gerning, skal stoppe det med sin hånd. Hvis han ikke kan, bør han stoppe det med sin tunge...hvis han ikke kan, så bør han afsky det i sit

hjerte, og dette er den laveste grad af tro." [\[114\]](#)

At korrigere enhver kriminel handling eller fejl er ikke tilladt, hvis dette forårsager mere skade end gavn og er ensbetydende med en forværring af situationen. Man skal bruge visdom og takt, når man påbyder godt og forbyder ondt.

Guds budbringer (fvmh) udtrykker sig klart om menneskerettighederne i en enkelt veltalende sætning:

"Sandelig, jeres blod, jeres formue og jeres ære er helligt overfor hinanden, ligesom denne hellige dag, i denne hellige måned og i denne hellige by." [\[115\]](#)

De fleste af de menneskerettigheder, der er nævnt i deklARATIONER falder ind under førnævnte erklæring, som blev fremsagt under afskedspilgrimstalen af Guds budbringer (fvmh) til den største forsamling af muslimer på daværende tidspunkt. Islams love og vedtægter blev givet for at bevare og forsvare rettighederne , og for at tage sig strengt af overtrædere.

ISLAMISK DEKLARATION OM MENNESKERETTIGHEDER [\[116\]](#)

Det følgende er en deklARATION, udstedt i Kairo, omhandlende menneskerettigheder i Islam. Det er værd at bemærke, at rettighederne nævnt i deklARATIONEN kun er vejledende og generelle regler, siden

pligter og rettigheder, ifølge Islam, har forbindelse med hinanden, som ringe der støtter hinanden. De generelle principper og reglerne for menneskerettigheder i Islam er inddelt i to forskellige kategorier, og yderligere i underkategorier. Derfor vil vi kun opsummere det, siden skildringen af detaljerne vil blive meget langvarig. Man kan alligevel roligt sige, at Islam kom for at sikre alle de menneskelige rettigheder, og for at gøre mennesker lykkeligere i dette liv, såvel som i det hinsides.

Jeg begynder i Guds Navn, Den Godgørende, Den Barmhjertigste.

Gud erklærer i Quranen:

(I mennesker! Vi skabte jer af mand og kvinde, og Vi gjorde jer til folkeslag og stammer, så i kunne genkende hinanden. Den fornemste af jer i Guds øjne er den af jer, der er mest gudfrygtig. Gud er vidende og indsigtfuld.) 49:13

Medlemslandene i: The Islamic Congress Organization, har fuld tiltro til Gud, Skaberen af alle skabninger, Skænkeren af alle gaver. Han, Som skabte mennesket i den bedste form og skikkelse og ærede ham. Gud har betroet mennesket at bygge, reformere og vedligeholde det land, Han (Gud) skabte. Gud betroede mennesket at rette sig efter de guddommelige lærdomme og pligter

og gjorde alt i himlen og på jorden i menneskets tjeneste.

Troende på budskabet fra Mohammed (fvmh), der var overdraget Vejledningen og den Sande Religion, som en barmhjertighed for menneskeheden...en befrier for alle trælbundne folk, tilintetgørelsen af alle tyranner og arrogante folk. Guds budbringer (fvmh) bekendtgjorde virkelig lighed blandt alle folk. Der er ingen fortrinsret for en person over en anden person med undtagelse af fromhed. Guds budbringer (fvmh) ophævede alle forskelle mellem folk, som den Almægtige Gud skabte fra en enkelt sjæl.

Baseret på den rene monoteistiske tro, som Islam er bygget på, hvor hele menneskeheden er påkaldt og inviteret til at tilbede ingen anden end Gud, og ikke at knytte noget andet til Guds tilbedelse, og ikke sætte rivaler ved siden af Gud, som skal tilbedes. Denne monoteistiske tro er den, der lagde det virkelige fundament for folks frihed, værdighed og integritet, og bekendtgjorde menneskets frihed fra at være slave af et andet menneske.

Baseret på, hvad det evige islamiske Shariah frembragte for mennesket, med hensyn til beskyttelsen af tro, religion, sjæl, forstand, ære og afkom. Også baseret på, at den islamiske Sharia er omfattende og

moderat i alle kendelser og domsafgørelser, hvor både de sjælelige og materielle anliggender er mirakuløst i harmoni med hinanden, og hvor hjertet (følelserne) og hjernen (forstanden) begge er respekteret og æret.

For at understrege de vigtige kulturelle og historiske roller, som den islamiske Ummah (nation) har spillet gennem hele menneskets historie på jorden, da Gud gjorde denne Ummah til den bedste af alle nationer. Han (Gud) lod

Menneskeheden arve en balanceret, stabil og international civilization og kultur, som forbinder denne verden og den næste. Denne Ummahs

(nations) arv forbinder videnskab med tro. Der er et håb om, at denne Ummah vil spille en betydningsfuld rolle i vejledningen af den devierede menneskehed. Sidstnævnte er gået tabt, hvilket kommer til udtryk i konkurrencen mellem de forskellige tendenser og udviklinger. Islam tilbyder løsninger på problemerne i den materialistiske, devierede civilization.

I anerkendelse af de menneskelige bestræbelser i forbindelse med de menneskerettigheder, der beskytter mennesket mod dårlig behandling, krænkelse og mishandling, og med sigte på fremhævelsen af menneskets frihed og hans ret til et bedre og anstændigt liv og levevilkår, bør

disse stemme overens med islamisk Shariah. Vi har belyst at, til trods for de store fremskridt, som menneskeheden har opnået på det materielle plan, er der stadig, og vil altid være et stort behov for en spirituel hjælp, der er baseret på tro, for at støtte disse store opnåelser, der er kommet til udtryk i den moderne civilization. Der er et behov for dette, for oprigtigt at beskytte de menneskelige rettigheder i samfundet.

Vi tror, ifølge Islam, at de fundamentale rettigheder og almindelige privilegier er en uadskillelig del af det islamiske trossystem og religion. Indledningsvis har ingen ret til at

hindre dem, hverken fuldstændigt eller delvist. Vi tror også, at ingen har ret til hverken at krænke disse rettigheder eller ignorere dem. Disse grundlæggende rettigheder er guddommelige og himmelske, blevet åbenbaret til Guds profeter i alle de hellige Skrifter. Faktisk overdrog Gud dette hverv til den sidste af Hans profeter til menneskeheden, Mohammed (fvmh), som fuldførte kaldet og budskabet fra alle tidligere profeter og budbringere, ligeledes med disse væsentlige rettigheder. At følge disse rettigheder er en form for tilbedelse, hvor ligegyldighed overfor sådanne rettigheder eller overtrædelse af dem, er en ond handling, ifølge Islam. Hver enkelt er ansvarlig for at

fastholde disse rettigheder. Samlet er også Ummahen (**nationen**) ansvarlig for disse rettigheder. Baseret på det foregående, **erklærer**

medlemslandene i: The Islamic Congress Organization, **følgende:**

ARTIKEL ET

Hele menneskeheden er som en stor familie. De er alle fælles om at være Guds tjenere og børn af profeten Adam. Alle er lige, hvad angår menneskelig værdighed og ære .Alle mennesker er også lige, hvad angår ansvar. Ingen race, farve, sprog, køn, trossystem, politiske tilhørsforhold, sociale status eller noget andet, kan benyttes som faktor til at adskille dem. Den sande og sunde tro, er den

eneste forsikring og garanti for at sikre væksten af denne menneskelige integritet og ophævelsen af raceskel.

De bedste mennesker er de bedste overfor alle. Ingen har fortrinsret overfor andre, undtagen hvad angår fromhed (**retskaffenhed**) og gode gerninger.

ARTIKEL TO

Livet er en gave fra Gud. Det er en garanteret ret for ethvert menneske. Alle samfundets medlemmer, og alle stater og lande, skal gøre deres yderste for at beskytte denne ret mod alle former for angreb. Intet liv må tages uden en tilbørlig lovlig grund.

Det er ulovligt at bruge midler, som udrydder den menneskelige race.

Bevarelsen og beskyttelsen af menneskeliv er en juridisk pligt.

Menneskets fysiske sikkerhed skal respekteres. Ingen har ret til at gøre angreb på denne sikkerhed. Heller ingen har ret til at krænke denne sikkerhed, uden en juridisk årsag. Det er op til staten at sikre denne rettighed.

ARTIKEL TRE

Ved brug af magt, eller i tilfælde af væbnet kamp, er det ulovligt at dræbe dem, der ikke tager del i den aktuelle kamp. Ældre mennesker, kvinder, børn, sårede og de syge har alle ret til

behandling. Krigsfanger har ret til føde, tag over hovedet og beklædning. Det er ulovligt at lemlæste ligene af krigens ofre. Krigsfanger skal udveksles. Familier, som er blevet separeret fra

hinanden, på grund af krige, er berettigede til genforening.

Det er forbudt at fælde træer (eller rykke træer op med rode), ødelægge afgrøder og malkekvæg og dyr, og ødelægge fjendens bygninger og andre civile faciliteter, ved at beskyde eller springe dem i luften o.s.v.

ARTIKEL FIRE

Ethvert menneske er berettiget sin integritet, sin ære og sit omdømme, både i levende live og efter døden. Staten og samfundet skal beskytte de afdøde og begravelsespladserne.

ARTIKEL FEM

Familien er kernen i samfundet. Ægteskabet er grundlagt for opbygningen af familien. Mænd og kvinder er berettigede til ægteskab. Der bør ikke sættes restriktioner, der forhindrer ægteskab, baseret på race, farve eller nationalitet.

Samfundet og staten skal fjerne alle forhindringer for ægteskab. Desuden bør de forsøge at gøre det nemt og beskytte og vise omsorg for familien.

ARTIKEL SEKS

Kvinder er lig mænd, med hensyn til menneskelig integritet og ære. Hun er berettiget lige rettigheder og pligter. Hun er berettiget til sin egen civile personlighed, økonomiske uafhængighed, og hun har ret til at bibeholde sit navn og efternavn.

Manden skal tage sig alle familiens økonomiske behov og sørge for familiens varetægt og beskyttelse.

ARTIKEL SYV

Ethvert barn har rettigheder overfor sine forældre, samfundet og staten, til varetægt (**forældremyndighed**), omsorg, uddannelse og moralsk

omsorg. Fosteret og moderen har også krav på speciel omsorg.

Forældre og værger har ret til at vælge den form for opdragelse, de foretrækker for deres børn. Dog må børnenes interesser og fremtid tages i betragtning, i lyset af moral og Shariahs værdier og principper.

Forældre har deres egne rettigheder overfor deres børn. Slægtninge har også deres egne indbyrdes rettigheder, i overensstemmelse med Shariahs love og principper.

ARTIKEL OTTE

Hver enkelt har ret til at praktisere sine rettigheder og forøve sine forpligtelser. Hvis den enkelte ikke

længere er i stand til at praktisere sine rettigheder, helt eller delvist, bliver en Wali (væрге) udpeget i stedet.

ARTIKEL NI

Uddannelse er en ret givet til alle, og at søge uddannelse er en pligt. At tilbyde og stille uddannelse til rådighed er en pligt, som påhviler samfundet og staten. Staten skal sikre sig midlerne til uddannelse og garantere et stort udvalg af undervisningstilbud, for at tjene samfundsmedlemmernes interesser og velfærd. Uddannelse bør også gøre mennesket i stand til at lære om Islam (som en religion og levemåde) og om universet, og hvordan man

benytter de materialistiske midler til menneskehedens gavn og velfærd.

Ethvert menneske er berettiget til rettigheder fra de forskellige undervisnings sektorer, så som familien, skolen, universitetet, medierne o.s.v. De skal tilbyde passende verdslig og religiøs uddannelse og træning på en integreret og balanceret måde, der vil styrke personens personlighed og hans tro på den Almægtige Gud, samt hans respekt for menneskets rettigheder og pligter.

ARTIKEL TI

Mennesket skal følge og adlyde Islam (underkaste sig Gud). Dette er den naturlige, instinktive religion, der er

åbenbaret til alle Guds budbringere. Derfor har ingen ret til med magt at tvinge dem til at gøre noget i strid med deres natur. Desuden har ingen ret til at udnytte ens fattigdom, svagheder eller uvidenhed, for at skifte hans religion, eller gøre ham til ateist.

ARTIKEL ELLEVE

Mennesket er født frit. Ingen har ret til at gøre ham til slave, ydmyge ham, besejre eller udnytte ham. Der bør ikke være nogen form for slaveri, undtagen "slaveri" overfor den Almægtige Gud. Alle former for kolonialisme og imperialisme er fuldstændig bandlyst. Kolonialisme er den værste form for slaveri.

Lidende folk har ret til at frigøre sig fra kolonialisme. Sådanne folk har ret til at bestemme deres egen skæbne.

Alle andre folk skal støtte den retfærdige grund til kamp mod alle former for kolonialisme og besættelse af alle typer. Alle folk har ret til at bevare deres selvstændige stat og personlighed og have kontrol over deres naturrigdomme.

ARTIKEL TOLV

Ethvert menneske har ret til at bevæge sig frit omkring og at vælge en passende bolig for sig selv, indenfor hans eget land eller stat, eller endda udenfor hans land. Dog, hvis en person ikke er i sikkerhed (i hans eget land), har han ret til at søge

asyl i et andet land. Det land, som giver ham asyl, skal beskytte en sådan person, med mindre årsagen til denne asyl involverer en forbrydelse.

ARTIKEL TRETEN

Staten og samfundet skal sikre arbejde for enhver duelig person. Hver enkelt har friheden til at vælge det mest passende job, der garanterer hans interesser, og samfundets interesser. En arbejder skal nyde denne ret i tryghed og

sikkerhed, og have socialforsorgens forsikringer og garantier. En arbejder skal ikke blive tildelt arbejde, som han er ude af stand til at udføre. En arbejder må ikke tvinges mod hans vilje til at gøre visse ting. En arbejder

må ikke udnyttes eller skades. En arbejder, uden skelnen til, om det er mand eller kvinde, er berettiget til en rimelig (fair) løn. Der bør ikke være forsinkelser i lønudbetalingen. En arbejder skal have en (årlig) ferie, forfremmelser, opmuntringer og ethvert (penge) beløb, som er hans ret. En arbejder er påbudt at vie sin tid og indsats til sit job, på den mest perfekte måde. I tilfælde af en strid mellem arbejderen og arbejdsgiveren, må staten gribe ind, for at løse sådanne uoverensstemmelser, udøve retfærdighed og tvinge de stridende parter til at acceptere den retfærdige dom uden partiskhed.

ARTIKEL FJORTEN

Enhver har ret til en ærlig og lovlig indkomst. Det er ikke tilladt at monopolisere varer, snyde eller nogen former for bedrag, der skader ham selv og andre. Heller ikke åger (renter) er tilladt. Faktisk er alle ovenstående ting juridisk forbudte.

ARTIKEL FEMTEN

Enhver er berettiget til lovlig ejendomsret. Derudover at nyde ejendomsretten, forudsat at det ikke er til skade for ens egen sjæl eller andre af samfundets medlemmer, eller samfundet som helhel. (Privat) ejendomsret må ikke fjernes, undtagen hvis det er i det offentliges interesse, og mod en øjeblikkelig og retfærdig erstatning. Ingen

konfiskation af formue (eller ejendom) må udføres uden en legal og lovlig grund.

ARTIKEL SEKSTEN

Enhver er berettiget til at drage fordel af hans aktuelle materielle frembringelser, litterære produktion, kunstneriske frembringelser eller tekniske produktion. Hver enkelt er også berettiget til at beskytte sine litterære eller økonomiske interesser, der er resultatet af hans frembringelser, forudsat at disse frembringelser ikke strider mod Shariahs love.

ARTIKEL SYTTEN

Enhver er berettiget til at bo i et rent miljø, med hensyn til forurening og moralsk korruption. Et sådant miljø skal give den enkelte lov til moralsk at opbygge sin karakter. Både samfundet og staten skal sikre og sørge for denne rettighed til den enkelte.

Samfundet og staten skal forsyne hver enkelt med en passende sundhedspleje og socialforsorg, ved at stille alle offentlige faciliteter til rådighed indenfor de disponible midler.

Staten skal sørge for rimelige levevilkår for de enkelte, og dem, som er dem undergivet. Denne rettighed omfatter logi, rimelig og

passende beklædning, passende uddannelse, sundhedsvæsen og alle andre nødvendige og fundamentale behov.

ARTIKEL ATTEN

Enhver er berettiget til et liv i sikkerhed i samfundet, hvad angår ham selv, religion og tro, familiens ære, værdighed og familiens medlemmer, og hans økonomiske ejendele.

Enhver er berettiget til uafhængighed i sine egne affære, hvad angår bolig, familie, økonomi og kommunikation. Det er ikke tilladt at spionere eller holde andre under opsyn. Det er ikke tilladt at bagtale andre. Desuden må

alle beskytte individet mod alle ulovlige antydninger.

Huse og boligers privatliv, overtagelse af privatboliger skal være med beboernes tilladelse.

Privatboliger må ikke ødelægges (**nedrives**), konfiskeres eller beboerne sættes på gaden uden nogen legal årsag.

ARTIKEL NITTEN

Alle enkeltpersoner – både herskeren og folket – bør have lige juridiske rettigheder.

Hver enkelt have adgang til at søge domskendelser for deres retssager.

Forbrydelser og straf er baseret på Shariah påbud.

Enhver anklaget er uskyldig, indtil bevist skyldig. En retfærdig proces er nødvendig, med forsikring om uindskrænket (selv)forsvar.

ARTIKEL TYVE

Ingen må arresteres eller få begrænset sin frihed, forvises eller straffes uden tilstrækkelig retslighed. Ingen må udsættes for fysiske eller psykologiske plager eller nogen som helst form for ydmygende behandling. Ingen må udsættes for medicinske eksperimenter uden hans tilsagn, forudsat at det ikke er til skade for hans helbred. Derudover er det ikke tilladt at bemyndige de udøvende myndigheder til at udstede exceptionelle love.

ARTIKEL EN OG TYVE

Det er forbudt at tage nogen som helst som gidsel, på nogen som helst måde, og af nogen som helst årsag.

ARTIKEL TO OG TYVE

Enhver er berettiget til at udtrykke sin mening, hvis det ikke modsiger Shariahs love og principper.

Enhver er berettiget til at påbyde godt og forbyde ondt, i overensstemmelse med Shariahs love og principper.

Medier og information er vital for samfundet. Medierne må ikke blive udnyttet, eller misbrugt, eller brugt til angreb på Guds profeters værdighed, eller brugt til at praktisere umoralske eller fordærvende ting. Desuden , alle

stridspunkter, som fremkalder adskillelser indenfor samfundet, moralsk forfald, farlige tilstande eller vantro , er også forbudte.

Det er ikke tilladt at avle nationalt had eller sektvæsen eller nogen anden form for diskrimination.

ARTIKEL TRE OG TYVE

Formynderskab er et betroet hverv, som ikke må forrådes. Dette er fuldstændig forbudt, for at sikre de grundlæggende menneskelige rettigheder.

Enhver er berettiget til at tage del i den almene forvaltning af sit land, enten direkte eller indirekte. Ligeledes er enhver berettiget til

offentlige embeder, baseret på Shariahs love og vedtægter.

ARTIKEL FIRE OG TYVE

Alle rettigheder og privilegier nævnt i denne erklæring, skal forstås indenfor rammerne af Shariahs love og principper.

ARTIKEL FEM OG TYVE

Shariahs love og principper er den eneste kilde til fortolkning og afklaring af enhver artikel i denne deklARATION.

Kairo , 14 Muharram, 1411 H
(islamisk kalender)

Svarende til: 5/8 – 1990

Accepten af og fastsættelsen af ovenstående rettigheder er den korrekte vej til grundlæggelsen af et sandt islamisk samfund, **som kan beskrives på følgende måde:**

Et samfund, der er bygget på retfærdighedsbegrebet...ingen er hævet over andre, hvad angår herkomst, race, farve eller sprog. Mennesket skal være sikret mod undertrykkelse, ydmygelse og slaveri. Gud, **Skaberen har hædret mennesket over hele skabelsen:**

(Vi har hædret Adams børn. Vi bærer dem af sted på fastlandet og havet, og Vi forsørger dem med de gode ting. Vi har begunstiget dem frem for

meget af det, som Vi har skabt.)

17:70

Et samfund, hvis rødder er et stærkt familiesystem. Familien tjener som dens kerne og grundlag. Dette medfører stabilitet og fremgang. Gud siger i Quranen:

(I mennesker! Vi skabte jer af mand og kvinde...) 49:13

Et samfund, hvor herskeren og folket er lige overfor Shariah (islamisk retsvidenskab). Siden Shariah er guddommelig bestemt, er ingen diskrimination tilladt i sådan et samfund.

Et samfund, hvor autoritet og magt er et betroet hverv, som lederen

overtager for at opnå mål, indenfor rammerne af Shariah.

Et samfund, hvor hver enkelt har troen på, at Den Almægtige Gud er den virkelige Ejer af hele skabelsen, og alt i Hans skabelse tjener til nytte for alle Guds skabninger. Alt, hvad vi har, er en gave, og skænket af Gud, uden at nogen har mere ret end andre.

Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:

(Alt, hvad der findes i himlene og på jorden, har Han sat i jeres tjeneste. Deri er der tegn for folk, der vil besinde sig.)45:13

Et samfund, i hvilket alt, **der omhandler offentlige affærer er baseret på princippet:** konsultationer.

Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:

(der lytter til deres Herre og holder bøn! Hvis sag kommer til rådslagning iblandt dem! Der giver bort af det, som Vi forsørger dem med!) 42:38

Et samfund, der tilbyder lige muligheder for alle, alt efter færdigheder og potentiale. Disse skal stå til regnskab overfor deres "Ummah" vedrørende deres ydelser i denne verden, og overfor deres Skaber i det hinsides. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Enhver af jer er en hyrde og er ansvarlig for dem under jer. En leder er en hyrde, og er ansvarlig for sin befolkning. En mand er en hyrde for

sin familie, og er ansvarlig for dem. En kvinde er en hyrde i sin mands hjem, og hun er ansvarlig for hvem, der er under hendes varetægt. En tjener er en hyrde for sin herres formue, og er ansvarlig for hvad, der er under hans varetægt. Hver af jer er en hyrde, og hver af jer er ansvarlig for hvad, der er under jeres varetægt."

[\[118\]](#)

Det er et samfund, hvor både lederen og folket er lige overfor domstolene under retsprocesser.

Det er et samfund, hvor hver person genspejler hele Ummahens (nationens) samvittighed. Alle har ret til at lægge sag an mod enhver kriminel, der har begået en

forbrydelse mod den almene befolkning. Han kan anmode om støtte fra andre undervejs, og det er en pligt for alle vidnerne til forbrydelsen at hjælpe ham, og ikke vige tilbage under retssagen.

Menneskerettighederne i Sharia (islamisk retsvidenskab) er karakteriseret ved:

- a. Menneskerettigheder, ifølge islamisk Shariah, er guddommelige. De stammer ikke fra andre mennesker, som er under indflydelse af luner, lyster (ønsker), interesser og personlige ambitioner.
- b. Menneskerettigheder sættes i forbindelse med den islamiske religion og trossystem. De er

beskyttede og bevarede gennem guddommelig dom. Derfor, er enhver krænkelse af disse rettigheder, først og fremmest, en krænkelse af Guds vilje, og medfører straf i det hinsides, såvel som verdslig straf.

c. Disse menneskerettigheder er omfattende og svarer til menneskets natur. De passer til det menneskelige instinkt og er i overensstemmelse med hans svaghed, styrke, fattigdom, rigdom, værdighed og ydmygelse.

d. Disse menneskerettigheder er anvenlige overfor alle folk under islamisk juridiktion, uanset farve, race, religion, sprog eller social status.

e. Disse menneskerettigheder er konstante. De kan ikke bøjes på noget tidspunkt eller sted, og under nogen som helst omstændigheder. Hverken enkeltpersoner eller samfundet kan forandre disse menneskerettigheder.

f. Disse rettigheder er tilstrækkelige til at etablere et samfund, der tilbyder hver enkelt et tilfredsstillende og værdigt liv. Disse rettigheder er en barmhjertighed fra den Almægtige Gud, alle verdeneres Herre, og de er i det hele beregnet for hele menneskeheden.

Menneskerettigheder tjener også til at bevare menneskehedens politiske, sociale, moralske og økonomiske rettigheder.

g. Og Alligevel er menneskerettigheder begrænset og ikke absolutte. Disse rettigheder er forenelige med de grundlæggende Shariah love og principper. De er ikke skadelige for samfundets interesser og velfærd. For eksempel er menings-og ytringsfrihed garanteret enhver. Alle er berettiget til at tale åbent og sige sandheden uden tøven. Alle har ret til at tilbyde andre et rimeligt råd, så længe dette råd er i offentlighedens interesse. Råd kan gives både på de verdslige og de religiøse områder. Der er dog visse restriktioner, som ikke må overskrides ... ellers vil resultatet være en kaotisk situation i samfundet.

Følgende er nogle af disse restriktioner:

Friheden til en objektiv dialog bør baseres på visdom og gode råd. Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:

(Kald til din Herres vej med visdom og smuk formaning! Og du skal strides med dem på en endnu smukkere måde! Din Herre ved bedst, hvem der har forvildet sig bort fra vejen til Ham, og Han ved bedst, hvem der er retledte.) 16:125

Hold for enhver pris fast på de væsentligste principper indenfor den islamiske tro, som troen på Guds eksistens, realiteten af Budskabet fra Guds budbringer (fvmh) og andre beslægtede spørgsmål.

At undgå at bruge denne frihed på en måde, der er anstødelig overfor andre ... hvad enten fornærmelsen er verdslig eller religiøs, så som bagvaskelse af folk, skandalisering af dem og afsløring af deres hemmeligheder. Sådanne ulovlige handlinger vil sprede fortræd og ondskab blandt folk i det islamiske samfund. **Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:**

(De, som helst ser skamløsheden brede sig blandt dem, der tror, de har en pinefuld straf i vente, i denne verden såvel som den hinsidige. Gud har viden, men i har ingen viden.)

24:19

MISFORSTÅELSER OMKRING MENNESKE-RETTIGHEDER I ISLAM

Følgende er nogle af de bemærkelsesværdige misforståelser omkring religionen Islam og dens principper ang. menneskerettigheder. Man bør være opmærksom på, at de fleste af beskyldninger mod Islam også kan rettes mod Jødedommen, Kristendommen og andre religioner, siden de har religiøse regler, der anses for uacceptable i den moderne sekulære livstil. Vores forsvar her drejer sig alene om islamiske principper, siden Islam er frikendt, og fri fra de usandheder og uretfærdigheder begået i andre religioners navn, og som har spillet

en stor rolle i de tilbageslag, der førte til moderne sekularisme. Der har aldrig været nogen konflikt i Islam mellem religion og rationel videnskab og udvikling indenfor rammerne af tro på Skaberen, Hans budbringere og Hans åbenbarede Lov.

FØRSTE MISFORSTÅELSE:

Nogle påstår, at den islamiske lov indskrænker væsentlige friheder, og er uforlignelig med verdens avancerede civilizationer, med deres moderne begreber om menneskerettigheder.

Svar på misforståelsen om Shariah
(islamisk lov)

Disse udbredte misforståelser er blevet delvist omtalt i forordet. Det skal her bemærkes, at muslimer tror, at islamisk lov er et komplet og omfattende sæt af levereregler, fuldt anvendelige, og dens principper og love er passende til enhver tidsalder, sted eller folk. Virkelig frihed er, at være fri for at være underordnet undertrykkelse, hvad enten det stammer fra ens egen egoistiske ønsker, eller fra et oligarisk eller hierarkisk styre. Den værste form for underdanighed er at tilbede andre ved siden af den Eneste Herre, Skaber og Opretholder (af livet). Islam accepterer ikke frihed for et udsvævende menneske, som tror, at han kan gøre lige, hvad han ønsker,

lige meget hvad. Islam er ikke kun en religion omhandlende det spirituelle bånd mellem en person og hans Herre og Skaber, men inkluderer også verdslige befalinger fra Gud, Den Vise, omhandlende alle livsområder. Islam organiserer forholdet mellem mennesket og hans Skaber, lige såvel som forholdet mellem mennesket og samfundet og andre folkeslag og nationer. Ulig Jødedommen, er Islam universel, og er ikke begrænset til en specifik race eller folk. Selvom Kristendommen hævder, at den er universel, er den tilsyneladende kommet bort fra den vej, der blev åbenbaret til Jesus (fvmh), der sagde, som rapporteret af kristne:

"Jeg er ikke udsendt til andre end de fortabte får af Israels hus." [\[119\]](#)

Det er også rapporteret, at Jesus skulle have sagt til sine tolv disciple, der var valgt for at svare til de tolv jødiske stammer.

Disse tolv sendte Jesus ud og bød dem og sagde: "Gå ikke ud på hedningeres veje, og ikke ind i samaritaneres byer! Gå hellere til de fortabte får af Israels hus." [\[120\]](#)

Islams profet (fvmh) er sendt som en barmhjertighed for hele menneskeheden. Gud, [Den Ophøjede erklærer i Quranen:](#)

(Kun af barmhjertighed mod alverden har Vi sendt dig ud.) 21:107

Den islamiske Shariah består af to sider. Den ene side inkluderer tro, forskellige former for tilbedelse og lovene, der er konstante, aldrig undergivet forandringer, uanset forskelle i tid og sted. For eksempel Salah (bøn) i Islam er et ritual, der har standard specificationer:

recitationer fra den Majestætiske Quran, bøjninger og knælen, hvad enten det er i Nigeria eller Arabien eller Indonesien. Ligeledes har Zakah (obligatorisk almisser) standardiserede og uforanderlige takster og beløb for forskellige formuekatagorier.

Arvelove er fastsatte, og ingen i samfundet har ret til at modificere dem til egen fordel eller af trods.

Disse permanente love forstærker den

grundlæggende lighed mellem alle mennesker, siden de er grundlæggende ens, hvor end man bor. Den anden side i den islamiske Shariah er love specielt dem, som regulere forholdet mennesker imellem, og mellem andre folk og nationer. Disse er generelle, hvor detaljerne er overladt til at blive tillempet de konstant

skiftende behov i samfundet. Sådanne regler og vedtægter kan ændres og tilpasses indenfor de generelle rammer. Disse forandringer eller modificationer skal dog overvåges af specialister og jurister, der har et godt kendskab til principperne indenfor islamisk lov og alle udviklingerne i dagens samfund. Princippet med

konsultation (**Shura**) er et eksempel. Dette er nævnt i den Majestætiske Quran i generelle vendinger, uden at detaljere teknikken i det. Quranen har ikke givet nogen bindende informationer, der forklarer nøjagtig, hvordan man anvender og gennemføre Shura i det islamiske samfund, selvom profetens (**fvmh**) Sunnah giver nogle retningslinier. Dette smidige karaktertræk tillader de islamiske lærde at fortolke Shura's detaljer til at tjene behovet i enhver tidsalder og sted. Hvad der er anvendelig for en generation eller et samfund, kan anvendes af en anden, med mindre forandringer, alt efter tidens behov. Denne fleksibilitet

illustrerer gyldigheden , omfanget og den universelle spændvidde i Islam.

ANDEN MISFORSTÅELSE

Nogle, som ikke kender de grundlæggende sandheder om Islam! Om det så er pseudo-lærde, orientalister eller islams fjender, hævder at Islam ikke respekterer de juridiske rettigheder for ikke-muslimer i den islamiske stat.

Svar på misforståelsen ang. ikke-muslimers rettigheder:

Den islamiske Shariah foreskriver et anderledes sæt af forpligtelser og rettigheder for de ikke-muslimske indbyggere i det islamiske samfund. Det kan være tilstrækkeligt som

modbevis mod denne misforståelse at citere den generelle kendelse, [nævnt i bøger om islamisk retsvidenskab](#):

"Ikke-muslimer er berettigede til det, som muslimer er berettigede til. De er også forpligtet til at gøre, hvad muslimer er forpligtet til." Dette er den generelle regel, og fra denne udspringer de retfærdige og rimelige love, der giver de ikke-muslimske indbyggere i en islamisk stat, deres ret til sikkerhed, privateje, religiøse skikke ([ceremonier](#)) o.s.v.

Islam tillader religiøse diskussioner og dialoger med ikke-muslimer, og befaler muslimer at gøre brug af de bedste metoder i enhver diskussion eller dialog med ikke-muslimer. Gud,

den Ophøjede og Majestætiske erklærer i Quranen:

(Med Skriftens folk skal i kun strides på den pæneste måde, undtagen med dem af dem, der handler uret, **og sig:** "Vi tror på det, der er blevet sendt ned til os, og ligeledes på det, der er blevet sendt ned til jer. Vores Gud og jeres Gud er en, og til Ham overgiver vi os.") 29:46

Gud tiltaler dem af anden tro og religion, **sigende i Quranen:**

(Sig! "Hvad mener i om det, som i påkalder foruden Gud? Vis mig, hvad de har skabt af jorden! Eller har de nogen andel i himlene? Bring mig et skrift forud for dette eller det mindste

spor af viden,hvis i siger sandheden!") 46:4

Islam forbyder brug af tvang til at konvertere folk fra andre religioner, som erklæret i et vers i Quranen:

(Hvis din Herre ville, troede alle på jorden. Vil du tvinge menneskene til at tro?) 10:99

Både Quranen og Sunnah (profetens traditioner) illustrerer at, religionsfrihed er tilstede for medlemmerne af samfundet under islamisk Shariah. Den muslimske historie har talrige eksempler på den tolerance, der blev vist ikke-muslimer under islamisk styre, hvor mange andre samfund var intolerante mod

muslimer, ja endda mod deres egne folk.

Muslimer skal handle med retfærdighed mod alle andre mennesker, der ikke har startet fjendskab mod muslimerne. Gud erklærer i Quranen:

(Gud forbyder jer ikke at være venlige og handle retfærdigt mod dem, der ikke bekæmper jer i religionen, og som ikke har fordrevet jer fra jeres boliger. Gud elsker dem, der handler retfærdigt.) 60:8

Dem, der fører krig mod Islam, viser fjendskab og tvinger muslimer i eksil, har en anderledes behandling, ifølge Islam. Gud, den Ophøjede erklærer i Quranen:

(Gud forbyder jer kun at tage dem til venner, der har bekæmpet jer i religionen og fordrevet jer fra jeres boliger eller hjulpet til med at fordrive jer. Hvis nogen tager dem til venner, handler de uret.) 60:9

Vekselvirkningen mellem muslimer og ikke-muslimer er baseret på en hjertelig og retfærdig optræden. Kommercielle forretninger er tilladt med indbyggere og ikke-boende ikke-muslimer i det islamiske samfund. En muslim må spise maden fra Jøder og Kristne. En muslimsk mand må ægte en jødisk eller kristen kvinde, som vil blive forklaret herunder. Vi må huske, at Islam giver speciel opmærksomhed og betydning

til familien. Gud, den Ophøjede
erklærer i Quranen:

(I dag er de gode ting jer tilladt, den føde, som de, der har fået Skriften, spiser, er tilladt for jer, og jeres føde er tilladt for dem. Tillige de ærbare kvinder blandt de troende såvel som de ærbare kvinder blandt dem, der har fået Skriften før jer, hvis i giver dem deres løn som ærbare mænd og ikke for at bedrive utugt og tage jer elskerinder. Hvis nogen fornægter troen, vil hans værk være forspildt, og i det hinsides vil han være blandt de fortabte.) 5:5

TREDIE MISFORSTÅELSE

Nogle påstår, at de islamiske straffemåder (**Hudood**) er grusomme

og barbariske, og at de overtræder menneskerettighederne.

Svar på misforståelsen ang. Hudood
(foreskrevne straffe)

Alle samfund har et straffesystem for alvorlige forbrydelser. Det moderne system bruger langvarige fængselsstraffe, men mange eksperter indenfor kriminalforsorgen har observeret, at fængselsstraffe ikke er noget vellykket afskrækkende middel, og at det som regel efterlader en følelse af tab og af, at ingen har brug for den kriminelle person. Det efterlader også ofte en stærk følelse af vrede mod systemet, der bliver opfattet som uretfærdigt. Ofrene (for forbrydelsen) føler også ofte, at der

ikke er sket virkelig retfærdighed.

Der eksisterer mange meningsudvekslinger omkring, hvad der er passende og egnede fængselsstraffe. Vi må heller ikke glemme udgifterne til opretholdelsen af et kæmpestort fængselssystem med tilhørende faciliteter.

Til at begynde med, må vi nævne, at straffesystemet i Islam er en integreret del af hele det retfærdige og rimelige islamiske livssystem, der tillader lige muligheder og sørger for alle indbyggernes velfærd, og derved ikke giver noget påskud for kriminel aktivitet.

Forbrydelser i Islam er opdelt i to kategorier:

1) Forbrydelser, der har foreskrevne straffe, ifølge Shariah lovene. Disse forbrydelser omfatter frafald og blasfemi, mord og (uagtsomt) manddrab, overfald, utugt og ægteskabsbrud, røveri, tyveri, drikning af alkohol eller berusende midler (herunder narkotika), falsk anklage for ægteskabsbrud og andre umoralske handlinger, angreb på folk o.s.v.

2) Forbrydelser, der ikke har skarpt afgrænsede straffe, ifølge Shariah lovene. De retslige myndigheder fastsætter straffene for disse forbrydelser, alt efter muslimers og det islamiske samfunds offentlige interesser. Disse straffeformer kaldes "TA'ZEER" (reprimander).

Forbrydelser, der har fastsatte straffe, ifølge Shariah lovene, er yderligere inddelt i to kategorier. Den første kategori refererer til det, som involverer offerets personlige rettigheder, såsom mord, uagtsomt manddrab, overfald og bagvaskelse (**ærekrænkelser**). Straffen for disse lovovertrædelser kan reduceres, hvis sagsøgeren lader anklagen falde, eller han kan acceptere blodpenge i tilfælde af mord, uagtsomt manddrab og overfald. Den anden kategori refererer til straffene for overtrædelse af Guds befalinger og andre foreskrevne Shariah påbud. Disse forbrydelser omfatter, drikning af alkohol, utugt og tyveri. Straffe for disse forbrydelser, når de først er

kommet for myndighederne og bekræftet, kan ikke droppes, selv hvis sagsøgeren lader anklagen falde.

Reglerne for anvendelsen af HUDOOD (dødsstraf og korporlig straf) i den islamiske Shariah, er for sikre retfærdighed. For eksempel, er disse straffe kun anvendelige overfor forbrydelser, der alvorligt krænker de fem væsentligste nødvendigheder i et menneskes liv (religion, liv, forstand, ære og afkom og formue). De anvendes kun mod en kompetent og forstandig voksen, bekræftet ved en tilståelse, eller ved et sandfærdigt og kvalificeret vidnesbyrd. Straffen kan droppes i tilfælde af mistanke eller utilstrækkelig bevis for forbrydelsen, som rapporteret i traditionerne:

"Stop hudood straffen, når der er mistanke (omkring bevis og formildende omstændigheder)." [\[121\]](#)

Formålet med udførelsen af disse hårde straffe er, at tjene som advarsel for samfundets kriminelle elementer. De fungerer som beviste og vellykkede afskrækkende midler, mod fristelsen til at begå forbrydelser, og som følge heraf, beskytter de derfor alle mennesker. Hele samfundet kan nyde godt af fred og sikkerhed. For eksempel, hvis en person ved, at han kan blive ramt med den samme kraft, skåret i huden og brækkede knogler, til gengæld for hans forbrydelse, vil han så være tilbøjelig til at fortsætte med overfaldet?

Udover de verdslige straffe, er kriminelle også rådet til at være klar over den evige straf fra Gud i det hinsides for at begå forbrydelser. Hver enkelt i det islamiske samfund, som bryder lovene og de islamiske regulativer, vil blive underkastet sådanne strenge straffe. Der er visse individer i ethvert menneskesamfund, som ikke kan disciplineres uden brug af magt overfor dem, for at standse alle deres onde gerninger mod samfundet. Vi bemærker, at Islam fastsætter en passende straf for enhver forbrydelse, fordi Gud, den Vise og Alvidende nøje kender alt til den menneskelige sjæl og de forskellige slags af Hans skabninger.

Hiraabah omfatter landevejsrøveri, drab som følge af røveri, indbrud i beboelses og erhvervsarealer med brug af våben, og at skræmme uskyldige beboere med våben. **Det betyder bogstaveligt taget:** at føre krig indenfor samfundet.

Den fastsatte fom for hiraabah er baseret på et vers i Quranen:

(Gengældelsen for dem, der fører krig mod Gud og Hans udsending og stræber efter at skabe fordærv i landet, er, at de bliver dræbt eller korsfæstet eller får deres hænder og fødder hugget af i modsat side eller bliver fordrevet fra landet. Sådan er det. Der tilkommer dem vanære i denne verden, og i den hinsidige har

de en vældig straf i vente. Dog ikke de, der omvender sig, før i får magten over dem. I skal vide, at Gud er tilgivende og barmhjertig.) 5:33-34

Denne straf bliver anvendt forskelligt, alt efter hvad slags, og hvor alvorlig forbrydelsen er, med spillerum for myndighederne til at anvende den straf, der passer til forbrydelsen. Hvis røveren dræber og bemægtiger sig pengene, kan straffen være henrettelse og korsfæstelse. Hvis han tager penge og truer, men hverken dræber eller angriber, kan straffen være amputation af hans hånd og ben. Hvis han dræber offeret, men ikke tager hans penge, kan han henrettes som ved mord. Hvis han skræmmer uskyldige beboere, men

ikke dræber nogen af dem, kan han blive forvist, som virkeligheden betyder fængsel, ifølge nogle lærde.

Mord og uagtsomt manddrab:
Straffen ved Qisas (**henrettelse**) er lovgivet for overlagt mord, som en retfærdig og passende straf, for uden ret at tage et andet liv. Qisas virker som et vellykket afskrækkende middel, for at forhindre mord. Gud, **den Ophøjede siger i Quranen:**

(I, der tror! Jeres forskrift er at gengælde et drab, lige for lige. En fri mand for en fri mand, en slave for en slave, en kvinde for en kvinde...)

2:178

Hvis offerets familie tilgiver drabsmanden, vil dødsstraffen blive

droppet. Hvis de acceptere blodpenge, er straffen også droppet.

Gud siger i Quranen:

(...hvis nogen får noget eftergivet af sin broder, skal man forfølge sagen med ret og rimelighed, og betalingen skal ske til ham med det gode. Dette er en lempelse og barmhjertighed fra jeres Herre...) 2:178 (fortsat)

(But if any remission is made by the brother of the slain (his heir or guardian), then grant any reasonable demand, and compensate him with handsome gratitude) 2:178

Røveri og tyveri: Gud har fastsat amputering af hånden som straf for tyveri. Dette er baseret på et vers i Quranen:

(En tyv, mand eller kvinde, skal i hugge hænderne af, som gengældelse for, hvad de har begået, og som et advarende eksempel fra Gud! Gud er mægtig og vis.) 5:38

Amputation af hånden er baseret på meget specifikke betingelser og omstændigheder. For det første skal den stjalne ting være over et bestemt beløb. For det andet, skal den stjalne ting være under forsvarlig beskyttelse. For det tredje, hvis anklagen om tyveri kun er en mistanke, eller hvis årsagen til tyveriet er sult, på grund af voldsom fattigdom, i sådan et tilfælde vil tyvens hånd ikke blive amputeret, og hans sag vil blive vurderet med hensyn til velfærd og hjælp. Tyveri er

en meget alvorlig forbrydelse som, hvis vi undlader en passende straf, kan blive et udbredt fænomen, der truer samfundets sociale og økonomiske liv. Tyve kan blive mødt med modstand, der tilskynder dem til at begå andre forbrydelser, som f.eks. uoverlagt manddrab og overfald. Hvis en tyv indser, at hans hånd vil blive amputeret på grund af hans tyveri, vil han helt sikkert enten tøve eller helt undgå forbrydelsen.

Utugt og ægteskabsbrud: Islam foreskriver pisk som straf for dem, der ikke tidligere har været gift og er skyldig i utugt. [Gud befaler i Quranen:](#)

(Hvis en kvinde og en mand bedriver utugt, skal i give dem hundrede piskeslag hver! Lad ikke medfølelse med dem gribe jer, når det drejer sig om Guds religion, hvis i tror på Gud og på den yderste dag! Lad en gruppe af de troende være vidne til deres straf!) 24:2

Med hensyn til den tidligere gifte mand eller kvinde, der begår ægteskabsbrud, er straffen for dem stening til døden. Straffen kan kun anvendes og føres ud i livet, når specielle betingelser er mødt. **En gift mand eller kvinde er stenet til døde i hver af de følgende to tilfælde:** tilståelse eller vidneudsagn fra fire øjenvidner. Åben og klar tilståelse nødvendiggør, at tilståelsen ikke har

fundet sted under tvang. Dommen bliver ikke udført efter den første tilståelse. Tilståelsen bliver først gyldig efter at den er gentaget fire gange eller i fire forskellige retssessioner. **Dommeren siger måske noget i denne retning:** "Det kan jo være, at i kun kyssede, omfavnede hinanden og berørte hinanden, uden nogen indtrængning." Dette er for at åbne døren for en tilbagetrækning af den oprindelige tilståelse. Denne praksis er baseret på profetens (fvmh) Sunnah, hvor de forskellige, der tilstod, flere gange insisterede på, at de virkelig havde begået ægteskabsbrud, og da en af dem var blevet gravid, som følge heraf.

Den anden situation kræver fire retfærdige vidner. Disse fire retfærdige vidner skal være kendte som sandfærdige i deres udtalelser og væremåde. De fire vidner skal bekræfte, at de virkelig så samlejet direkte, hvilket betyder, at de fire vidner bevidner, at de virkelig så indtrængning af det mandlige lem ind i kvindens vagina. En sådan situation er i sandhed sjælden og observeres kun, når de to medskyldige åbentlyst begår en sådan illegal handling, for at tilfredsstille deres lyster, uden at vise nogen som helst respekt for samfundets love, ære og værdighed. Ægteskabsbrud og utugt (set ud fra et rent islamisk perspektiv) anses ikke, som i de sekulære love, for blot at

være en personlig prærogativ og privat affære. Det regnes for at brud på samfundets rettigheder (**specielt kvindens families ære**), fordi det har mange skadelige følger og konsekvenser. Det demoraliserer de sociale værdier og principper i samfundet som helhed. Det fører til spredningen af kønssygdomme. Det fører til aborter. Det medfører illegitime børn uden forsvarlig omsorg fra forældrene.

Sammenblanding af afstamning sker, når et barn bliver tilskrevet en anden person end hans virkelige fader. Et barn kan blive frataget æren at blive tilskrevet sin rigtige fader. Det forårsager problemer omkring arv, hvor dem, der ikke er

arveberettigede, kan blive arvinger, og dem, der er arveberettigede, måske ikke modtager noget af arven. Desuden kan en person endda, uden viden, gifte sig med en, der er fuldstændig forbudt for ham at ægte, såsom en søster, en niece eller en tante, o.s.v. Det er i sandhed en forbrydelse overfor disse uskyldige børn at fratage dem forældres og families formynderskab, såvel som en ærefuld identitet. Dette kan føre til psykologiske og sociale sygdomme og instabilitet. For et barn er moder og fader en nødvendighed for fred i sindet, beskyttelse, sikkerhed, støtte og lykke.

Bagvaskelse: Offentlig pisk er den foreskrevne straf for falsk anklage

om utugt eller ægteskabsbrud. Gud, den Almægtige erklærer i Quranen:

(Hvis nogen retter beskyldninger mod ærbare kvinder uden at kunne fremføre fire vidner, så skal i give dem firs piskeslag, og aldrig siden godtage vidnesbyrd fra dem! De er gudløse.) 24:4

Formålet med at fastsætte og udføre denne straf er for at beskytte den uskyldiges ære og omdømme.

Ustraffet falsk anklage er en fejl, der afføder trang til at gøre gengæld, hævn, og kan endda føre til overfald og mord. Den islamiske Shariah foreskriver denne hårde straf mod lovovertræderen, hvis han ikke fremkommer med bekræftet bevis.

Dette er et bevist afskrækkende middel til at udrydde dette fra samfundet. Islam stopper ikke ved den fysiske straf for denne forbrydelse, men kræver, at ethvert fremtidig vidnesbyrd, fra en, der bevist har ført falsk anklage, ikke vil blive accepteret, siden det er bekræftet, at vedkommende er en løgner. Hvis bagtaleren fuldt ud angrer overfor Gud og forbedrer hele sin adfærd, så kan situationen tages op til overvejelse.

Berusende midler: Det står mennesket frit for at spise og drikke af de gavnlige og lovlige former for mad og drikke, indenfor de begrænsninger, Gud har fastsat. Alle former for berusende midler er

forbudte, siden de ikke kun skader ens krop, hjerne (**forstand**) og familie, men det skader også selve den moralske struktur i samfundet som helhed. Berusende midler kaldes, "moderen til alt ondt og moralsk fordærv", fordi de fører til andre synder. Islam har fastsat pisk som straf for beruselse og "handel med det" (**trafficker**). Prygl er den fastsatte straf i Islam, for at udrydde brugen af disse skadelige stoffer, og for at sikre beskyttelsen af formue og mental og fysisk sundhed. Nogle af de negative følger og konsekvenser, som er resultatet af misbrug af alkohol og narkotika, omfatter tendensen til andre forbrydelser, såsom mord, overfald, utugt, ægteskabsbrud,

voldtægt og incest, under indflydelse af disse misbrugte stoffer. En alkoholiker eller narkoman bliver et unyttigt medlem i samfundet, ude af stand til at fastholde et produktivt job. En narkoman (eller alkoholiker) er i fare for enhver umoralsk handling, for at opnå de illegale stoffer, ved f.eks. tyveri eller begåelse af anden forbrydelse. Alkohol og narkotika kan være skyld i alvorlige sundhedsfarer og epidemier, som dokumenteret af medicinske og arbejdsstudier. Hele formuer, resourcer og tid bliver spildt, med alvorlig skade for fællesskabet og samfundet som helhed. Siden alkoholikeren og narkomanen midlertidigt mister fuld

hjernekapacitet under indflydelse af stoffer eller alkohol, kan han blive kriminelt farlig, en situation, som Islam ikke tolererer.

Alle de ovenstående nævnte straffe i Islam, er ment for bevarelsen af menneskerettigheder og værdighed overfor lovlydige indbyggere, og de er en demonstration på, og eksempel på den absolutte guddommelige visdom og retfærdighed. En generel regel inden for Shariah er, at straffen bør stå i rimeligt forhold til størrelsen og typen af synden. F.eks. [erklærer Gud i Quranen](#):

(Gengældelsen for en ond handling er noget tilsvarende, lige så ondt som den.) 42:40

Gud erklærer også i Quranen.

(Hvis i vil hævne jer, så hævn på samme måde, som man hævner sig på jer! Men hvis i holder ud! – det er bedre for dem, der holder ud.) 16:126

Den retfærdige straf for forbrydelsen er den selvsamme straf, men som en barmhjertighed, lader Islam døren stå åben for enten acceptering af blodpenge som compensation, eller benådning og tilgivelse, såvidt hvad angår de personlige rettigheder og overlastelser. [Gud erklærer i Quranen:](#)

(Deri har Vi foreskrevet dem! Liv for liv, øje for øje, næse for næse, øre for øre, tand for tand og for sår skal der være gengældelse. Men for den, der

eftergiver det som almisse, vil det være en udsoning. De, der ikke dømmes efter det, som Gud har sendt ned, handler uret.) 5:45

Islam opmuntrer til benådning, som Gud, [den Mest Barmhjertige](#) erklærer i [Quranen](#):

(...Lad dem tilgive og vise overbærenhed! I elsker jo, at Gud tilgiver jer! Gud er tilgivende og barmhjertig.) 24:22

Og Gud, [den Mest Tilgivende](#) siger i [Quranen](#):

(...Men den, der bærer over og skaber forlig, ham vil Gud lønne.

Han elsker ikke dem, der handler uret.) [42:40](#)

Islam stræber ikke efter at hævne sig mod synderen eller idømme strenge straffe bare for at være hård eller streng. Formålet med straffen er at beskytte menneskerettigheder og bevare respekten for lov og orden ved hjælp af absolut retfærdighed og afskrækkende midler som advarsel. Det generelle formål er at opretholde fred og ro og at advare enhver til at tænke sig om to gange, før han eller hun begynder på udførelsen af deres onde forbrydelser. Hvis en morder realiserer, at han vil blive dræbt for drabet på en anden person, og en tyv realiserer, at hans hånd vil blive amputeret for hans tyveri, og en utugt person realiserer, at han vil blive stenet, og en bagvasker

realiserer, at han også vil blive pisket offentligt, vil de alle betænke sig alvorligt, før de udfører den påtænkte forbrydelse. Frygten for straf afholder gerningsmanden fra forbrydelsen, og som følge heraf, bliver samfundet mere trygt, sikkert og fredeligt. **Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:**

(Ved at gengælde lige for lige sparer i liv. I forstandige! Måske bliver i fudfrygtige!) 2:179

Svaret på indvendingen om, at disse fastsatte straffe i Islam er usædvanlig grusomme, er enkelt. Siden alle er enige om, at forbrydelser er yderst skadelige for samfundet, må der tages strenge forholdsregler for at imødegå dem, og dem som begår forbrydelser

skal straffes. Det eneste tilbageblevne problem er, at afgøre den bedste, mest retfærdige straf, for at reducere antallet af forbrydelser. Det nødvendiggør en sammenligning mellem islamisk lov og menneskeskabte sekulære love, mellem ovennævnte straffe og systemet med langvarige fængselsstraffe, med alle de negative konsekvenser for ofrene, gerningsmændene og hele samfundet. Islamiske straffe er retfærdige, nemme, universelle, praktiske og logiske, når undersøgt nøje, fordi de giver forbryderen en nøjagtig smag af den smerte, han forvoldte offeret og samfundets moralske grundlag. Gud kender bedst Sin skabelse, og hvad

der i sandhed er den retfærdige straf, og det mest effektive afskrækkende middel. Logik og retfærdighed kræver en anerkendelse af ofrenes rettigheder. Deres (ofrenes) rettigheder bør ikke gøres betydningløse, ved at være skånsom overfor gerningsmanden. Et kræftbefængt organ i den fysiske krop skal fjernes, hvis det ikke kan helbredes, for at redde resten af kroppen.

Det må bemærkes, at medierne ofte frembyder et fordrejet billede af Islam, de muslimske samfund og af Shariah loven. Overfor denne propaganda får man indtrykket, at islamiske straffe bliver anvendt og udført daglig. Sandheden er, at op

gennem den islamiske historie, er de tilfælde, hvor straffen med henrettelse, stening tildøde og amputation, blev udført, er meget få. Eksempelvis er tilfældene af stening meget sjældne, og er som regel efter anmodning fra synderen, der tilstod deres forbrydelse og et ønske om, at modtage straffen for at rense dem selv af deres synd i denne verden, og møde Gud syndfri i det hinsidige. Tilfældet med de andre straffe er lignende.

FJERDE MISFORSTÅELSE

Mange påstår, at straffen i Islam for frafald strider imod menneskerettighederne. Den moderne forestilling om menneskerettigheder

garanterer religionsfrihed for alle.
Straffen, påstår de, modsiger hvad
Gud, **den Ophøjede og Almægtige**
sagde i Quranen:

(Der er ingen tvang i religionen.)
2:256

Svar på misforståelsen omkring
frafald

Islamisk Shariah har bestemt
henrettelse for den person, der efter at
have accepteret Islam som livsmåde,
frafalder og afviser det islamiske
trossystem og lovene. Profetens
(fvmh) velkendte tradition erklærer.

"En muslims blod må kun legalt blive
spildt i et af tre tilfælde: den gifte
person, der begår ægteskabsbrud! Liv

for liv, og en, der forsager Islam og
svigter og forlader samfundet
(fællesskabet) [\[122\]](#)

Profeten (fvmh) sagde også:

"Enhver, der skifter sin religion
(Islam), dræb ham." [\[123\]](#)

Afvisning af Islam som livsmåde
efter accepten af det, indebærer
ondskabsfuld propaganda mod Islam
og vanære mod det umiddelbare
muslimske samfund, hvor den
frafaldne bor. En sådan afvisning vil
ikke kun forhindre folk i at acceptere
Islam som levemåde, men vil fremme
alle former for forbrydelser og
blasfemi. Afvisning af Islam
indikerer, at personen, som sluttede
sig til Islam, kun var ude på at teste

det, men ikke mente det alvorligt, med at forpligte sig til denne levemåde. Derfor vil denne afvisning være tilbøjelig til at angribe Islam og forsøg på oprør indefra. Derfor var en sådan straf foreskrevet, og Gud ved bedst.

At erklære tvivl og afvisning er uacceptabelt i islamisk Shariah, fordi en sådan person ikke ærer de hellige forpligtelser overfor hans eller hendes tro. Han er mere farlig og værre end en oprindelig ikke-troende, der aldrig var muslim. **Gud erklærer i Quranen:**

**(De, der tror og så bliver vantro!
Derpå tror og så bliver vantro, stadig
mere og mere vantro, dem vil Gud**

ikke tilgive, og Han vil ikke vise dem vej.) 4:137

Vi bør tage de følgende punkter til overvejelse vedrørende frafald fra Islam.

Drab på en frafalden fra den islamiske tro indebærer, at en sådan person har overtrådt Islams grundlag, og angrebet Islam åbent og offentligt med forræderi og blasfemi. Derfor truer han selve grundlaget i den moralske og sociale orden.

Forræderiet kan fremskynde starten til en indre revolution og en opstand indenfor det islamiske samfund.

Denne form for forbrydelse er den mest farlige i ethvert samfund og er derfor kaldt "højforræderi". En dømt

frafalden bliver givet en chance i tre på hinanden følgende dage, til at vende tilbage til Islam. Kvalificerede islamiske lærde sidder sammen med ham og forklarer ham den store synd, han begår, mod sin egen sjæl, sin familie, og mod samfundet. De prøver at fjerne enhver misforståelse, han har været udsat for. Hvis denne person returnerer til Islam, vil han blive ladet fri uden straf. Henrettelse af en sådan frafalden er i realiteten en frelse for resten af samfundets medlemmer, fra den ondskab og vold, han ville sprede, hvis han fik lov til at udbrede sin vantro og blasfemi blandt samfundets andre medlemmer. Hvis en sådan person holder sin vantro eller sit frafald for sig selv, og ikke

bekendtgør eller udbreder det, er han overladt til Gud og til straffen i det hinsides. Gud ved bedst, hvem der tror, og hvem, der afviser tro, hvem der er oprigtig, og hvem der er hykler. De muslimske myndigheder baserer kun deres domme på åbne, ydre faktorer, og overlader de indre realiteter til Gud.

På den anden side, illustrerer denne regel, at accepten eller afvisningen af Islam er en meget alvorlig sag. Enhver eventuel konvertit skal tage sig tid til at studere, undersøge, vurdere og gennemgå alle Islam aspekter som livsmåde, før han slutter sig til det, og forpligter sig til Islams regler og forskrifter. En sådan streng straf vil ikke levne en chance

for dem, der bare flirter eller eksperimenterer med Islam, og handler forræderisk med den værste form for forræderi.

Islam betragter ikke afvisning af tro som en personlig sag, men snarere en afvisning, der skader hele systemet. Denne afvisning er kernen til en indre revolution og en tilskyndelse til oprør i samfundet. Islam tilgiver ikke det, der fører til ufred og forvirring i samfundet.

Loven for frafald i Islam har til en vis grad en lighed med, og dog er den mere moderat end mange moderne politiske systemer, der betragter enhver aktivitet, beregnet på at styrte et eksisterende regime, som illegal,

og yderst forræderisk, der er straffet med henrettelse, eksil, fængsel og konfiskation af disse personers ejendom. Selv slægtninge til en sådan person er ofte udsat for forstyrrelse og straf. Islam straffer kun selve den frafaldne, på denne enkle, direkte og meget effektive afskrækkende måde.

FEMTE MISFORSTÅELSE

Nogle hævder, at forbudet, for en kvindelig muslim mod at gifte sig med en ikke.muslim er et indgreb på hendes menneskerettigheder og hendes personlige frihed, hvilket er tilladt i den moderne sekulære lov! Enhver kan gifte sig med hvem de vil. Det er vigtigt at bemærke her, at den muslimske mand OGSÅ er

forhindret i at gifte sig med en kvinde, der er polyteist, såsom en Hindu eller Buddist. Er dette så et indgreb på hans menneskerettigheder og personlige frihed? Det er helt klart, at svaret på dette spørgsmål og den førnævnte misforståelse er, at disse forbud på ingen måde strider mod menneskerettighederne for hverken manden eller kvinden i Islam. Dette vil blive forklaret herunder, det er snarere for at sikre harmonien i ægteskabet.

Svar på misforståelsen omkring ægteskab med en ikke-muslim [\[124\]](#)

Den islamiske logiske begrundelse for denne restriktion, er ment som beskyttelse og bevarelse af

familieværdier og kernefamiliens enhed. De fleste moderne sekulære love tillader enhver og alle former for seksuelle forhold mellem enige voksne, selv homoseksuelle. Alt dette er uacceptabelt i Islam, siden seksuelle forhold kun er tilladt ved et lovligt og ærefuldt ægteskab mellem en mand og en kvinde. Siden Islam på alle måder søger at beskytte menneskeracens moral og beskytte familienheden mod opløsning ved skilsmisse, er den mulige ægtefælle opmuntret til at stræbe efter harmoni, sikkerhed og forenelighed med den udvalgte til ægteskab. Alt dette er for hans eller hendes personlige lykke og den fremtidige familie og generations succes. Alt, hvad der vil være grund

til alvorlige potentielle konflikter vil være en grund til ikke at tillade ægteskabet. Forskel i religion mellem de to ægtefæller er naturligvis en kendt mulig grund. **Følgende tre mulige tilfælde eksisterer:**

Første tilfælde: En mandlig muslim er forbudt at gifte sig med en kvindelig polyteist, afgudsdyrker eller ateist, fordi den islamiske tro ikke respekterer eller kan lade polyteisme, blasfemi og afgudsdyrkelse gå upåtalet hen. Islam forbyder et ægteskab, hvor ægtefællen ikke vil vise hensyn til den anden ægtefælles primære principper. I dette tilfælde vil hele familien være i konstant strid og forvirring. Et sådant problematisk

ægteskab vil sandsynligvis ende i skilsmisse, der vil medføre opløsning af en eksisterende familie, der igen vil påvirke familiens børn mest.

Andet tilfælde: En mandlig muslim er tilladt at gifte sig med en kristen eller en jøde, fordi Islam accepterer Moses og Jesus, må Gud lovprise omtalen af dem, og give dem sikkerhed mod enhver nedsættende ting, som Guds sande profeter og budbringere.

Uanset visse forskelle i nogle principper indenfor tro og religion, har dette ægteskab ikke den problematiske natur som førnævnte, og kan fortsætte og trives, hvis alle andre faktorer er tilfredsstillende mellem de to ægtefæller, om Gud vil.

Tredie tilfælde: Islam forbyder ægteskab mellem en ikke-muslimsk mand og en muslimsk kvinde, fordi en jøde, kristen eller polyteist benægter budskabet af Mohammed (fvmh) og hans profetskab. I naturen og i historiske fortilfælde, dominerer mænd kvinder. En ikke-muslimsk ægtemand vil måske udnytte sin styrke og dominans, og inden for hjemmet vise respektløshed overfor sin hustrus islamiske tro og principper. Han vil måske tale nedsættende om profeten (fvmh) og Islam, en situation, der vil skabe intens had og problemer mellem de to ægtefæller. Dette vil naturligt fører til stridigheder mellem de to ægtefæller eller lokke hende væk fra sin tro.

Hvis hun kraftigt forsværer sin tro, kan det fører til en uretfærdig undertvingelse og fysisk vold mod hendes person. Som det svagere køn vil hun måske acceptere denne sørgelige situation med mishandling, konflikter og hårde prøvelser, eller næsten med sikkerhed til skilsmisse for de involverede, lig med det første tilfælde. For at summe det op, er dette tredje tilfælde det værst tænkelige scenarium for mulige konflikter, og er derfor forbudt.

SJETTE MISFORSTÅELSE:

Slaverisystemet i Islam modsiger begrebet om lighed og fuld personlig frihed. Også dette er et indgreb på menneskerettigheder.

Svar på misforståelsen omkring slaveri.

Slaverisystemet blandt muslimer var på mange måder forskelligt fra andre samfunds, og hvad mange mennesker forestiller sig om slaveri, udfra skikkene blandt grækerne, romerne og de europæiske kolonialister. Til at begynde med, accepterede Islam slaverisystemet, fordi det var en accepteret og nødvendig del af de økonomiske og sociale forhold for datiden. Slaverisystemet var et verdensomspændende fænomen, hvor mange vitale sektorer var afhængig af slavearbejdere. Slaveri var accepteret og anerkendt i de forrige religioner.

Som det er erklæret i Bibelen:

5. Mosebog 20:10-17

10. Når du rykker frem til angreb på en by, skal du først tilbyde den fred.

11. Hvis den da tager mod fredstilbudet og åbner sine porte for dig, skal alle folk, som findes i den, være dine livegne og trælle for dig.

12. Vil den derimod ikke slutte fred, men kæmpe med dig, da skal du belejre den,

13. og når Herren den Gud giver den i din hånd, skal du hugge alle af mandkøn ned med sværdet.

14. Men kvinderne, børnene, kvæget og alt, hvad der er i byen, alt, hvad der røves i den, må du tage som bytte, og du må gøre dig til gode med

det, som røves fra dine fjender, hvad Herren din Gud giver dig.

15. Således skal du bære dig ad med alle de byer, som ligger langt fra dig og ikke hører til disse folkeslags byer her!

16. men i disse folks byer, som Herren din Gud giver dig i eje, må du ikke lade en eneste sjæl i live.

17. På dem skal du lægge band, på hetitterne, amoritterne, kanaanæerne, perizzitterne, hivvitterne og jebusitterne, som Herren din Gud har pålagt dig.

Og i den jødiske lov kunne en herre endda prygle sin slave til døde, [som denne næste tekst erklærer:](#)

2. Mosebog, 21:20-21

20. Når en mand slår sin træl eller trælkvinde med sin stok, så de dør på stedet, skal han straffes derfor!

21. men hvis de bliver i live en dag eller to, skal han ikke straffes! Det er jo hans egne penge.

Ingensteder i Bibelen er der nogen antydning om forbud mod slaveri, og dette fører til, at mange frimodigt erklærer, som Jefferson Davis, præsident for Amerikas forenede Stater, **sagde:**

"(Slaveri) blev oprettet ved den Almægtige Guds dekret ... det er stadfæstet i Bibelen, i begge testamenter, fra 1.Mosebog til

Åbenbaringen ... det har eksisteret til alle tider, det kan findes blandt folk fra de højeste civilisationer og i nationer med højeste kyndighed indenfor kunsten." [\[125\]](#)

Ved at tage hensyn til verdenssituationen, fulgte islamisk lov en langsigtet og gradvis plan for at eliminere slaveri fra samfundet. Vi finder ikke nogen direkte befaling om en brat standsning af al handel indenfor slaveri, men derimod blev kilderne til slaveri gradvis indskrænket og formindsket, og frigørelsen af slaver blev opmuntret. Desuden blev der indført strenge regler for en retfærdig og ærefuld adfærd overfor slaver, og givet tilladelse til at de (slaverne) kunne

købe sig selv fri. Det første trin var en befrielse af dem selv, i hjerte og tanke. De (slaverne) blev instrueret i at føle sig stærke, sunde og duelige inderst inde, og blev opmuntrede til ikke at føle sig svage og underværdige. Islam genopbyggede den menneskelige følelse og integriteten i slavernes hjerter og tanker, ved at kalde dem for brødre til deres herrer og ejere. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Jeres arbejdere er jeres brødre. Den Almægtige Gud satte dem under jer (til jeres hjælp). Enhver, der har en (af sine brødre) under sig (arbejdende for ham), han skal føde ham, med hvad han selv spiser, beklæde ham med, hvad han selv klæder sig med,

og pålæg dem ikke arbejde, som de ikke er i stand til at udføre. Hvis du gør dette, så hjælp dem." [\[126\]](#)

Slaver har etablerede rettigheder. Befalingerne fra Quranen og Sunnah beordrer muslimer til at være venlige og gode mod deres mandlige og kvindelige slaver og tjenere. [Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:](#)

(Tjen Gud, og sæt intet ved Hans side! I skal være gode imod jeres forældre og slægtninge, forældreløse og fattige! Imod den nabo, der er beslægtet, og den nabo, der ikke er beslægtet! Imod ledsageren ved jeres side! Imod den vejfarende og de slaver, i ejer! Gud elsker ikke den, der er indbildsk og pralende.) 4:36

Profetens mangeårige bekymring for slaverne er bevist ved det faktum, at på sit dødsleje beordrede Guds budbringer (fvmh) muslimerne til at vogte over deres bønner og slavernes rettigheder.

Han (fvmh) er også rapporteret, at skulle have sagt:

"Enhver, der kastrerer en slave, vil vi kastrere ham." [\[127\]](#)

Slaveri, ifølge islamisk lære, er begrænset alene til fysisk slaveri, og der er ingen tvungen konvertering til hans herres tro. En slave har ret til at bibeholde sin egen tro. Islam har fremstillet det bedste eksempel for menneskelig lighed, ved at basere ethvert fortrin på fromhed og

retskaffenhed. Islam gav broderskab og harmoni til båndene mellem slaver og deres herrer, gennem det fortræffelige eksempel af Guds budbringer (fvmh), da han tilbød sin kusine Zainab bint Jahsh, en formen Quraishi kvinde, at ægte hans befriede slave, Zaid bin Jarithah. Sidstnævnte var også udpeget til leder af hæren, der bestod af nogle ledende og velkendte følgere af Guds budbringer (fvmh).

Islam fulgte to væsentlige metoder i elimineringen af slaveri fra det islamiske samfund, for at undgå forvirring og kaos i samfundet. Disse metoder skabte ikke fjendskab eller had mellem de forskellige klasser indenfor det islamiske samfund, og

var heller ikke til skade for den fremherskende sociale og økonomiske situation.

Den første metode: Eliminering og restriktion af kilderne til slaveri, som var meget udbredt på et tidspunkt af den islamiske historie. Kilderne til slaveri, før Islam, var mange, og omfattede krigsførelse, hvorved de overvundne blev taget til fange, og som følge heraf gjort til slaver.

Sørøveri, kidnapning og bortførelse af folk var en anden almindelig kilde, hvorved de kidnappede folk blev solgt som slaver. Hvis en person var i økonomisk gæld kunne han blive slave for debitoren. En anden kilde var skikken med fædre, der solgte deres børn, drenge eller piger, som

slaver. En person kunne sælge sin egen frihed mod betaling af en vis sum. Mange forbrydelser blev straffet, ved at dømme den anklagede til slaveri. Forbryderen ville blive slave af offeret eller hans (offerets) familiemedlemmer eller arvinger. Formering af slaver, selv hvis faderen var en fri mand, var en anden kilde til slaveri.

Islam blokerede disse kilder, med kun to undtagelser af legitime kilder til slaveri, som er fuldstændig logisk udfra datidens omstændigheder.

(1) Krigsfanger, eller tilfangetagne i krige, **lovligt erklæret af en muslimsk hersker**: Vær opmærksom på, at ikke alle sådanne krigsfanger blev

erklæret slaver, men nogle blev sat fri, mens andre fik tilladelse til at betale løsesum. Dette er baseret på et vers i Quranen:

(Når i møder dem, der er vantro, (i krig) så giv dem hug over halsen! Når i så har slået dem ned, stram da lænkerne, indtil krigen lægger sine byrder, med henblik enten på benådning eller på løskøbelse bagefter! Sådan er det. Hvis Gud ville, havde Han besejret dem, men Han ville sætte nogle af jer på prøve gennem andre. De, der bliver dræbt for Guds sag, deres handlinger vil Han ikke lade gå tabt.) 47:4

Islams fjender brugte alle metoder for at stoppe fremskridt og spredningen

af Islam i den tidligste periode. Datidens ikke-muslimer holdt muslimer som krigsfanger, og derfor gjorde muslimer det samme til gengæld.

(2) En arvet slave, **født af to slaveforældre**: Sådant et barn er ligeledes regnet for en slave. Dog, hvis herren til en slavepige tog hende som lovlig konkubine, så er produktet af dette forhold et frit barn, som er knyttet til hans frie faders slægt. I et sådant tilfælde, kaldes slavepigen "en mor til et barn". Hun kan ikke sælges og ikke gives som gave, men skal frigives ved hendes herres død.

Den anden metode til at eliminere slaveri omfattede opmuntringen og

udvidelsen af måder til frigørelse af slaver. Oprindeligt var den eneste måde til frihed, gennem herrens vilje til at frigive slaven. Før Islams komme, blev en slave regnet for slave hele livet igennem, og en herre, der frigav sin slave, skulle sommetider betale en bøde. Islam introducerede skikken med "selv-frigørelse" af slaver, hvorved de kunne betale deres herrer et aftalt beløb for at erhverve deres frihed. Herren blev også givet friheden til at frigive sin slave til enhver tid, og uden nogen forpligtelse eller bøde. [Nogle af de foreskrevne måder til frigørelse af slaver er nævnt herunder:](#)

1) Soning af synder: Soningen for drab ved en fejltagelse var fastsat til

frigørelsen af en troende muslimsk slave. Dette er baseret på et vers i Quranen:

(Ingen troende må dræbe en troende, dog kan det ske uoverlagt. Den, der uoverlagt dræber en troende, skal frigive en troende slave og betale blodpenge til hans folk, hvis disse da ikke eftergiver det som almisse.) 4:92

2) Soning af en DTHIHAAR ed: [\[128\]](#). Dette er baseret på et vers i Quranen:

(De, som skiller sig fra deres hustruer med disse ord og siden vender tilbage til den, til hvem de har sagt dem, skal i frigive en slave, før parterne må røre hinanden igen. Dette bliver i

formanet om. Gud er fuldt vidende om, hvad i gør.) 58:3

3) Soning for at bryde en ed: Dette er baseret på et vers i Quranen:

(Gud lader jer ikke bøde for uoverlagte ord i jeres eder! Men Han lader jer bøde for det, hvortil i ved ederne forpligter jer. Boden for at bryde en ed er enten at bespise ti fattige med det, som i plejer at give jeres husfæller at spise, eller at give dem klæder, eller at frigive en slave. Den, der ikke har råd, skal faste i tre dage. Dette er boden for jeres eder, når i har svoret. Hold jeres eder! Således gør Gud sine tegn tydelige for jer. Måske er i taknemlige!) 5:89

4) Soningen for at bryde fasten under Ramadan måneden. Et eksempel på dette er tilfældet, hvor en mand kom hen til Guds profet (fvmh) og sagde:

"Å Guds profet! Jeg har ødelagt mig selv!" Guds budbringer (fvmh) spurgte manden: "Hvorfor?" Manden forklarede Guds budbringer (fvmh), at han havde samkvem med sin hustru under fastetimerne i Ramadanen. Guds budbringer (fvmh) spurgte manden: "Har du en slave, som du kan frigive?" Manden svarede i det negative. Guds budbringer (fvmh) spurgte manden igen: "Har du midlerne til at bespise tres fattige folk?" Manden svarede igen i det negative. Mens manden og resten af folkene sad der, blev Guds

budbringer (fvmh) tilbudt nogle friske dadler. Guds budbringer (fvmh) spurgte efter manden, der havde begået synden, og manden rejste sig. Guds budbringer (fvmh) sagde til manden: "Tag disse dadler og giv dem til de fattige som almisser (som soning for din synd)." Manden svarede, "Å Guds profet! Ved Gud! Der er ingen fattigere familie i hele Madinas by end min familie." Ved at høre dette, smilede Guds budbringer (fvmh) på en sådan måde, at hans hjørnetænder blev synlige og sagde: "Så tag disse dadler og bespis din familie." [\[129\]](#)

En person, der er påkrævet at betale for at sone sin synd, og er økonomisk i stand til det, men som ikke er i

besiddelse af en slave til frigørelse, han kan, hvis muligt, købe en slave og frigive denne som udsoning for sin synd.

5) Frigørelse af slaver blev erklæret som en af de mest elskede former for velgørenhed og tilbedelse i Guds øjne: Gud, [den Ophøjede siger i Quranen](#):

(men han gav sig ikke i kast med den stejle bjergvej. Hvordan kan

du vide, hvad den stejle bjergvej er? Det er at frigive en slave.) [90:11-13](#)

Desuden, Guds budbringers ([fvmh](#)) udsagn, sammen med hans handlinger, hvad dette angår, opmuntrede folk til at frigive slaver

for Guds skyld. Guds budbringer (fvmh) sagde:

"Enhver, der frigiver en muslimsk slave, vil Gud frigøre ethvert organ i hans krop fra Helvedets ild, sammenlignet med hvert organ hos den frigivne slave, selv hans kønsdele mod den frigivne slaves kønsdele."

[\[130\]](#)

Desuden er det rapporteret, at Guds budbringer (fvmh) har sagt:

"Besøg de syge, bespis de sultne og frigiv slaven." [\[131\]](#)

6) Frigivelse af en slave ved hjælp af testamente: En af måderne til frigivelse af en slave er ved et testamente. Testamentet kan være

nedskrevet, bekendtgjort mundtligt eller lignende. Hvis en herre på en eller anden måde erklærer, at hans slave vil være fri ved sin herres død, så har slaven sikret sin frihed efter sin herres død. Som en sikkerheds foranstaltning forbyder Islam salg eller bortgivning af en sådan slave efter denne deklARATION. Hvis en slavepige er givet et sådant løfte, og ejeren tager hende som konkubine, så er et eventuelt barn, også født frit. Ligeledes, i sådan et tilfælde må slavepigen ikke sælges eller bortgives som gave til tredje parti, men skal ligeledes frigives.

7) Frigivelse af slaver er en af de foreskrevne kanaler indenfor Zakah: dette er baseret på et vers i Quranen:

(Almisserne skal kun gå til de fattige og nødlidende, til dem, der arbejder dermed, til dem, hvis hjerte skal vindes, til slaverne og de forgældede, til Guds sag og til den vejfarende! Dette som en forordning fra Gud. Gud er vidende og vis.) 9:60

8) Soning for utilbørlig prygl og slag på ansigtet af slaven: Islam kræver frigivelse af en slave, hvis ejeren, uretfærdigt prygl ham eller slår slaven i ansigtet. Dette er baseret på en hadith fra Guds budbringer (fvmh):

"Enhver, der pryglar sin slave eller slår ham/hende i ansigtet, han skal udsone det ved at frigive slaven."

[\[132\]](#)

9) En slaves aftalte frihed: Dette involverer en situation, hvor slaven anmoder sin herre om køb af sin frihed for et aftalt beløb. Hvis en slave anmoder sin herre, om at udstede sådan en frigivelseskontrakt, bliver det bindende for ejeren at give slaven en sådan kontrakt. I sådan et tilfælde, vil slaven have friheden til at købe, sælge, handle, eje og arbejde for at akkumulere det fornødne beløb, med henblik på frihedskontrakten. Selv arbejdet for hans herre vil være for en specifik løn for arbejdet. Faktisk gik Islam et stykke videre ,

ved at bede om almisser, assistance og hjælp til sådanne folk (slaver) fra de velhavende i det islamiske samfund. Selv ejeren bliver tilskyndet til at nedsætte noget af det aftalte beløb, eller at lette betalingsbetingelserne som hjælp til at opnå frihed. Dette er baseret på et vers i Quranen, hvis mening er oversat som:

(...Hvis nogen af jeres slaver ønsker en ægteskabskontrakt, så opsæt den for dem, hvis i ved noget godt om dem, og giv dem af den formue, som Gud har skænket jer.) 24:33

(And if any of your slaves ask for a deed in writing (to enable them to earn their freedom for a certain sum),

give them such a deed if you know any good in them! Rather, **give them something yourselves out of the means which Allah has given to you**)
24:33

Kortfattet kan vi sige, at Islam ikke legaliserede og opmuntrede til slaveri, men snarere etablerede love og regler, der medvirkede betydeligt og effektivt til at hjælpe med at begrænse kilderne til slaveri og frigivelsen af slaver en gang for alle.

KONKLUSION

Som afslutning, vil vi omtale en begivenhed i nyere historie. Justitsministeriet i Kongedømmet Saudi-Arabien afholdt tre symposier under den islamiske

måned Safar 1392 (svarende til 1982). Justitsministeriet og fremtrædende lærde og universitetsprofessorer deltog sammen med fire højtstående europæiske "kanonister" og lærde: Irlands tidligere udenrigsminister og sekretæren for den europæiske lovgivnings komite! En velkendt professor indenfor orientalske og islamiske studier! En højtstående jura-professor og lederen for menneskerettighedernes magasin i Frankrig! Nogle af de fremtrædende jurister indenfor appelretten i Paris.

De tilstedeværende muslimske lærde forklarede ideen om Islam som en levemåde til sammenligning med andre konkurrerende begreber. De

belyste de vigtigste regler i Islam og Shariah, og detaljerne i disse generelle regler og principper. De forklarede værdien, fordelene og effektiviteten i den islamiske dødsstraf, der er foreskrevet for alvorlige forbrydelser mod uskyldige mennesker og mod samfundet. De forklarede i detaljer, at sådanne dødsstraffe er rationelle straffe, som bevarer freden og sikkerheden i samfundet som helhed. Europæerne udtrykte deres beundring for den detaljerede forklaring, givet af de muslimske lærde angående disse straffemåder og viste beundring

for begrebet om menneskerettigheder i Islam. Hr. Mc.Bride, [lederen af den europæiske delegation erklærede:](#)

"Fra dette sted, og fra dette islamiske land, må menneskerettighederne erklæres og bekendtgøres til folk over hele verden, og ikke fra noget andet land. Muslimske lærde må bekendtgøre disse ukendte menneskerettigheder til den internationale offentligheds mening. I virkeligheden er det på grund af uvidenhed om disse menneskerettigheder og mangel på korrekt viden om dem, at Islam og dens regler bliver fordrejet overfor resten af verdens øjne. [\[133\]](#)

Denne bog er et indledende foredrag angående emnet, menneskerettigheder i Islam. Jeg håber og ber til, at denne diskussion vil åbne døre for dem, der er ivrige

efter at vide mere om sandheden omkring Islam, der er blevet forsætligt og alvorligt misforstået og mistydet, især af visse sekularister, modernistiske muslimer, såvel som af Islams fjender.

Jeg opfordrer læseren til at udforske mere om Islam som livsmåde, gennem pålidelige og velfunderede kilder, uden nogen forudfattede ideer. Jeg er villig til at tilbyde enhver hjælp til dem, der er ivrig efter at lære og vide mere om Islam som levemåde.

Muslimer, der kalder andre til Islam bør være oprigtige i deres hensigter, og kun søge at opnå den Almægtige Guds velbehag i dette liv, og for at

nyde den evige bolig i Jannah (Paradis) i det hinsides, og rense deres motiver for enhver personlig vinding. En af følgerne af Guds budbringer (fvmh) sagde, da han blev spurgt om årsagen til hans deltagelse i kampen for Guds skyld:

"Vi kom for at befri folk for tilbedelsen af andre mennesker, og befri dem fra de uretfærdigheder, skabt af andre religioner, og lede dem ind i Islams retfærdighed."

Med hensyn til den guddommelige belønning i det hinsides, så tror vi muslimer, at der er to permanente boliger i det hinsides, uden en tredje: enten Jannah (Paradis) eller Helvedets ild med evig tortur. Jannah

er Guds smukke belønning for dem, der adlød Hans befalinger. Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:

(Hvis nogen ønsker sig en anden religion end overgivelsen til Gud, så bliver den ikke godtaget fra ham! I det hinsides vil han være en af de fortabte,) 3:85

(If anyone desires a religion other than Islam (submission to Allah), never will it be accepted of him! And in the Hereafter he will be in the ranks of those who have lost (all spiritual good).) 3:85

Dette er også baseret på et andet vers I Quranen:

(De, der tror og gør gode gerninger, de har som indkvartering Paradisets haver i vente! Der skal de forblive til evig tid, uden noget ønske om at komme bort derfra.) 18:107-108

Desuden lover den Almægtige Gud Helvedets ild til dem, der ikke adlyder Hans befalinger, og sætter partnere ved Hans side. [Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:](#)

(Gud tilgiver ikke, at man sætter andre ved Hans side. Derudover tilgiver Han hvem Han vil. Den, der sætter andre ved Guds side, har fundet på en vældig synd.) 4:48

Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:

(De, der er vantro, blandt Skriftens folk og dem, der sætter andre ved Guds side, er i Helvedets ild! Der skal de forblive til evig tid. De er de værste af skabningen.) 98:6

Siden Islams komme har Islams fjender ført krig mod Islam, og krigene fortsætter til den dag i dag. De anti-islamiske elementer har brugt alle mulige midler i denne krig. Folk med forstandighed og modenhed vil fortsat være upåvirkede, da de heldigvis skelner mellem sandhed og løgn. Fremtrædende religiøse folk fra andre religioner fortsætter tiltagende med at slutte sig til Islam som levemåde, og dette er i sig selv et bevis på Islams storslåethed som religion og levemåde. Den

Almægtige Gud forsikrede os, at Han ville bevare Sin religion Islam for menneskeheden. **Den Almægtige Gud erklærer i Quranen:**

(Vi har sendt påmindelsen ned, og Vi vogter over den.) 15:9

Lad os som afslutning til vores bog citere en smuk hadith fra Guds budbringer **(fvmh)**:

"De mest elskede folk i Guds øjne er dem, der er mest til gavn for andre. Den mest elskede handling i Guds øjne, er at bringe glæde til en sønderknust muslim eller at lette lidelserne hos en sådan, eller at betale hans gæld, eller at afskaffe hans sult **(ved at give ham et ordentligt måltid mad)**. Det er endda bedre for mig at

ledsage en muslimsk bror for at fuldende hans behov, end at være afsondret en hel måned i moskeen. Enhver, der kontrollerer sin vrede (**i denne verden**) vil Gud dække over hans fejl. Enhver, der undertrykker sin vrede, mens han er i stand til at skade andre (**med sin vrede**), vil Gud fylde hans hjerte med tilfredshed og lykke på Dommedagen. Enhver, der støtter en muslimsk broders vidnesbyrd, vil Gud "fastgøre" hans fodspor, på den dag, hvor fodspor er snublende. Helt sikkert vil slet karakter og adfærd ødelægge de gode og fromme gerninger, som eddike ødelægger honning." [\[134\]](#)

[1] Rapporteret af Tirmidhi nr. 2346
og verificeret som god.

[2] Rapporteret af Ahmad nr. 411

[3] Rapporteret af Abu Dawood nr.
5116

[4] Rapporteret af Ahmad 4:145

[5] Rapporteret af Muslim nr. 2564

[6] Rapporteret af Bukhari nr. 6406
og Muslim nr 9

[7] Rapporteret af Bukhari nr. 3341
og Muslim nr. 2287

[8] Rapporteret af Bukhari nr. 2312
og Muslim nr. 2584

[9] Rapporteret af Ahmad nr. 18850, Abu Dawood nr. 4344, Tirmidhi nr. 2174 og verificeret som autentisk

[10] Rapporteret af Muslim nr. 1731

[11] Rapporteret af Abu Dawood og Ibn Majah og verificeret som sund

[12] En Dirham er en islamisk mønt, svarende til en værdi af 2,28 gram sølv. Navnet "Dirham" er stadig i brug i visse islamiske og arabiske lande, men den moderne valuta har ikke samme værdi som den ældre valuta.

[13] Dette er en berømt begivenhed i islamisk historie: se f.eks Baladthuri, Futuh al-Baldan, i sejren (erobringen) over Sham (Greater Syria)

[\[14\]](#) Abu Yousuf, al- Kharaj, side 144

[\[15\]](#) Ibid, side 126

[\[16\]](#) Rapporteret af Bukhari og Muslim som nævnt i al-Lulu wal Marjan nr. 884

[\[17\]](#) Rapporteret af Abu Dawood nr.5004, Imam Ahmad og andre, og verificeret som korrekt.

[\[18\]](#) Rapporteret af Bukhari nr.6043

[\[19\]](#) Rapporteret af Muslim nr. 29

[\[20\]](#) Rapporteret af Bukhari i al-Adab al-Mufrad nr. 112 og andre og verificeret som sund

[\[21\]](#) Rapporteret af Bukhari nr. 2268 & 2269

[22] Rapporteret af Ahmad nr. 15435

[23] Rapporteret af Bukhari nr. 5437
og Muslim nr. 104

[24] Rapporteret af Abu Dawood, At-Tirmidhi nr. 1295, an-Nisa'e, Ibn Majah nr. 3423 og al-Haakim, og verificeret af Albani og al-Arna'oot

[25] Rapporteret af Ibn Majah nr. 337

[26] Rapporteret af Tirmidhi nr. 2785

[27] Rapporteret af Abu Dawood 3:317 og Tirmidhi nr. 2785

[28] Rapporteret af Ibn Hibban nr. 296

[29] Rapporteret af Bukhari nr. 4207
og Muslim nr. 86

[30] Rapporteret af Abu Dawood nr. 2050

[31] Dhihar er skikken med at sige til ens hustru: "Du er erklæret ulovlig for mig som min moders ryg." Dette er en ulovlig skik i Islam, som blev bandlyst fra det før-islamiske samfund (**Jahilyyah**)

[32] Dette er en kendt titel, i det før-islamiske (**Jahilayyah**) samfund, givet til den person eller gruppe af folk, som opgiver sig selv som loyale følgere af en stamme eller klan, selvom de ikke hører til dem, kun for at søge beskyttelse eller støtte. Disse individer har ikke samme klasse, kategori eller rettigheder som de

originale stammer og
klanmedlemmer.

[33] Rapporteret af Bukhari nr. 2105
og Muslim nr. 1457

[34] Rapporteret af Abu Dawood nr.
1984 og Tirmidhi nr. 2091

[35] Rapporteret af Ahmad nr. 3946

[36] Ibid nr. 9588

[37] Rapporteret af Bukhari nr. 2348

[38] Rapporteret af Abu Dawood nr.
3477

[39] Rapporteret af Muslim nr. 2564

[40] Rapporteret af Bukhari nr. 2238
og Muslim nr. 2586

[41] Bukhari, Hadith nr. 1337

[42] Bukhari, Hadith nr. 39

[43] Rapporteret af Bukhari, Hadith nr. 2330

[44] Rapporteret af An-Nisa'e og verificeret som god

[45] Tabranee

[46] Rapporteret af Bukhari nr. 4416 og Muslim nr. 2404 og andre

[47] Bukhari, Hadith nr. 3461 og Tirmidhi, Hadith nr. 2669

[48] Tirmidhi, Hadith nr. 1962

[49] Muslim, Hadith nr. 1003

[50] Bukhari, Hadith nr. 2227 og
Muslim, Hadith nr. 2584

[51] Rapporteret af Muslim nr. 1510

[52] Al-Haakem nr. 7244

[53] Ibn Majah, Hadith nr. 1862

[54] Bukhari, Hadith nr. 3721

[55] Bukhari, Hadith nr. 5049

[56] Bukhari, Hadith nr. 6024

[57] Muslim, Hadith nr 1437

[58] Nisa'i, 7:63

[59] Tirmidhi, Hadith nr. 1162

[60] Abu Dawood nr. 4948

[61] Abu dawood nr. 1692

[62] Bukhari nr. 853 og Muslim nr. 1829

[63] Muslim, Hadith nr. 1623

[64] Bukhari, Hadith nr. 5680 og Muslim, Hadith nr. 2585

[65] Muslim, Hadith nr. 2563

[66] Bukhari, Hadith nr. 13

[67] Muslim, Hadith nr. 1838

[68] Muslim, Hadith nr. 1852

[69] Thirmidhi, Hadith nr. 1329

[70] Ibn Hisham, Profetens biografi
(fvmh)

[71] Abu Dawood, Hadith nr. 2948

[72] Abu dawood, hadith nr.4941 og Tirmidhi, Hadith nr. 1924

[73] Tirmidhi, hadith nr. 2007

[74] Bukhari, Hadith nr. 5670

[75] Tabrani, hadith nr. 1014

[76] Tirmidhi nr. 1944 og Sahih Ibn Khuzaimah, Hadith nr. 2539

[77] Bukhari, Hadith nr. 5673

[78] Muslim, Hadith nr. 48

[79] Bukhari, Hadith nr. 5702

[80] Musnad Ahmad, hadith nr. 8419

[81] Baihaqi og Abdul Razzaq i al-Musannaf

[82] Bukhari, Hadith nr. 2114

[83] Ibn Majah, Hadith nr. 2468

[84] Abu Ya'la Hadith nr. 4386 og
Baihaqi i al-Shuab Hadith nr.5312

[85] Ahmad, Hadith nr. 8393

[86] Bukhari, Hadith nr 5702 og
Muslim, Hadith nr. 1661

[87] Bukhari, hadith nr 2236 og
Muslim, Hadith nr. 2110

[88] Bukhari, Hadith nr. 5196 og
Muslim, Hadith nr 1958

[89] Bukhari, Hadith nr. 5196

[90] Abu Dawood, Hadith nr. 5268

[91] Muslim, Hadith nr. 1955

[92] Bukhari, Hadith nr. 5663

[\[93\]](#) Musnad Ahmad, Hadith nr 12901

[\[94\]](#) Muslim, Hadith nr. 2195

[\[95\]](#) Bukhari, Hadith nr 2121 og Muslim hadith nr. 2333

[\[96\]](#) Bukhari, Hadith nr. 2827

[\[97\]](#) Muslim, Hadith nr. 269

[\[98\]](#) Bukhari, hadith nr. 5665

[\[99\]](#) Bukhari, Hadith nr. 13

[\[100\]](#) Bukhari, Hadith nr. 5680

[\[101\]](#) Abu Dawood, hadith nr. 4884

[\[102\]](#) Abu dawood nr. 4336 og Tirmidhi nr. 2169

[\[103\]](#) Muslim, Hadith nr 164

[\[104\]](#) Denne hadith er rapporteret af Muslim nr. 1605

[\[105\]](#) Abu Dawood nr. 3580 og Tirmidhi nr. 1336

[\[106\]](#) Bukhari, Hadith nr. 6772 og Muslim, Hadith nr. 1832

[\[107\]](#) Muslim, Hadith nr. 2577

[\[108\]](#) Tirmithi, Hadith nr. 3472

[\[109\]](#) Abu Dawood, Hadith nr. 3582

[\[110\]](#) Bukhari, Hadith nr. 1711 og Muslim, Hadith nr. 4277

[\[111\]](#) Ibn majah, hadith nr. 2053

[\[112\]](#) Denne erklæring er rapporteret af Abu Yusuf i hans bog al-Kharaj

[\[113\]](#) Nisa'i 8:53

[\[114\]](#) Muslim, Hadith nr. 78

[\[115\]](#) Bukhari, Hadith nr. 105

[\[116\]](#) Dr. Muhammad al-Zuhaili,
Human Rights In Islam, side 400

[\[117\]](#) Følgende er bearbejdet fra: The
Islamic International Declaration for
Human Rights.

[\[118\]](#) Bukhari, hadith nr. 853 og
Muslim, Hadith nr. 1829

[\[119\]](#) Mathæus 15:24

[\[120\]](#) Mathæus 10:5-6

[\[121\]](#) Rapporteret af Dthahabi og
andre med en upålidelig kæde af
fortællere og er mere sansynligt en

udtalelse af Abdullah ibn Mas'ood,
som al-Baihaqi nævnte.

[\[122\]](#) Rapporteret af Bukhari nr.
6935 og Muslim nr. 6524

[\[123\]](#) Rapporteret af Bukhari nr.
2854

[\[124\]](#) Citeret med omskrivning fra:
Symposium on Islamic Shariah and
Human Rights in Islam, Beirut, Dar-
al-Kitab-al-Lebnani, 1973

[\[125\]](#) Dunbar Rowland quoting
Jefferson Davis, in "Jefferson Davis"
Volume 1, page 286, see also
Jefferson Davis's "Inaugural Address
as Provisional President of the
Confederacy, Montgomery, AL,
1861-FEB-18, Confederate States of

America, Congressional Journal,
1:64-66. Available at:

[http://funnelweb.utcc.uk.edu/-
hoemann/jdinaug.html](http://funnelweb.utcc.uk.edu/-hoemann/jdinaug.html)

[126] Bukhari nr. 2406 og Muslim nr.
1661

[127] Mustadrak al-Haakim 4/409 nr.
8100

[128] Dthihaar er en form for ed,
hvor en person plejede at sige til sin
hustru: "Du er ulovlig for mig at røre,
som min moders ryg." Dette var en
skik i den før-islamiske æra, og Islam
bandlyste det.

[129] Bukhari, Hadith nr. 1834

[\[130\]](#) Bukhari, Hadith nr. 6337 og Muslim, Hadith nr. 1509

[\[131\]](#) Bukhari, Hadith nr. 2881

[\[132\]](#) Muslim, Hadith nr. 1657

[\[133\]](#) Taget fra: "Islam and Human Rights" af Abdullah b. Abdul-Muhsin at[Turki

[\[134\]](#) Rapporteret af Tarani og ibn Abi-Dunya, og al-Albani erklærede den sund I Sahih al Jam'i.